

Bạo long tổng tài

Contents

Bạo long tổng tài	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	14
4. Chương 04	20
5. Chương 05	28
6. Chương 06	34
7. Chương 07	41
8. Chương 08	47
9. Chương 09	55
10. Chương 10- End	61

Bạo long tổng tài

Giới thiệu

Miếng “bánh nếp” này là ngại công việc hần không đủ bận rộn sao? Không chịu ở yên trên Cao Hùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-long-tong-tai>

1. Chương 01

Dạ!

Hai mắt tròng mở, Lăng Dương bị ác mộng làm bừng tỉnh, tròng mắt nhìn trần nhà tối đen một hồi lâu, hần rớt cục xoay người ngồi dậy, vô ý thức lau mồ hôi trên trán, thế này mới phát hiện dù có máy điều hòa mang đến cảm giác thoải mái, mát mẻ, hần thế nhưng kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Đáng sợ! Hần đã lâu rồi chưa mơ lại chuyện “Thơ ấu bi thảm”, sao tối nay tự dưng lại nằm ác mộng?

Sự ra tất có nguyên nhân, mọi việc đều có điềm báo, hay là...

Nhịn không được rùng mình một cái, Lăng Dương không dám nghĩ tiếp, vội vàng đứng dậy bật đèn, nhìn nhìn đồng hồ, mới 11 giờ rưỡi tối mà thôi.

“Đúng là gặp quý! Khó có được một ngày ngủ sớm, lại đi mơ thấy ác mộng, chẳng lẽ ta thực sự là mệnh tiệt, không được phéo nhân...” Vò vò tóc, hấn vừa lằm bằm vừa đi vào phòng tắm, quyết định đi tắm nước ấm, tẩy đi mồ hôi lạnh đầy trên người và cơn ớn lạnh không tự chủ lui đến.

Ước chừng 15 phút sau, hấn trong bộ dục bào đi vào phòng khách rộng lớn, khuôn mặt cương nghị tuấn tú tràn đầy thần thanh khí爽, hai tay đang cầm khăn lau nước còn bám trên những sợi tóc đen bóng —

“Đô đô... Đô đô...” Bỗng dưng, chuông điện thoại vang lên.

Ai a? Giờ này còn gọi điện thoại đến làm phiền hấn? Cặp mày rậm nhăn lại, Lăng Dương rất nhanh đưa tay tiếp điện thoại.

“Uy?” Khẩu khí không phải tốt lắm.

“Lăng, Lăng tiên sinh? Ta ở phòng bảo vệ, thực có lỗi, trễ như vậy còn quấy rầy người.” Thực hiển nhiên, nhân viên bảo vệ rõ ràng nhận ra hấn đang bực mình, liền vội báo ra nguyên nhân “Đêm khuya nhiều nhân”. “Dưới lầu có một vị tiểu thư kiên trì nói là bạn của người, nói muốn đi lên tìm người, đuổi cũng đuổi không đi, cho nên... Cho nên...” Trong lòng biết rõ là mình mềm lòng, không đành lòng thấy một cô gái đáng thương phải đi lòng vòng giữa đêm khuya, nên mới ngoại lệ giúp nàng gọi điện thoại hỏi, giờ đến nước này, giọng nói có chút chột dạ.

“Cho nên gọi điện thoại hỏi ta có muốn gặp nàng không?” Tính tình Lăng Dương vốn không được tốt cho lắm, nay nghe vậy lại càng giận dữ, nhịn không được rống lên. “Nếu là bạn của ta, đã sớm tự mình gọi điện thoại cho ta, còn cần người gọi điện hỏi ta? Ta hàng tháng trả phí quản lý mời các người làm bảo vệ còn có ích gì? Nếu cô gái nào từ đâu xông đến ta đều phải gặp, cho dù cho ta một ngày bốn mươi tám giờ, ta cũng gặp không hết!”

Khu cao ốc chung cư – nơi mà chỉ có những nhân vật chính thương nổi tiếng ở – không phải đã quảng cáo rùm beng là bảo an nghiêm cẩn sao? Hấn đã bỏ một đồng tiền để mua một căn hộ trong đó cũng vì nguyên nhân này, sao bây giờ lại thấy hoàn toàn không phải vậy? Mẹ nó! Nếu đám bảo vệ này còn để loại tình huống này phát sinh lần nữa, hấn nhất định sẽ khiến hấn không giữ nổi bát cơm!

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Lăng tiên sinh, ta lập tức mời vị tiểu thư kia rời đi...” Kinh hồn bạt vía, không ngọt xin lỗi, nhân viên bảo vệ đáng thương nọ đã bất chấp cô gái đáng thương kia có thể lưu lạc đầu đường hay không, nay bảo trụ bát cơm của mình mới là chính đạo.

“Dương Mị Mị... Là ta a... Người sao có thể đuổi ta đi...”

Bỗng dưng, đang lúc nhân viên bảo vệ vội vàng xin lỗi, tiếng kêu hỗn loạn của một cô gái xuyên thấu qua phone, dứt quãng bay vào tai Lăng Dương, khiến hấn nhất thời sững sốt.

Dương Mị Mị? Người gọi hấn như vậy, khắp thiên hạ chỉ có một người, chẳng lẽ người kia đã lên Đài Bắc?

Nhắm mắt xoa mi tâm, Lăng Dương nhịn không được cả người nổi lên một cỗ ác hàn, rất muốn lập tức cắt đứt điện thoại, làm như mình chỉ nghe lầm thôi, nhưng khi hấn mở mắt ra, mở miệng lại là —

“Dem điện thoại đưa cho cô gái kia nghe!”

“A?” Nhân viên bảo vệ còn đang lo lắng bát cơm khó giữ được bị sự tình biến hóa đột ngột làm cho choáng váng.

“Dem điện thoại đưa cho cô gái kia nghe!” Lại rống giận, tính nhẫn nại vị tiên sinh nọ cực kém.

“Được, được!” Vội vàng lên tiếng trả lời, không dám chậm trễ, vội đưa phone cầm trong tay cho cô gái đã đứng bên ngoài phòng bảo vệ thật lâu.

“Dương Mị Mị, là ta...” Cô gái vừa nhận phone, lập tức đáng thương hề hề kêu.

Quả nhiên! Sự ra tất có nguyên nhân, mọi việc đều có điềm báo! Vừa mới nằm ác mộng căn bản chính là dự báo nàng sẽ đến!

Tiếng nói quen thuộc vừa vào tai, Lăng Dương thở sâu ba ngụm khí, sau đó

“Bánh nếp, người cút lên cho ta ngay!” Tiếng sấm đột nhiên vang lên, long trời lở đất.

“Ta cũng rất muốn đi lên a!” Cô gái lẩm nhẩm nói một mình, phi thường, phi thường bất đắc dĩ.

Hạ Dư Đồng chưa bao giờ biết ngày đầu tiên của chuyến du lịch giải sầu của mình sẽ thế nào như vậy, nếu biết trước, nàng nhất định sẽ không lên kế hoạch cho chuyến đi này để tránh một kiếp cho mình.

Ai... Vận xui của nàng chẳng lẽ còn chưa đi hết sao?

Lên thang máy đi vào căn hộ mà người nào đó đã trả bạc triệu để ở, nàng nhịn không được thắm thở dài, ngón trở mập mập có chút mệt mỏi ấn chuông cửa.

“Leng keng!”

Chuông cửa mới vang một tiếng, cánh cửa vốn đóng chặt lập tức bị một người kéo mạnh ra, nàng liền bị một cánh tay sắt lôi vào.

“Bánh nếp, người đang làm cái quỷ gì? Nói rõ ràng cho ta!” Tiếng hô như sấm lúc này không hề xuyên qua dây điện thoại, mà là trực tiếp rầm rầm rung động bên tai nàng.

“Ô... Dương Mị Mị, ta rất thắm a...” Khuôn mặt tròn tròn nhẵn thành một đồng, rất đáng thương, bắt đầu khóc lóc với người bạn thời thơ ấu.

“Không cho phép gọi ta là “Dương Mị Mị!” Mặt đen rống giận, Lăng Dương dùng dùng nhét một viên “Bánh nếp” siêu bự vào ghế sofa.

“Người tên là “linh dương”, không phải là Dương Mị Mị sao? Với lại, người cũng gọi ta là “bánh nếp” a...” Nhỏ giọng thắm kháng nghị, thấy hấn trừng mình dữ tợn, lập tức không dám lên tiếng.

Ô... Cổ nhân đã nói, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

“Nói! Vì sao đến Đài Bắc tìm ta?” Tức giận bùng bùng ngồi xuống đối diện nàng, bắt đầu khai đường thắm vấn.

“Ta... Công ty ta làm việc đã đóng cửa.” Cúi mặt suy sụp trả lời, Hạ Dư Đồng tâm tình thật buồn bực. Ô... Đáng giận! Vì sao công ty nào nàng làm cũng đều đóng cửa?

“Lại đóng cửa? Đây là công ty thứ sáu đi?” Nhịn không được nhướn mày chằm chọc, Lăng Dương không thể không hoài nghi là người nào đó sát khí quá nặng, cứ ám đồ hết công ty này rồi đến công ty kia. “Xem ra hắc sát khí của người vẫn thịnh vượng như cũ, uy lực không hề giảm!”

“Ô... Không được nói!” Nghe vậy, Hạ Dư Đồng ôm mặt kêu than. “Công ty này đóng cửa hoàn toàn không liên quan đến ta a...” Không! Nàng tuyệt không thừa nhận mình sát khí quá nặng, liên tục phá sập sáu công ty, hết thấy chính là trùng hợp! Tuyệt đối là trùng hợp mà thôi!

Thấy thân thể đầy thịt béo của nàng co trên ghế sofa, ai ai kêu thắm thiết, Lăng Dương bắt giác cười lên, hai tay ôm ngực lại hỏi: “Chuyện đó với chuyện người tới tìm ta có liên quan gì?”

“Công ty đóng cửa, không phát tiền, ngay cả tháng lương cuối cũng không lĩnh được, cho nên tâm tình không tốt, muốn đi du lịch giải sầu.”

“Sau đó?” Mày nhăn lại, Lăng Dương biết sự tình không có khả năng đơn giản như vậy.

“Sau đó... Sau đó...” Nhìn nhìn hấn, Hạ Dư Đồng vẻ mặt buồn rầu. “Sau đó ta ở trên xe lửa thượng hạng đi toilet, lúc trở lại chỗ ngồi, hành lý không thấy, đành phải ngồi một mạch vào Đài Bắc tới tìm người.” Ô... Nàng thực xin lỗi cục đường sắt, dọc đường trốn vé đến Đài Bắc.

“...” Hết chỗ nói hồi lâu, Lăng Dương không mang theo hy vọng hỏi, “Người để ví tiền tùy thân trong hành lý?” Cho nên mới lăm vào cảnh thân vô xu, hai tay trống trơn đáp xe lửa đi vào Đài Bắc tìm hấn cầu cứu.

Chột dạ gật đầu, nàng không lời nào để nói.

Lại thật sâu hít vào thở ra ba ngụm, hấn đột nhiên ra tay dùng sức dắt lỗ tai nàng, rống to, “Người là heo a! Có người nào ngốc đến mức không biết ra đường phải mang ví tiền trên người sao? Đi toilet? Sao người không bỏ cái đầu bã đậu của người xuống bồn cầu luôn đi?”

“Oa đau... Đau quá!” Bị người kéo tai như kéo tai heo, Hạ Dư Đồng oa oa kêu thảm thiết, đau đến sắp bật ra nước mắt. “Dương Mị Mị, người mau buông tay! Lỗ tai sắp bị người kéo...”

Nghe nàng kêu đau, Lăng Dương hung tàn cười, oán hận lại dùng lực kéo một cái mới chịu buông tay.

“Ồ... Dương Mị Mị, người ta đã thảm như vậy, người còn hạ độc thủ, sao không biết thông cảm gì hết?” Vừa chạy ra ma chưởng, Hạ Dư Đồng vừa xoa lỗ tai đỏ, vừa khóc lóc lên án.

“Đối với mắt tên không có não, ta vốn không thông cảm!” Hừ lạnh một tiếng, Lăng Dương đang muốn tiếp tục mắng, lại đột nhiên nghĩ đến điều gì không thích hợp, lập tức nheo mắt chất vấn: “Nếu người thân vô xu, làm sao đến được chỗ của ta?”

“Từ nhà ga Đài Bắc đi xe bus đến!” Bằng không hẳn nghĩ nàng làm thế nào đến?

Xe bus? Lăng Dương ngẩn người, lập tức phản ứng lại, nhịn không được lại rống lên. “Người ngốc a! Sao không mượn di động người qua đường gọi cho ta, để ta đi đón người?” Từ nhà ga đến chỗ của hắn, nàng rất cuộc đã đi bao lâu a?

“Ách...” Bỗng dưng, người nào đó ánh mắt chột dạ loạn phiêu, nột nột cười gượng. “Ta... Ta đã quên số điện thoại của người...” Ô ~~ thật sự không thể trách nàng! Hiện tại đều là lấy di động trực tiếp ghi vào bộ nhớ, nàng căn bản lười tốn cân não đi nhớ số điện thoại, một khi di động và hành lý biến mất, nàng cũng “Không có cách nào khác” a!

Kỳ thật ngay cả địa chỉ chỗ ở của hắn, nàng cũng không nhớ đâu! Có thể tìm được nơi này, cũng vì chung cư hắn ở rất nổi danh, năm trước lúc mới rao bán, tivi quảng cáo rùm beng, liền ngay cả báo chí cũng thường xuyên viết mấy tin bất quái như nhân vật chính thương nổi tiếng nào đó mua mấy lần, nên nàng mới có ấn tượng, dọc đường hỏi thăm tìm lại đây.

Đã quên số điện thoại của hắn? Thực nể nàng luôn!

Giận dữ không cười nổi, không biết vì sao, nghe nàng nói ngay cả số điện thoại của mình cũng không nhớ, lòng Lăng Dương tự dưng khó chịu, sắc mặt thối như đáy nồi.

“Mắng người là heo, thật sự là rất bôi nhọ heo! Người quả thực là sinh vật phù du không não, sinh ra chỉ để lãng phí lương thực!” Tâm tình cực kỳ tồi tệ, mắng chửi người tuyệt không nhẹ lời.

“Người nói thế nào cũng được!” Bởi vì đã ở trên “xe bus số 11” lâu lắm, Hạ Dư Đồng đã ủ rũ đến không còn hơi sức đi so đo kiểu ăn nói ác độc của hắn, giờ nàng đã đói đến muốn ngất đi, chỉ cầu có thể ăn để tế ngũ tạng miếu đang cô lỗ rung động. “Làm ơn! Cho ta một chút đồ ăn, người muốn mắng ta là giòi trong hổ phân, ta cũng không ý kiến!”

“Chỉ có mì ăn liền!” Hắc nghiêm mặt, Lăng Dương tuy lớn tiếng mắng chửi người, hắn vẫn rất nhanh đi vào phòng bếp.

“Mì ăn rất tốt, mì ăn tuyệt vời, ta thích nhất mì ăn liền, nó là một trong những phát minh vĩ đại nhất của nhân loại a...” Mặt tròn hớn hờ kêu to có đồ ăn. Ô... Nàng yêu người phát minh mì ăn liền muốn chết.

Quả nhiên, 3 phút sau, trong căn hộ trang hoàng đắt giá, nơi nơi tràn ngập thứ mùi chỉ trị giá hai mươi đồng, một viên bánh nếp đang xì xụp ăn mì ăn liền, vừa ăn vừa cảm động rơi lệ. “Ồ... Đây thật sự là thứ tốt nhất đời ta được ăn qua.”

Thấy nàng ăn đến nức nở chảy nước mắt, Lăng Dương đã không còn sức để ý tới, gương mặt đợi nàng giải quyết xong một chén mì ăn liền, rất cục lại mở tôn khẩu

“Ăn xong rồi?”

“Ừ!” Cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ vòng bụng dợn sóng.

“Tốt lắm!” Cười theo kiểu cá mập, hắn nói ngắn gọn. “Ngày mai, cút về Cao Hùng cho ta!”

“Không thành vấn đề!” Cười meo meo đáp ứng, nếu không gặp phải rủi ro, Hạ Dư Đồng cũng không hứng thú ở lại chỗ hắn. “Đúng rồi! Phòng tắm nhà người ở đâu? Cho ta mượn!” Đi cả một ngày, nàng cảm thấy hai chân mình sắp bị phế đi, giờ chỉ mong mau mau tắm rửa, sớm lên giường ngủ.

Thuận tay chỉ cánh cửa, Lăng Dương ngay cả dẫn đường cũng lười dẫn nàng.

“Cho ta mượn một ngàn đồng, ngày mai ta tự mình đi xe về.” Dứt lời, kéo thân thể mệt mỏi thẳng hướng hắn chỉ, nhưng ngay lúc nàng mới bước vào phòng tắm —

“Oa.” Tiếng thét chói tai mê lương cùng với một tiếng “Phanh”, vận xui của người nào đó chưa đi hết, trong phòng tắm trình diễn một màn “Đắm máu thảm án”.

Không bao lâu sau, ở bãi đậu xe của một cao ốc chung cư, có một chiếc xe hơi màu xanh ngọc lao ra, chạy như bay hướng bệnh viện.

Rạng sáng 3 giờ, Lăng Dương đi ra từ phòng cấp cứu bệnh viện, sắc mặt đen thui đã đến trình độ khó có thể dùng lời để hình dung. Đến nay, hắn vẫn không thể hiểu nổi chuyện xảy ra như thế nào? Vì sao có người có thể ở trong phòng tắm xa hoa mà hắn đã tiêu phí cả trăm vạn trình diễn một loạt kỹ năng đặc biệt, khiến cho máu chảy không ngừng, trán giờ gổi thêu hoa, bị khâu đến mười mũi?

“Ách... Ngày mai, ta sẽ tự mình về Cao Hùng, sẽ không phiền người đâu, người cứ yên tâm...” Nhận ra nam nhân bên cạnh đang tức giận, Hạ Dư Đồng trán dán băng gạc, nửa bên mặt bị đâm thủng thành đầu heo, vệt vàng lên tiếng cam đoan.

Âm lãnh liếc xéo nàng một cái, Lăng Dương cười lạnh. “Về Cao Hùng? Nếu Hạ thúc thúc biết là người bị “hủy dung” ở chỗ ta, người xem cái mạng nhỏ của ta có thể sống được bao lâu?” Hắn cũng không có ý định ôn lại ác mộng thời thơ ấu.

“Ta... Ta sẽ không nói là bị té ở chỗ người...” Cười gượng, chột dạ lấp bắp.

“Người có thể trốn được Hạ thúc thúc truy vấn?” Cười lạnh, Lăng Dương rất hiểu biết nàng. Nữ nhân này thuộc diện trời đất bao la, không ai như nàng học Lão Tử, tụng Đại Thừa.

“Ách...” Lại cười gượng, trán Hạ Dư Đồng bị thương nặng, miệng vết thương đau đến phát điên, lại phải chịu đựng sắc mặt âm dương quái khí của hắn, liền bĩu môi kêu lên: “Đã thành ra như vậy, bằng không người muốn thế nào? Người nghĩ là ta muốn bị thương a?” Tên Dương Mị Mị này tốt nhất đừng có quá đáng nha! Bằng không đừng trách nàng trở mặt.

Nghe nàng trả lời cứng lại, Lăng Dương tức giận, trừng mắt một hồi, cuối cùng mới không cam lòng mở miệng, “Vết thương chưa khỏi, không cho phép trở về Cao Hùng!” Ít nhất cũng phải kéo dài tới khi thời kì nghiêm trọng nhất qua đi, bằng không sẽ khiến vị “Diêm Vương giáo đầu” ái nữ sốt ruột xông lên, hắn thực sự sẽ chết không chỗ chôn.

“Nga!” Sờ sờ băng gạc trên trán, nàng vốn đã nói với ba là rời nhà đi du lịch, nên ở lại cũng không có vấn đề gì, chính là...

“Trừ bỏ bộ đồ trên người, ta không có quần áo khác!” Nàng xấu hổ nhắc nhở, mặt dày yêu cầu. “Người phải cho ta mượn thêm một ít tiền để mua quần áo, bằng không ta sẽ lục tung tủ quần áo của người.”

“Người dám chạm vào quần áo của ta, ta liền đánh gãy cổ trâu của người!” Lăng Dương vốn có chứng khiết phích đối với quần áo của mình, rít gào rống to, “Ngày mai, ta sẽ tự mình dắt người đi cửa hàng bách hóa!” Mẹ nó! Hắn đã cảm mạo thật lâu đối với gu ăn mặc không có tính thương thức của người nào đó!

“Người cảm thấy chợ thế nào?” Nhỏ giọng thương lượng.

“Cửa hàng bách hóa!” Liếc ngang kiên trì.

“Nga!” Vai rụt lại, không dám lại có ý kiến.

“Còn... Đau không?” Rất cục, hắn không được tự nhiên hỏi ra lo lắng trong lòng, biểu hiện hơi có chút nhân tính.

“Đương nhiên đau!” Sao mà không đau cho được? Chẳng lẽ nghĩ nằng thực sự làm bằng gạo nếp a!

“Miệng vết thương rất lớn, sau này có thể để lại sẹo!” Không biết vì sao, nghĩ đến khuôn mặt tròn của nàng vốn đã không tính là đẹp, nhưng ít ra trơn bóng không tỳ vết nay lưu lại vết sẹo, lòng Lăng Dương bỗng dưng khó chịu.

“Không sao! Lấy tóc mái che lại liền không thấy.” Hạ Dư Đồng rất lạc quan.

Nghe vậy, hắn thật sâu nhìn nàng một cái, lại thủy chung không lên tiếng nữa.

Hôm sau.

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời rực rỡ, trong tòa nhà Lăng thị xí nghiệp tiếng tăm lừng lẫy, chúng nhân viên cao cấp trong lòng run sợ, vì người kế thừa thứ hai, nay là đương nhiệm tổng tài – Lăng Dương – tình tình nguyên bản đã ở mức bạo long, hôm nay vượt cấp tiến lên thành Thiên Lô.

“Đây là thứ kế hoạch vớ vẩn gì chứ? Ta trả một đồng tiền để người viết ra cái thứ này sao? Người nói cho ta biết a...” Từ trong lầu 18 tổng tài tuôn ra tiếng lời rống, không bao lâu sau, quản lý phòng kế hoạch bị oanh ra, chạy trốn trời chết.

“Các vị, bảo trọng!” Quản lý phòng kế hoạch được xưng là da mặt dày đến ống phóng rocket bắn cũng không thủng, nay dùng nụ cười thảm bại chúc phúc các vị đồng nghiệp còn xếp hàng chờ tấn kiến bên ngoài, rồi mang theo một trái tim luy luy vết thương, vụn phần bi phần rời đi tầng cao nhất, chuẩn bị hồi văn phòng của mình, liếm thử miệng vết thương.

Mắt thấy quản lý phòng kế hoạch vốn là “kháng thể” mạnh nhất mà hôm nay cũng tan tác, đủ thấy tổng tài hôm nay hỏa lực cực kỳ mãnh liệt, các quản lý lòng người hoảng sợ, không khỏi hai mặt nhìn nhau, lấy bi thương ánh mắt không tiếng động cầu nguyện cho nhau.

“Đô...” Bỗng dưng, điện thoại nội bộ trên bàn thư ký vang lên, Trần thư ký – qua tuổi năm mươi, là đại nguyên lão đã phụ tá từ đời thứ nhất đến đời thứ hai – vội nhắc ống điện thoại, ứng vài tiếng liền đập máy, sau đó lấy ánh mắt đồng tình liếc về phía quản lý phòng khai thác.

“Đến phiên ta sao?” Quản lý phòng khai thác vẻ mặt thê thảm như sắp lên đoạn đầu đài, sau đó sửa sang lại sắc mặt, coi lòng bi tráng như gió hiu hiu thổi trên sông Dịch, lê bước vào phòng tổng tài.

Dùng ánh mắt tiễn đưa kẻ xấu số, ngoài cửa, những người liên can đều vây quanh Trần thư ký.

“Trần thư ký, hôm nay ác bá tổng tài của chúng ta rốt cuộc bị sao vậy? Giống như ăn hỏa được nhiều gấp đôi so với bình thường a?” Quản lý phòng nghiệp vụ ép hỏi.

“Hắn là muốn tìm bất mãn hay là vì bí đại tiện?” Táo bón là loại bệnh, nặng không đến mức chết người. Từng thâm chịu loại khổ này, quản lý phòng tiêu thụ không khỏi đoán.

“Nếu là tìm bất mãn, ta có người quen có thể giới thiệu vài cô cho hắn; Còn nếu là bí đại tiện, ta cũng có bí phương cung cấp, chỉ cầu hắn bỏ qua cho chúng ta...” Quản lý phòng tài vụ bi ai kêu.

Lời vừa nói ra, các quản lý đứng đầu các phòng ban khác đều nhắc tay báo danh muốn tìm bất mãn, thoáng chốc, các đại nam nhân ái muội nở nụ cười.

“Thật mừng là các người còn có tâm tình mua vui trong đau khổ.” Phái nữ duy nhất ở đây – Trần thư ký cười như không cười nhìn mọi người.

“Ách...” Tiếng cười cứng lại, nghĩ đến vị ác bá bên trong, tâm tình vui đùa nhất thời biến mất dạng.

“Trần thư ký, người không biết vị ác bá kia rốt cuộc là bị làm sao không? Hôm nay sao lại hỏa thành như vậy?” Trăm miệng một lời, những người liên can ai oán hỏi.

Lắc đầu, Trần thư ký cũng không rõ lắm, bất quá đúng là có chuyện nhưng thật ra vớ vẩn. “Hôm nay vừa đến công ty, vị bá vương bên trong kia bảo ta hủy toàn bộ lịch làm việc buổi chiều, còn hỏi ta có biết loại thuốc mỡ tiêu thũng lui ứ nào hiệu quả tốt nhất, không biết cái đó và cơn tức rất vượng của hắn có liên quan với nhau không?”

“Hắn hỏi thuốc tiêu thũng lui ứ làm gì? Chỗ nào bị thương sao?” Quản lý phòng tài vụ hợp lý đoán.

Nhún vai, Trần thư ký cũng không phải là con giun trong bụng tổng tài trẻ tuổi, nào biết hẳn hỏi cái kia là muốn làm gì?

Mọi người lại đoán, suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không nghĩ ra thuốc mỡ tiêu thũng có liên quan gì đến cơn tức rất vượng của hắn, cuối cùng chỉ có thể đồng thanh thở dài, âm thầm tăng mạnh lớp vỏ phòng hộ, hy vọng có thể chịu được đợt pháo bắn chốc nữa.

Ngay lúc mọi người đang an ủi lẫn nhau, quản lí phòng khai thác quả nhiên bị pháo oanh ra, nhưng lúc này phía sau còn có vị ác bá tổng tài đi cùng.

Vừa thấy máy bay ném bom xuất hiện, mọi người lập tức im thin thít, chỉ sợ bị bom lạc, nhưng vị ác bá kia lại vừa xem đồng hồ, vừa đi đến thang máy, mở miệng tuyên bố đại xá thiên hạ —

“Hôm nay dừng ở đây! Các phòng khác, ngày mai tiếp tục.” Dứt lời, người đã vào thang máy, rất nhanh liền biến mất. Hai mặt nhìn nhau, mọi người nguyên bản còn chờ bị pháo oanh không dám tin vào vận may của mình.

“Có thấp hương, có phù hộ. Những lời này quả nhiên đúng, ta trở về thế nào cũng phải cảm tạ vợ ta đã thành kính bái phật!” Ha ha ha! Tránh được hôm nay, nói không chừng ngày mai người nào đó tâm tình tốt lên, bọn họ sẽ không phải khổ sở như vậy.

“Trưa rồi! Đi, ăn cơm đi!” Những người còn lại sảng khoái cười to, miệng toét đến mang tai. “Hồi nãy khẩn trương đến dạ dày muốn rối lại, không thấy đói, nay nguy cơ giải trừ, quả nhiên bụng đói kêu vang.” Ha ha a! Hôm nay thật sự may mắn, lát nữa nhất định phải đi mua vé số.

“Vì sao? Vì sao ta là người cuối cùng bị oanh? Không công bằng!” Quản lí phòng khai thác vừa mới bị pháo oanh đến đầu đầy mồ hôi, oán hận bất bình lên án, vạ phần ai oán.

“Ai bảo người ngày thường không tích đức!” Một đám may mắn nhịn không được trêu chọc, lập tức lôi kéo đám người còn đang hô to bắt công, hoan hoan hỉ hỉ xuống lầu.

Ha ha... Ăn cơm chúc mừng đi!

2. Chương 02

“Nga...” Giờ cơm trưa, trong nhà hàng Nhật ở một công ty bách hóa cao cấp, giữa tiếng người nói chuyện ồn ào, từ trong góc một bàn nọ đột nhiên truyền ra tiếng rên rỉ khả nghi.

“...”

“A...” Rên rỉ lại vang lên.

“...”

“Ngô... A...” Lúc này nhiều hơn một âm tiết, càng thêm ái muội.

Ba! Người nào đó cơ hồ có thể nghe được chính mình gân xanh bạo liệt lay động, rớt cục, hẳn quyết định sự bất quá tam, không muốn lại bị tiếng “Dâm kêu” lung tung của mỡ khóa bánh nẹp đến độc hại chính mình.

“Bánh nẹp, người lại gọi bậy, ta lập tức lấy Salonpas dán miệng người lại!” Lăng Dương sắc mặt xanh mét uy hiếp. Nữ nhân này, ở nơi công chúng phát ra cái loại thanh âm này có thể nghe được sao? Nếu không ngăn lại, để cho người khác nghe qua, còn tưởng rằng bọn họ ở góc làm chuyện gì ái muội, kia hẳn chẳng phải là bị oan!

“Người ta ăn cái gì cũng tác động đến cơ mặt, đau đến nhịn không được phải kêu ra, như vậy cũng không được?” Hạ Dư Đồng vô tội nâng lên khuôn mặt ứ huyết một mảng lớn, sưng vù thật sự đáng sợ, không hiểu hẳn lại hỏa cái gì?

“Đau thì đừng ăn!” Tiêu giện.

“Vậy sao người lại mời ta đi ăn?” Rõ ràng mời nàng ăn cơm, lại kêu nàng đừng ăn, nam nhân này thật sự là kì quặc!

“Bởi vì ta không biết người sẽ gọi bậy!” Ẩn nhẫn gầm nhẹ.

“Cũng không phải kêu cho người nghe!” Phản bác cãi lại, thở phì phì nhét một miếng sushi vào miệng, lại quên chính mình tình trạng “bi thảm” cần phối hợp tương ăn tao nhã, làm cho nàng đau đến kêu thảm thiết một tiếng.

Này khổa bánh nếp thực sự... Không cú!

Đem hết thầy xem ở trong mắt, Lăng Dương chỉ có thể to mắt tròn trắng, cũng không biết từ chỗ nào biến ra một cái thuốc mỡ nhét vào tay nàng. “Cầm lấy! Ta đã hỏi thăm, thuốc này tiêu thũng lui ứ hiệu quả tốt lắm, người thử xem xem!”

“Nga!” Không nghĩ tới hắn có lòng tốt như vậy, Hạ Dư Đồng tao tao một đầu tóc ngắn, cuối cùng chỉ có thể cười nói, “Cám ơn.”

“Không khách khí!” Hợp lý hợp tình nhận lời cảm tạ, xem nàng không có động tác khác, Lăng Dương không khỏi nhú mày. “Người không thoa lên xem?”

“Hiện tại?” Sững sốt.

“Chẳng lẽ còn phải tuyền ngày tốt giờ lành sao?” Trùng mắt mắng chửi người, khó chịu chính mình “Thiện tâm” không được đúng lúc sử dụng, sắc mặt ác bá lập tức hiển lộ, liền đem thuốc mỡ đoạt lại, đồng thời lấy một ít ra tay, một tay cố định mặt tròn không cho nàng lộn xộn, một tay đem trong suốt thuốc mỡ vẽ loạn lên chỗ sưng, còn không quên dùng sức nhu nhu.

“Oa —” Thê lương kêu thảm thiết, Hạ Dư Đồng nhất thời đau đến bật ra nước mắt. “Dùng tay... Dùng tay! Đau quá... Người không cần nhu...”

“Không nhu, ứ huyết như thế nào tán? Không cần lộn xộn!” Dùng lực cố định đầu không cho nàng tháo chạy, Lăng Dương nhu càng thêm hăng say, đồng thời khước mắt nhận ra ánh nhìn quái dị trong nhà ăn bị tiếng kêu thảm thiết hấp dẫn tới, hắn liếc ngang giận trừng trở về, hỏa rống to. “Xem cái gì xem?”

Bị hung thần ác sát ánh mắt trừng một cái, không ai dám lại loạn nhìn, ánh mắt tò mò nháy mắt toàn trở về bàn ăn chính mình. Đầu năm nay, không cẩn thận nhìn người một cái cũng sẽ bị loạn đao chém chết, vẫn là bo bo giữ mình tốt hơn.

“Oa — không cần lại xoa...” Vẫn kêu thảm thiết như trước, đau đến vô tâm chú ý hắn rống giận với người bên ngoài.

“Thêm một chút là tốt rồi!” Thu hồi ánh mắt trừng người, bàn tay to của Lăng Dương liên tục “Chà đập” một hồi, rốt cục xuất lòng từ bi thu tay lại. “Tốt lắm! Không cần cảm tạ!”

“Ai muốn tạ người a?” Thoát đi ma trảo, nàng hai mắt đăm lẹ mơ mơ màng màng bị phẫn lên án. “Ta chỉ biết người không tốt bụng như vậy mua thuốc cho ta, người căn bản chính là cố ý! Không cần phủ nhận, ta vừa mới nhìn thấy người khước miệng nở nụ cười.”

“Có sao?” Theo bản năng sờ sờ khước miệng, Lăng Dương không phủ nhận chính mình có vài phần cố ý. Đương nhiên, chủ yếu vẫn là thật tình nghĩ giúp nàng tiêu thũng lui ứ, chính là xuống tay cố ý tăng thêm chút.

“Có!” Oán hận giận kêu, rõ ràng là bị khi dễ, xem nàng nay “Đỏ nát” thân thể, thật sự không tiền vốn đi đòi công đạo, chỉ có thể học chó rơi xuống nước hậm hực nói vài tiếng. “Dương Mị Mị, người cho ta nhớ kỹ! Chờ vết thương ta tốt lên, người sẽ biết sự lợi hại của ta!”

Nghe vậy, Lăng Dương chợt nghĩ đến cái gì, bỗng đứng sắc mặt xanh lại, tựa hồ đối với nàng thực sự có vài phần kiêng kị, lập tức vội vàng nói sang chuyện khác. “Ăn no không?”

“Không hứng ăn!” Vừa mới bị chà đập như vậy, đau đến muốn phát điên, ai còn có tâm tình ăn?

“Kia đi thôi! Nên đi mua quần áo cho người.” Dứt lời, mỗ ác bá mang theo một viên bánh nếp, thông thả nhà nhả đi ra khỏi nhà hàng Nhật.

Nhưng mà, ngay khi bọn họ vừa ly khai, trong nhà ăn lập tức vang lên một trận thềm thì khe khẽ.

“Bạo hành gia đình! Kháng định là bạo hành gia đình!”

“Đúng vậy! Xem nam nhân lúc này bộ dáng hung thần ác sát, nhất định không sai...”

“Thật đáng thương! Nữ nhân kia bị đánh tới hũy dung...”

“Bất quá nói thực ra, nam nhân kia thực rất soái...”

“Bởi vậy mới nói! Nam nhân có soái cũng vô dụng, quan trọng là đối chính mình tốt là được rồi...”

Một giờ sau, mỗ nữ nhân tròn tròn bị “Bạo hành gia đình” dẫn theo túi lớn túi nhỏ, ánh mắt oán hận bán thẳng đến ác bá nam nhân hai tay trống trơn, đang thích ý chọn quần áo ở một quầy hàng hiệu.

“Uy, đã đủ chưa? Ta chỉ có một thân thể, không cần mua nhiều như vậy quần áo!” Bi thiết trừng người, Hạ Dư Đồng vạ phần sầu lo tài khoản ngân hàng vốn số lượng không nhiều lắm của mình.

Ồ... Nam nhân này chỉ toàn tìm hàng hiệu giá thực dọa người, một chút cũng không lo lắng kinh tế năng lực của nàng. Tuy rằng tiền là hấn trả, nhưng là nàng làm người người rất cốt khí, tuyệt sẽ không chiếm hấn tiện nghi, xài bao nhiêu tiền, sau khi trở về, nàng nhất định sẽ viết biên lai mượn đồ cho hấn.

Vờ như không nghe, Lăng Dương chọn một bộ quần áo đơn giản hào phóng áo hướng trên người nàng so đo, lập tức vừa lòng gật đầu, ngay cả cho nàng mặc thử cũng không, trực tiếp quay sang nữ nhân viên bán hàng mở miệng –

“Kiểu dáng này tất cả các màu, mỗi thứ lấy một cái!” Mỗ ác bá không hổ được mấy tờ báo bát quái viết là trên người có tiền trăm triệu, ra tay quả nhiên danh tác.

“Tốt! Thỉnh chờ.” Nhân viên quầy hàng khó được gặp vị khách “sộp” như vậy, cười đến vui vẻ, cầm thẻ tín dụng của hấn chạy như điên đến quầy thu ngân.

“Không –” Kinh thanh kêu thảm thiết, mắt thấy ngăn cản không kịp, Hạ Dư Đồng ngược lại bắt lấy “tên đầu sỏ”, giống con thú lắc đầu để bàn không ngừng lắc đầu bi rống, “Vì sao? Vì sao xuống tay như vậy “tàn”? Ta thậm chí ngay cả thử mặc đều không có a...” Ồ... Hành vi tiêu phí của nam nhân này thật sự đáng sợ, nàng chịu không nổi a!

“Người còn cần mặc thử sao? Tìm size lớn nhất là được rồi!” Ác độc ngấm ngấm dáng người nàng vừa tròn vừa chữ A, Lăng Dương nói quả thực ác độc.

“Cho dù như thế, mua một bộ cũng là đủ rồi, làm gì mỗi màu đều mua?” Đối hấn độc ngôn phê bình dáng người, Hạ Dư Đồng hoàn toàn không dị nghị, dù sao nàng dáng người tròn vo là sự thật, nhưng là đối hành vi mua sắm của hấn, nàng nhất định phải rống ra bị phần trong lòng.

Nghe vậy, Lăng Dương trừng mắt, đột nhiên một phen ninh trụ hai má trắng noãn nhiều thịt của nàng, cười đến thật hung dữ. “Bánh nếp, người nghĩ đến lấy dáng người của người, muốn tìm quần áo hình thức đẹp lại vừa người dễ tìm sao? Khó nhìn đến thích hợp người, còn không nhanh mua nhiều một chút, qua thôn này sẽ không cái kia điểm!” Mẹ nó! Đã đi hơn một giờ, chiến lợi phẩm mới vào trong tay này, nữ nhân này có biết ăn mặc của nàng có bao nhiêu khó mua? Thế nhưng còn oán giận hấn? Quả thực muốn chết!

“Người còn nói!” Dùng sức kéo kéo bàn tay to ở trên mặt tàn sát bừa bãi, Hạ Dư Đồng kháng nghị. “Ta ở chợ đêm cũng có thể tìm được rất nhiều quần áo.”

“Không nói với ta mấy bộ “obasan” này!” Phỉ nhổ nhìn lướt qua bộ đồ cũ trên người nàng, Lăng Dương thật sự không thể chịu đựng được gu thẩm mỹ của nàng.

“Ta thấy cũng không tệ lắm a!” Theo hấn ánh mắt cúi đầu nhìn xem chính mình, Hạ Dư Đồng trong lòng cho rằng không tệ như vậy, dù sao mặc vào khoan khoái rộng rãi, còn rất thoải mái.

“Chính là người cảm thấy cũng không tệ lắm, ta mới càng thêm kính hãi!” Đầu năm nay, như thế nào có người có phẩm vị tệ đến như vậy?

Miệng người này vì sao có thể như vậy phá hư a? Phê bình thân thể của nàng, nàng chịu, dù sao cũng là sự thật, nhưng phê bình gu thẩm mỹ của nàng thực khiến cho lòng người không phục!

Không cam lòng bị chê bai, Hạ Dư Đồng đang muốn phản bác, nữ nhân viên quầy hàng trở lại cầm thẻ tín dụng cùng túi quần áo, làm cho nàng đành nuốt vào một đồng từ kháng nghị vào bụng.

Lấy lại thẻ tín dụng, Lăng Dương không có phục vụ tinh thần, lại đem mớ túi quăng cho hai tay đã muốn bao lớn bao nhỏ Hạ Dư Đồng, làm cho nàng không khỏi đứng trường biến sắc mặt.

“Uy! Người có phải là thân sĩ không a? Hỗ trợ một chút không được sao?” Chưa từng gặp qua nam nhân như vậy không thân sĩ phong độ!

“Đồ của mình tự mình lấy!” Hung ác đáp lại, mang theo nàng ra khỏi quầy hàng hiệu, Lăng Dương nghĩ nghĩ thứ nên mua xem ra cũng đều mua xong rồi, không biết còn có thiếu cái gì không, nhin không được hỏi “Đương sự”, “Bánh nếp, người còn thiếu gì không?”

“Có a!” Dùng sức gật đầu.

“Gì?” Quái! Hắn còn mua sót cái gì?

“Nội y!” Hạ Dư Đồng không chút nào thẹn thùng nhắc nhở, dù sao nàng nhân sinh món bra đầu tiên vẫn là nam nhân trước mắt này cùng nàng đi mua, thẹn thùng gì sớm đã ở năm ấy xài hết.

Liếc miết nàng một cái, Lăng Dương vừa hướng khu nội y, vừa phúng cười lắc đầu. “Người đáng người, ngay cả phẫu thuật thẩm mỹ cũng cứu không được, ta thấy cứ tùy tiện lấy hai xác quả dừa làm nội y cho rồi!”

“Uy! Người có thể đừng ác độc một chút a!”

“Ăn ngay nói thật, thế nào kêu ác độc?”

“Miệng như vậy phá hư, ta nguyện rửa người sau khi xuống địa ngục sẽ bị rút lưỡi ...”

“Ta nếu không xuống địa ngục rút lưỡi, người chắc chắn sẽ vào chảo dầu, dù sao này đồng mở trên thân không lấy ra thì quá lãng phí...”

Thoáng chốc, hai người vừa đi vừa đấu võ mồm, thẳng đến đi vào quầy chuyên bán nội y, nam nhân mới này còn muốn nàng mặc hai xác quả dừa, hiện tại lại muốn nữ nhân viên quầy hàng đem tất cả nội y mới nhất lấy ra, lấy tâm tư một đại nam nhân không chút nào đỡ mặt giúp nàng chọn nội y.

“Ta không cần màu này!” Lúc hắn muốn nàng mặc thử vài món nội y, Hạ Dư Đồng đem một bộ màu tím sẫm trong số đó trả về.

“Vì sao?” Ác bá chất vấn, Lăng Dương cảm thấy màu nọ rất được, trọng yếu nhất là, coi da thịt nàng trắng nõn mịn màng, mặc vào nhất định rất đẹp.

“Màu quá đậm, ta không cần!” Nàng chỉ toàn mặc nhóm màu phấn nộn.

“Nhưng ta thích!” Không cho cự tuyệt, lại nhét đi.

“Là ta mặc, cũng không phải người mặc!” Nam nhân này có lầm hay không a?

“Là ta trả tiền, đương nhiên phải chọn thứ ta thích! Có bản lĩnh, chính mình trả tiền a!” Hắn thực đương nhiên.

“Nào có... Như vậy!” Nhắc tới đến tiền, thân vô xu Hạ Dư Đồng lập tức quân lính tan rã, chấp nhận chiến bại, ngoan ngoãn đem đi mặc thử, chính là vừa đi đến phòng thử đồ, vừa nhin không được toái toái niệm.

“Là cái gì thôi! Người thích? Người thích lại như thế nào? Cho dù mua, cũng là ta mặc, người lại nhìn không thấy! Thật sự là kỳ cục! Thích như vậy, sao không mua cho nữ nhân của mình mặc a...”

Phía sau, Lăng Dương nhĩ lực rất nhạy, đối với lời làu bàu nho nhỏ của nàng toàn nghe thấy được, lập tức không khỏi sùng sốt...

Đúng vậy! Hắn thích thì thích, nhưng làm sao bắt buộc nàng phải mặc “Nội tại mĩ” hắn thích? Thật sự là... Gặp quỷ!

Đêm đó, tám xong, Hạ Dư Đồng ở trước tám gương to trong phòng nghỉ của khách, đổi hết bộ này đến bộ khác trong mó chiến lợi phẩm, không thể không thừa nhận — Dương Mị Mị ánh mắt thật đúng là khá tốt!

Xem! Trong gương, nữ nhân nguyên bản dáng chữ A trong bộ đồ mới, thể nhưng kỳ tích xuất hiện kích thước lưng áo, làm cho người ta nhìn không được tưởng hô to một tiếng: Wow! Đây thật sự là rất thần kỳ!

Bất quá, thần kỳ thì thần kỳ, chính là...

“Nợ nần chồng chất!” Bi thảm thì thào tự nói, nàng rất nhanh thay áo ngủ mới, đem chiến lợi phẩm từng bộ vào tủ quần áo, khi sắp xếp đến nhóm đồ “Nội tại mi”, tầm mắt không tự chủ được dừng lại trên một chút màu tím thắm giữa những màu phấn nộn...

“Nghe nói màu tím là màu biến thái, những người thích màu tím thường có chứa một ít gen khác hẳn với người thường, lời này ứng với Dương Mị Mị quả nhiên cực chuẩn!” Cười trộm lẩm bẩm, Hạ Dư Đồng âm thầm chửi bới mỗ ác bá, lập tức ra cửa phòng chạy tới thư phòng tìm người.

“Dương Mị Mị, hóa đơn!” Đối với nam nhân đang ở trước bàn nhủ mày nghiêm túc xem công văn, nàng vươn lòng bàn tay phỉ phỉ mồm mồm xòe ra, hệt như khát cái đời tiền.

“Hóa đơn gì?” Một lòng còn đặt tại công sự, Lăng Dương ngay cả đầu cũng không nâng, theo bản năng hỏi lại.

“Hóa đơn phá sản buổi chiều đi công ty bách hóa !” Phỉ nộn ngón tay ngoéo một cái.

“Ồ trong giỏ trúc để trên tủ giày, chính mình đi tìm!” Không có hỏi nàng muốn làm gì, trực giác trả lời.

“Nga!” Được đến đáp án, nàng lập tức chạy ra khỏi thư phòng.

Lười đi để ý nàng muốn làm gì, Lăng Dương tiếp tục xử lý công văn, sau đó không lâu, hần đột nhiên cảm thấy có chút khát, đứng dậy nghĩ đến phòng bếp pha cà phê, lúc đi ngang qua phòng khách thấy nàng vùi đầu ở bàn trà không biết đang viết cái gì, trên mặt bàn bày hơn mười hóa đơn.

Nhún vai, hần lười hỏi nhiều, đi pha cà phê. Khi quay lại, thấy nàng vẫn như cũ sao sao chép chép, sắc mặt có chút thâm đạm; Bất quá cho dù tò mò nàng sao chép cái gì, vì sao biểu tình lại khó coi như vậy, hần cũng không đi quấy rầy, trực tiếp tiến thư phòng, thẳng đến sau đó không lâu –

“Dương Mị Mị, có mực đóng dấu không?” Mỗ khóa bánh nếp lại một lần nữa vọt vào thư phòng, chính là lúc này trong lòng bàn tay phỉ nộn thêm một tờ giấy.

“Muốn mực đóng dấu làm gì?” Hỏi thì hỏi, vẫn tìm mực đóng dấu đỏ đưa cho nàng.

“Đóng dấu tay!” Lườm hần một cái, ngón tay cái dính chút màu mực đỏ, mặt nàng hoá xanh, ấn ngón tay cái lên giấy trắng mực đen, lập tức rất buồn rầu đem tờ giấy cho hần.

“Gì a?” Tiếp nhận nhìn lên, Lăng Dương nhìn đến mở đầu thật to “Biên lai mượn đồ” hai chữ, lập tức liền cười lên.

“Người, người cười gì a? Ta nhất định sẽ trả!” Bị cười, từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, Hạ Dư Đồng kêu to. Đây nam nhân có tư cách gì cười a? Rõ ràng nàng cảm thấy đi chợ là có thể, vậy mà cứ muốn tha nàng đến công ty bách hóa, hại nàng mỗi lần xem hóa đơn trên thẻ tín dụng, mặt lại càng xanh thêm một phần.

“Ta chờ!” Chế nhạo phúng cười, liếc mắt nhìn số tiền trên biên lai mượn đồ, Lăng Dương hoài nghi xem kiểu nàng công tác – làm một nhà lại đổ một nhà, rốt cuộc phải cố gắng bao lâu mới có thể đủ trả tiền cho hần.

“Người... Người miệng phá hư!” Biết hần ý ở trong lời, Hạ Dư Đồng mặt đỏ lên, xấu hổ rầu rĩ nghĩ tới nghĩ lui, tìm không thấy từ thích hợp mắng chửi người, cuối cùng chỉ có thể dùng hết từ mắng chửi người.

“Bình thường mà thôi.” Nhàn nhạt mang chế nhạo ánh mắt cố ý nhìn nàng, cười đến thực khiến người ta phát giận.

“Dù sao ta nhất định sẽ trả, lười cùng người nói!” Thở phỉ phỉ, xoay người muốn đi.

“Chờ một chút!” Bỗng dưng, hần gọi người lại.

“Làm gì?” Hần lại muốn nói mát gì nữa?

Không để ý tới thần sắc cẩn thận đề phòng của nàng, Lăng Dương từ trong ngăn kéo bàn rút ra xấp tiền tờ một ngàn đưa cho nàng. “Cầm lấy! Kế tiếp vài ngày ta bề bộn nhiều việc, không thời gian chăm sóc người, số tiền này cho người “tự sinh tự diệt”.” Ý tứ chính là, làm sinh hoạt phí!

“Biết rồi!” Không chút khách khí nhận lấy, Hạ Dư Đồng gạch đi số tiền phải trả, lập tức ở biên lai mượn đồ tăng thêm con số.

Thấy thế, Lăng Dương không khỏi tà nghệ trêu chọc. “Người có bệnh a? Như vậy thích thiếu tiền người ta?” Hắn lại không muốn nàng trả, nhưng thật ra chính nàng thích đem mình thiếu nợ.

“Thân huynh đệ đều phải tính toán sổ sách rõ ràng, huống chi ta cũng không phải người nào của người, đương nhiên không thể chiếm người tiện nghi!” Đồng dạc phát biểu nguyên tắc làm người của mình, Hạ Dư Đồng tay cầm tiền rời khỏi thư phòng.

Nghe vậy, trừng mắt nhìn bóng nàng rời đi, không hiểu sao Lăng Dương đột nhiên một trận tâm buồn...

Ta cũng không phải người nào của người... Ta cũng không phải người nào của người...

Không biết vì sao, lời này giống ma rủa không ngừng quanh quẩn ở trong đầu, làm cho hắn vô lý nổi giận lên, nổi giận đùng đùng mãnh lực kéo ra ngăn kéo phía dưới, nhưng nhìn đến trong ngăn kéo một xấp giấy thật dày đều là xuất phát từ cùng một người, chữ viết từ cong vẹo tính trẻ con đến tầm tàm xinh đẹp, phẳng phất là cuốn sử trường thành ghi lại đủ loại kiểu dáng biên lai mượn đồ, hắn không tự chủ gọi lên cười...

Nàng sẽ trả? Biên lai mượn đồ hơn mười năm trước nàng còn không có đến chuộc đồ đi, hiện tại lại khiếm, đại khái hy vọng vài thập niên sau mới có khả năng!

Nói cái gì không phải người nào của hắn, không thể chiếm hắn tiện nghi? Loại nói này thật mệt kia khóa bánh nếp không biết xấu hổ nói ra miệng! Từ nhỏ đến lớn, nàng không biết đã chiếm bao nhiêu tiện nghi của hắn!

Tâm tình tiêu hỏa dần dần hảo chuyển, Lăng Dương bạc môi cười đem biên lai mượn đồ mới nhẹ nhàng để vào ngăn kéo, vì “cuốn sử trường thành” tăng thêm một tờ mới.

Kế tiếp mấy ngày, Hạ Dư Đồng quả thực là “Chăn dê ăn cỏ”, may mà nàng thực giống đặc tính của con gián, mặc dù ở Đài Bắc nhân sinh không quen, nhưng có tiền cũng dễ dàng, chỉ cần một chiếc taxi, muốn đi chỗ nào là tới được chỗ ấy. Mỗi ngày khuôn mặt tròn bị “Hủy dung” kia đi khắp nơi, hôm nay đi rạp chiếu phim, ngày mai đi dạo nhà sách, đói bụng thì đi cafe, chính mình một người cũng an bài rất tốt.

Mấy ngày nay, nàng khó được có dịp thức lúc sớm tinh mơ, đồng thời hảo tâm tình trở lại đường ngay làm bữa sáng, một bên hầm nấu cháo khoai lang, một bên chiên trứng.

Chỉ chốc lát sau, nàng đã đem cháo cùng trứng ốp lếp bưng lên bàn, từ trong tủ lạnh xuất ra chai tương, hết thấy chuẩn bị xong xuôi, kéo ghế ra đang muốn ngồi xuống hảo hảo hưởng dụng “Tâm huyết kết tinh”, lại bị một thân ảnh chạy tới giành ngồi trước.

“Chén!” Cánh tay dài hướng nàng duỗi ra, Lăng Dương một đầu tóc rối vừa tỉnh ngủ, tỏ vẻ đương nhiên đòi người hầu hạ.

Trùng mắt nhìn bàn tay to đang giương ra, Hạ Dư Đồng giả lả cười, “Ta có nói có nấu phần của người sao?”

“Không có cũng không sao! Ta hỗ trợ ăn phần của người, dù sao người cũng nên giảm béo!” Ngắm nàng tròn vo đáng người, Lăng Dương mặc dù vừa tỉnh ngủ, sức chiến đấu vẫn như cũ mười phần.

“Miệng chó không thể mọc gà voi, người ăn cho chết đi!” Giận trùng liếc mắt một cái, cảm giận cầm chén nhét vào hắn trong tay, Hạ Dư Đồng chuyển tới đối diện ngồi xuống, chờ hắn múc cháo xong, mới tự múc cho mình một chén, từ từ ăn.

“Đã lâu chưa ăn cháo khoai lang người nấu!” Ai... Vẫn là nàng nấu đúng vị! Xì xụp mồm to ăn cháo, Lăng Dương vẻ mặt hoài niệm.

Nhớ ngày đó, ở tại nhà nàng vài năm, sáng sớm ngày nào cũng chỉ có thể ăn cháo khoai lang nàng nấu, khi đó hắn còn oán giận không thôi, ai ngờ khi trở về Đài Bắc, có đủ loại kiểu dáng bữa sáng cung hắn hưởng

dụng, hẳn ngược lại hoài niệm món cháo khoai lang. Ăn khắp các quán cháo trắng dưa cải, lại luôn không đúng vị, cảm thấy không ngon bằng nàng làm, nên sau lại liền ít ăn.

Không chú ý tới hẳn thần sắc hoài niệm, Hạ Dư Đồng xem thường cảnh cáo. “Không muốn ăn cũng đừng ăn, đừng cho ta oán giận!” Thật sự không phải nàng lòng dạ hẹp hòi, mà là trong trí nhớ đối hẳn trước kia ngày ngày phê bình quá mức khắc sâu, nên lập tức dâng lên phòng hộ tráo.

Hẳn là trong ngực niệm, ai nói là oán giận? Này khóa bánh nếp chẳng lẽ mới sáng sớm đã nghĩ tìm hẳn cãi nhau a?

Điểm sôi rất thấp mỡ ác bá lòng tràn đầy khó chịu, lập tức tung ra một cái giận trừng, đang muốn tìm nàng hảo hảo “Câu thông”, đột nhiên, hẳn như phát hiện ra cái gì, bàn tay to đột nhiên tìm tòi, chặt chẽ nắm cái cầm mượt mà của nàng xoay tới xoay lui, ánh mắt khắc nghiệt xem kỹ như đang mua nước quả.

“Làm, làm gì?” Phủi sạch ma trảo, Hạ Dư Đồng thẳng xoa xoa cầm bị hẳn niết hồng. Đáng giận! Này nam nhân có thể hay không biết khổng chế lực nặng nhẹ a? Rất đau nha!

“Người cuối cùng từ đầu heo hồi phục thành bánh nếp!” Nhìn vết sưng ứ huyết trên mặt nàng đã mất đi, chỉ còn miệng vết thương khâu mười mũi trên trán còn cần thuốc liền sẹo, Lăng Dương không khỏi vừa lòng gật đầu, chính là lời từ miệng hẳn đi ra vẫn là khó nghe đến làm người nổi điên.

“Từ miệng người không thể phun ra một câu tiếng người sao?” Giận dữ hoành trừng, Hạ Dư Đồng không ngại hẳn nói nàng là bánh nếp, nhưng nói là đầu heo thì thật quá đáng. Cũng không ngấm lại, nàng là ở địa bàn của hẳn té đến mặt mũi bầm dập, thế nhưng còn cười nàng.

“Những câu ta nói đều là tiếng người, trừ phi người nghe không phải người.” Cho nên mới nghe không hiểu hẳn nói là tiếng người.

Nghe vậy, Hạ Dư Đồng chán nản. “Dương Mị Mị, người miệng như vậy phá hư, nhất định không có nữ nhân có thể ở trong phạm vi mười mét lui tới gần người!” Bị chọc giận đều sắp tức chết rồi!

“Nga ~” Kéo dài giọng, hẳn phản bác lại. “Nhận thức lâu như vậy, ta hôm nay mới biết nguyên lai người là nam phần nữ trang!” Này khóa bánh nếp không phải ngồi ở trước mặt hẳn chỉ cách một mét sao? Kia khẳng định không phải nữ nhân!

“...” Trầm mặc thật lâu sau, Hạ Dư Đồng rốt cục làm khó dễ. “Người hôm nay thực nhàn?”

“Hoàn hảo! Công ty còn có việc phải xử lý.” Chậm rãi ăn cháo.

“Vậy người như thế nào không nhanh cút đi công ty, sao còn ở lại đây cố ý chọc giận ta?” Ăn no rất nhàn a?

Húp sạch trong bát một ngụm cháo cuối cùng, xác định nồi đã bị đem đi rửa, Lăng Dương thế này mới có chút không tha buông bát đũa, cười lộ ra một hàm răng trắng sáng bóng. “Nhân sinh khổ đoản, dù sao cũng phải tìm chút việc vui thôi!”

“Việc vui?” Nheo lại đôi mắt vốn đã không tính lớn, Hạ Dư Đồng lửa giận công tâm, mắt lóe ra hung quang. “Ta là việc vui của người?”

Không biết nguy hiểm buông xuống, người nào đó không hề phòng bị gật đầu.

“Tốt lắm! Ta khiến cho người biết cái gì kêu việc vui!” Dứt lời, trong chớp mắt lướt qua bàn ăn, ngay tại Lăng Dương còn không kịp phản ứng, cánh tay mập mạp đã bắt lấy hẳn, mãnh lực một cái quật qua vai, tiếng kêu thê lương thảm thiết cùng với âm thanh vật nặng rơi xuống đất đồng thời buông xuống nhân gian.

“Hạ, Dư, Đồng!” Một trận thiên toàn địa chuyển qua đi, đau đớn không chịu nổi, tiếng rít gào rống giận kinh thiên trong phòng bếp vang lên.

Ai... Một sáng tinh mơ, chỉ thấy tiết mục trong đó một gã nam nhân thân cường thể tráng, thân hình cao lớn bị một cái nữ nhân tròn tròn phì phì đem quật ngã xuống đất, cả buổi không đứng dậy được trình diễn ở chỗ căn hộ, thật sự là... Vô cùng thê thảm!

3. Chương 03

“... Xương tay mặc dù không gãy, bắt quá chiếu X-quang thấy có biểu hiện rạn nứt, cho nên vẫn là phải bó bột thạch cao để bảo vệ, về phần đầu có chút hiện tượng não bị chấn động, cần nằm viện quan sát vài ngày, mấy ngày này tốt nhất không cần lộn xộn, tĩnh tâm tu dưỡng...”

Trong phòng bệnh bệnh viện, thân là bác sĩ, đồng thời cũng là “Tình địch” thời đại học của mỗ ác bá — Lí Tinh Đình khuôn mặt đoan chính, tuấn tú lộ nhã nhặn cười, ngữ điệu ôn hòa đối mỗ cái chốt dạ “người gia hại” đàm luận bệnh tình, cũng phân phó những điều cần lưu ý.

Mà người gia hại — Hạ Dư Đồng vẻ mặt áy náy gật gật đầu ghi nhớ, chỉ kém không lấy giấy bút ghi xuống trong điểm.

“Lăng Dương, nhiều năm không thấy, không nghĩ tới hôm nay chúng ta sẽ chạm trán ở bệnh viện, thật sự là nhân sinh nơi nào không phân phùng a!” Làm xong nghĩa vụ một bác sĩ nên làm, Lí Tinh Đình lộ ra cả người lẫn vật vô hại mỉm cười, ánh mắt hứng thú không ngừng tới tới lui lui trên người Lăng Dương và Hạ Dư Đồng, có chút tò mò quan hệ hai người này.

“Bác sĩ Lí, người phê đủ không? Nếu phê đủ liền cút đi! Thân là bệnh nhân, ta thực cần nghỉ ngơi!” Tâm tình lạn tới cực điểm, Lăng Dương cự tuyệt cấp “Cố nhân” thời gian ôn chuyện, hé ra dương cương khuôn mặt tuấn tú thối đến không thối hơn được, không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Lí Tinh Đình sớm nghe nói xấu tính ác bá trước mắt này chỉ toàn làm theo ý mình, nghe vậy chỉ lơ đãng cười cười. “Quả thật là nên nghỉ ngơi! Người hảo hảo bảo trọng, ta ngày mai lại đến tuần phòng.” Dứt lời, hướng về mặt xấu hổ Hạ Dư Đồng hơi hơi vuốt cằm, lập tức đi ra khỏi phòng bệnh.

Vừa thấy hần rời đi, Lăng Dương lập tức sáng giọng, “Ta muốn chuyển viện! Lập tức cho ta chuyển viện!” Nếu sớm biết bác sĩ chủ trị là cái kia họ Lí, đánh chết hần, hần cũng không cần đến bệnh viện này. Hừ! Ai biết được họ Lí có thể hay không làm chuyện có lỗi với nghề y, âm thầm động tay động chân đến chính hần, dù sao hai người bọn họ có một đoạn “Ăn oán tình cừu” kì khôi.

“Thần kinh! Bệnh viện này đang hảo hảo, sao lại muốn chuyển viện?” Lớn tiếng mắng chửi người, Hạ Dư Đồng xem thường trừng hần. “Bị thương liền ngoan ngoãn dưỡng thương, đừng ở đó mà nháo!”

“Ta bị thương là ai tạo thành? Người nói a! Nói a!” Nàng không nói tới, Lăng Dương còn không có hỏa như vậy, mà vừa nhắc tới, tức giận liền toàn hướng thẳng lên trên.

“Hắc hắc...” Một trận cười gượng, Hạ Dư Đồng chốt dạ không dám nói tiếp, ánh mắt loạn nhìn chung quanh, không dám chống lại ánh mắt lên án của hần.

Thấy thế, Lăng Dương giận đến vô lực, cánh tay bị bó thạch cao ần ần nhẹ đau, đầu bị băng bó thành hình cầu, băng quấn vòng qua hai má giống như cảnh người bị đung xe tải, hần thật sự là thể xác và tinh thần câu bì, không thể lực tìm nàng tính toán sổ sách, mệt nhọc không được thở mấy hơi...

“Dương Mị Mị...” Đợi lâu không đến hần bắn đọt pháo tiếp, Hạ Dư Đồng không khỏi áy náy gọi nhẹ.

“...”

“Thực xin lỗi...” Thấy hần như trước nhắm mắt không để ý tới, nàng vội vàng nhận sai xin lỗi. Tao! Dương Mị Mị cũng không để ý nàng, chẳng lẽ thực sự tức giận?

“...”

“Ta không phải cố ý, tha thứ ta...”

“...” Vẫn như cũ trầm ngưng không ứng.

“Người, người thực sự tức giận sao?” Có chút hoảng hốt, nhin không được đưa tay lay động hần.

“Bánh nếp, người lại lắc ta, ta liền thực sự cùng người trở mặt!” Bỗng dưng, hai mắt bạo mở giận trừng, Lăng Dương quả thực muốn rít gào rống to giết người.

Mẹ nó! Nàng là cố ý phải không? Hấn hiện tại một đầu bị băng tròn giống như bị người “Thiên chuy bách luyện” vậy, tùy tiện một cái nhúc nhích đều đau đến muốn nôn mửa, nàng còn lắc như vậy hăng say, thực cùng hấn có cừ oán a?

Vội rút tay về, Hạ Dư Đồng nghĩ đến hạng mục những chuyện cần chú ý mà bác sĩ vừa mới dặn dò: không có việc gì không cần lộn xộn, miễn khiến cho đau đầu, khuôn mặt tròn lập tức gấn đây áy náy. “Đúng... Thực xin lỗi...” Ô... Nàng không phải cố ý muốn “Bỏ đá xuống giếng”, trăm ngàn đừng ghi thù nàng a!

Mắt đỏ lửa hoành trừng hồi lâu, cuối cùng, mỗ ác bá chỉ có thể bi tráng diên cuồng hét lên, “Vì sao? Vì sao ông trời muốn cho ta nhận thức người?” Hấn kiếp sống ác bá vốn trôi chảy vô cùng, vừa gặp phải khóa bánh nếp này liền tao ương, nàng khẳng định là sao quả tạ nhắm vào hấn!

Xấu hổ cười gượng, Hạ Dư Đồng nột nột không dám nói tiếp, rất sợ lại đưa tới một đợt bị gào khạc của hấn.

“Cam chịu” kêu rên cái nữa, cuối cùng, nước miếng hấn rớt cục phân bố không đủ, nghễ mắt trừng người. “Khát nước.”

“Đến! Thỉnh dùng!” Vội rót một ly nước, vô cùng cung kính dâng lên.

“Quá lạnh!” Uống một ngụm, ghét bỏ.

“Thật có lỗi! Thật có lỗi! Ta lập tức cải tiến!” Lập tức thay một ly nước sôi nóng hầm hập cung phụng đại gia.

“Quá nóng, muốn ta bỏng chết sao?” Môi bị nóng, mở miệng lại rống.

“Người có thể hay không an phận một chút?” Bị ghét bỏ hai lần, Hạ Dư Đồng bắt đầu tưởng trở mặt.

“Ta nếu có thể chính mình lấy, cũng không cần phiền toái người! Người cho là ta như vậy do ai làm hại?” Cười lạnh nhắc nhở.

“...” Một trận trầm mặc, nhìn hấn bi thảm nằm ở trên giường bệnh, áy náy cảm lại dần dần sinh ra. Hạ Dư Đồng chịu tội, lại đi rót một ly nước nữa lạnh không nóng cho hấn, đồng thời nhịn không được thì thảo thâm oán, “Nói thật ra, làm người té bị thương tuy rằng là ta sai, nhưng người sao có thể trở nên yếu như vậy?” Tùy tiện ngã một cái liền xương tay vỡ toang, đầu chấn động.

“Yếu?” Lăng Dương quả thực không thể tin được nàng thế nhưng vô liêm sỉ muốn đem trách nhiệm quái đến trên người hấn. “Bánh nếp, người hấn là nên kiểm điểm chính mình giống như Godzilla, xuống tay không biết nặng nhẹ!”

“Ta cùng ba ba giao thủ đều là như vậy...” Thật sự không hiểu, đồng dạng lực đạo dùng trên người hấn như thế nào xuất hiện kết quả “thảm thiết” như vậy?

“Người đem ta so với ba người? Nhân loại với gấu chó có thể đánh đồng sao? Lại nói, hai cha con các người là ở sàn đấu đấu võ, tính nguy hiểm không cao như vậy; Mà ta đâu? Sàn nhà của là làm bằng đá cẩm thạch, ngã xuống đầu nở hoa đã là may... Nga! Đáng chết!” Cảm xúc quá mức kích động, theo bản năng định xoay người ngồi dậy, lập tức một trận đau nhúc choáng váng, làm cho Lăng Dương không khỏi rên rỉ nguyên rủa.

“Được rồi! Được rồi! Đều là ta sai, được chưa? Người không cần như vậy kích động thôi!” Gấp giọng trấn an, Hạ Dư Đồng vội vàng đỡ hấn nằm xuống.

Lại thằm rửa một tiếng, hấn hận cực kỳ. “Bánh nếp, chờ ta thương hảo, người cho ta nhớ kỹ.”

“Nhớ kỹ liền nhớ kỹ, người cũng không phải có thể đánh thắng được...” Nhịn không được nói nhỏ, lại cả kinh thấy hấn bắn thẳng đến hai đạo hỏa diễm giết người, lập tức thức thời cười gượng, lại cúi đầu cầu xin tha thứ. “Dương Mị Mị, thực xin lỗi! Ta là nhất thời thất thủ, người muốn như thế nào mới nguyện ý tha thứ ta?”

“Muốn ta tha thứ?” Cười lạnh.

Ách... Vì sao cảm thấy hấn cười thật quá âm tàn đâu?

Đột nhiên cảm thấy thấy lạnh cả người, Hạ Dư Đồng nhịn không được chà xát cánh tay, khó khăn gạt đầu.

“Tốt lắm!” Lộ ra vừa lòng biểu tình, hần âm hiểm nở nụ cười. “Trước khi vết thương ta tốt lên, nhận mệnh làm nô lệ đi!”

“... Hảo!” Kế hoạch này không thành vấn đề, liền cứ như vậy đi chấp hành...

***

“Bánh nếp, người làm cái gì? Ta nói ta muốn uống cà phê, người lấy đến là cái gì, a?”

Trong phòng bệnh trưng đầy hoa tươi và trái cây, nguyên bản đang nói chuyện thảo luận công sự, chợt mạnh tuôn ra một chuỗi bất mãn rống giận, khiến quản lí các ngành trong Lăng thị đang đem trọng yếu hội nghị khai mạc ở phòng bệnh đều lộ ra đồng tình ánh mắt, hướng cái “Bánh nếp” gần hai ngày bị mỗ ác bá sai sử thật sự hung.

Ai... Nữ nhân đáng thương! Cũng không biết là làm sao đắc tội ác bá tổng tài bọn họ, hai ngày này bị nô dịch thật thâm a!

Ấn... Nguyên nhân tổng tài bị thương nằm viện vẫn là bí ẩn mọi người trong công ty lén nhiệt liệt thảo luận, hay là có liên quan đến nàng, cho nên mới bị tìm phiền toái? Đến tột cùng, nàng cùng ác bá tổng tài bọn họ – xưa nay nổi tiếng trong giới xã hoa vì dọa chạy vô số danh viện thực nữ – là quan hệ gì? Thật khiến cho người ta tò mò!

Chúng quản lí hứng thú dò xét liếc mắt một cái: Trong lòng đều có tâm tư giống nhau –

Ha ha! Trừ bỏ trong công sự, mỗ ác bá hướng đến phong cách trung thực, xem thấy ai khó chịu liền đem nhân oanh đi, nay đối với khóa “bánh nếp” này hoàn toàn xuống dốc. Nhìn thử đi! Hai ngày này, ác bá trừ bỏ sai sử, nô dịch cộng thêm nhất thời nửa khắc luyện luyện giọng, chưa bao giờ đem nàng oanh đi ra ngoài, thật sự làm cho người ta không thể không cảm thấy ngạc nhiên cùng bội phục.

Ngạc nhiên là, ác bá mặc dù hung thần ác sát, lại không đũa người; Bội phục là, lại có nữ nhân không chỉ có thể chịu được ác bá này, còn có lá gan phản bác! Xem! Đây không phải đến đây –

“Uống cái gì cà phê? Người là ghét bỏ canh óc heo ta nấu cho người không ngon sao?” Trùng mắt dựng thẳng, Hạ Dư Đồng mặc dù bị làm nô lệ sai sử, cũng không tỏ vẻ nàng sẽ ngoan ngoãn mặc hần rống.

Đáng giận! Đáng giận! Nàng sáng sớm chạy tới chợ mua nguyên liệu, tân tân khổ khổ nấu ra một nồi canh óc heo, muốn cho hần bồi bổ, ai ngờ lại vẫn bị ghét bỏ, tức chết đi được!

“Đây mỡ đã chết, ai muốn uống?” Vẻ mặt kiên trì. “Cà phê ta đâu?”

“Uống cà phê cái gì? Chỉ có lạc thần trà hoa, thích uống không uống, tùy người!” Dem một ly lạc thần trà hoa màu từa tựa rượu đỏ nhét vào tay hần, Hạ Dư Đồng thở phì phì bác bỏ yêu cầu của hần.

Hừ! Mới không cho hần uống cà phê, đối thân thể lại không ưu việt!

“Người là cố ý cùng ta đối nghịch phải không?” Lăng Dương quả thực muốn phát cuồng. Hai ngày trước, uy hiếp nàng phải làm nô lệ, ai ngờ này nô lệ đúng là cái nô tài “khi thượng áp chủ”, so với quản lí nhu thuận nghe lời còn không bằng, kết quả là, ngược lại chọc tức chính mình, căn bản hưởng thụ không được lạc thú làm nhục nàng.

“Ai mà nhàn hạ cùng người đối nghịch?” Nổi giận đùng đùng gạt mở nhóm tinh anh thương trường đang đem phòng bệnh làm văn phòng, Hạ Dư Đồng lôi đình vạ quân xông đến bàn ăn giường bệnh, đem phần canh óc heo bị hần ghét bỏ mà để qua một bên trên đầu tủ cạnh giường, một lần nữa để tới trước mặt hần. “Người ta nói lấy hình có thể bỏ hình, đây chính là ta nấu riêng cho người tắm bổ!”

Lấy hình bỏ hình? Kia lấy óc heo bổ là... Ha ha! Nữ nhân này sẽ không ám chỉ ác bá tổng tài bọn họ là óc heo đi?

Những tinh anh trên thương trường không hện mà toàn cùng hướng cái kia ý tưởng, có ăn ý nhìn nhau dò xét liếc mắt một cái, âm thầm cười trộm không thôi.

“Cái gì lấy hình bỏ hình? Người là trộm mắng ta có phải hay không?” Thực hiển nhiên, mỗ ác bá cũng nghĩ như cấp dưới của hần.

Ngẩn người, cuối cùng phản ứng lại đây, Hạ Dư Đồng không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười. “Chính mình tâm tư giả dối, tràn ngập ác ý, đừng tưởng rằng người khác giống người được không? Ta cũng không phải ý kia!”

Lời vừa nói ra, mấy thủ trưởng cùng tinh anh thương trường có ý tưởng giống nhau không khỏi âm thầm để tay lên ngực tự hỏi — bọn họ thực sự tâm tư giả dối, tràn ngập ác ý sao? Ô... Thương trường ở lâu, quả nhiên đem một câu đơn thuần của người khác quai thành méo mó, xem ra tà ác tâm linh cần rửa một chút!

Nghe vậy, lấy hoài nghi ánh mắt nhìn nàng vài cái, xác định khóa bánh nếp này thực không có loại ý tứ này, Lăng Dương thế này mới hừ nhẹ một tiếng, nguyên ý hãnh diện nhăm nháp một chút tự vị chén “Lấy hình bổ hình”, đồng thời vẫy tay muốn quản lí các ngành đi về trước, dù sao công sự nên bàn đều bàn tốt lắm, một ít chi tiết nhỏ các ngành trở về tự nghiên cứu là được.

Gặp ác bá tổng tài không tiếng động hạ lệnh đuổi khách, quản lí các ngành dù lòng tràn đầy tò mò cũng không có can đảm ở lại, đành phải lần lượt rời đi.

“Hương vị như thế nào?” Mọi người vừa đi hết, Hạ Dư Đồng liền hỏi. Nàng phải sáng sớm thức dậy nấu ba giờ, dám nói không thể ăn, nàng nhất định làm cho hần não chấn động rất nhỏ biến thành não chấn động nghiêm trọng.

“Tạm được!” Quét nàng liếc mắt một cái, Lăng Dương không cam lòng nói. Trên thực tế, thân thể của nàng là do “Tự làm tự chịu”, cho nên trình độ tay nghề, ngay cả hần là người kén chọn cũng không theo phê bình.

Tạm được? Quên đi! Người có thứ miệng phá hư về sau xuống địa ngục bị lưỡi này, có thể phun ra loại bình luận “tạm được”, có lẽ đã là ca ngợi cao nhất.

Cổ mà gật đầu thừa nhận, Hạ Dư Đồng thực tự nhiên cầm một cái muỗng khác cùng hần chia sẻ bát thuốc bổ.

“Uy! Không phải nói là cho ta bổ thân thể sao? Vì sao người cũng ăn?” Có chút bất mãn, Lăng Dương cảm giận chất vấn. Cái gì nấu riêng cho hần? Không chừng là chính nàng muốn ăn, lấy hần làm lấy cớ đi!

“Ta sợ đầu người bổ quá mức ngược lại đối thân thể không tốt, cho nên tự nguyện giúp người chia sẻ một ít phiêu lưu.” Nhắm nuốt miếng óc heo béo mập, nàng làm một bộ ‘khăng khái hý sinh thân mình’.

“Thích ăn liền thích ăn, việc gì lấy cái lạn cố này?” Hần hừ nàng, trên tay không ngừng cùng nàng giành canh óc heo, coi như hai người đồng bát cộng thực là chuyện cũ nào thiên kinh địa nghĩa, hoàn toàn không có gì thích hợp.

Đang lúc hai người ăn hết sức cao hứng, một tiếng cười hứng thú phút chốc vang lên —

“Ăn canh óc heo a! Lấy hình bổ hình sao?” Thú vị ánh mắt dừng trên bát canh bổ, mổ bác sĩ chủ trị ác bá — Lí Tinh Đình không biết từ khi nào vào phòng bệnh.

Mẹ nó! Người này sao lại đến? Hần dám lấy toàn bộ gia sản đánh đố, họ Lí nói “Lấy hình bổ hình” ý tứ tuyệt đối không có đơn thuần như bánh nếp!

“Như thế nào? Người cũng tưởng bổ sao?” Dem còn lại canh óc heo toàn giao cho Hạ Dư Đồng hưởng dụng, Lăng Dương sắc mặt vừa thối, khẩu khí vừa ác, thật làm cho người ta nghĩ muốn nhượng bộ lui binh.

“Không có người nấu cho ta!” Cố ý lấy có chút tịch mịch ánh mắt liếc về phía Hạ Dư Đồng, trong đầu Lí Tinh Đình hình thành một cái tà ác ý niệm.

Lấy hần lập trường ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê xem ra, trước mắt vị tiểu thư này ở trong lòng Lăng Dương khẳng định rất có địa vị đặc thù, nếu không lấy tính nết ác bá kia, làm sao có thể cho phép có người vô cùng thân thiết cùng hần ăn một chén đồ ăn như thế! Chính là... Người nào đó tựa hồ còn không có nhận ra chính mình tâm ý, này mới thực có thú!

Ha ha! Xem ra hần có cơ hội vì năm đó “Ân oán” báo một phen cừu!

“Nha? Bác sĩ Lí, người nếu muốn ăn, ta về sau cũng nấu cho người một phần!” Ở trong bệnh viện, nhất định phải quan hệ tốt với bác sĩ! Hạ Dư Đồng nhiệt tâm đề nghị, muốn lập mối quan hệ tốt.

“Người ta bác sĩ Lí sơn hào hải vị gì chưa ăn qua, không hiếm lạ người cơm rau dưa, người đùng gà mẹ!”
Trùng mắt Hạ Dư Đồng, Lăng Dương mắt hứng muốn đoạn tuyệt ý niệm trong đầu nàng.

Họ Lí dùng ánh mắt gì kia xem xét bánh nếp? Thực làm cho người ta thấy lòng tràn đầy khó chịu!

“A! Phải nha!” Gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng, Hạ Dư Đồng nghĩ đến mình nhiệt tâm quá mức.

“Tuyệt đối không phải!” Vội vàng lắc đầu cười khê, Lí Tĩnh Đình nhã nhặn nói lời tuyệt đối sẽ làm mỡ ác bá khó chịu tới cực điểm. “Ta một mình một người ở lại, ba bữa đều ăn ở nhà hàng, nói thực ra, thật đúng là rất tưởng niệm món ăn nhà mẹ nấu, nếu Hạ tiểu thư nguyện ý nấu thêm cho ta một phần, ta sẽ thật cao hứng.”

“Không thành vấn đề! Ta về sau mang thêm một phần cho người.” Có người cổ động, Hạ Dư Đồng rất vui vẻ, lập tức vỗ ngực đáp ứng.

Mẹ nó! Bánh nếp gà mẹ cái gì a? Không có chuyện gì tự dưng đi nấu thêm cho họ Lí, xem nàng là “Nấu cơm bà”? Còn có, nói chuyện thì nói nói là được, có tất yếu đối họ Lí cười sáng lạn đến như vậy sao? Ánh mắt của nàng vốn không lớn, cười rộ lên lại chỉ còn một đường chỉ, xấu chết! Nữ nhân này có hiểu hay không cái gọi là “Ăn dẫu” a?

Không biết vì sao, Lăng Dương đột nhiên cảm thấy tươi cười trên khuôn mặt tròn kia làm người ta cảm thấy phi thường, phi thường chói mắt.

“Bánh nếp, người cười cái gì? Hoa si a! Người này xấu dạng hoa si, sẽ làm người ghê tởm muốn buồn nôn!”
Thình lình một cỗ lửa giận bốc lên, phá tan lý trí, cảm giận ác ngôn đả thương người, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, hần liền lập tức hối hận.

Vạn vạn không nghĩ tới hần sẽ nói ra loại lời nói đả thương người này, Hạ Dư Đồng khuôn mặt tươi cười phút chốc cứng ngắc, trầm mặc một lát sau, thu hồi ý cười, mặt tròn nhiễm đầy sát khí. “Lăng tiên sinh, thực thật có lỗi làm người thấy ghê tởm, ta nghĩ ta nên đi trước, miễn cho người buồn nôn.” Dứt lời, xoay người chạy đi!

Biết rõ là chính mình không đúng, Lăng Dương lại không hạ mặt đi xin lỗi được, chỉ có thể trở mắt nhìn nàng nén giận rời đi, hơn nữa chưa từng thấy nàng như thế tức giận quá: Trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hốt hoảng khó có thể nói thành lời, cuối cùng cảm xúc chuyển hóa thành khổng lồ lửa giận, tảo bạo hướng người nào đó phun ra.

“Họ Lí, người tội cùng đến làm gì?” Mẹ nó! Hết thấy đều do tên đầu sỏ này gây nên.

“Ta?” Gọi lên một chút vô tội cười yếu ớt, Lí Tĩnh Đình chậm rãi trả lời. “Ta chỉ là thiện tận y sư chức trách, đến tuần phòng a!”

Ha ha... Xem ra mỡ ác bá so với trong tưởng tượng của hần còn để ý Hạ Dư Đồng hơn, tương lai sẽ diễn biến như thế nào đâu? Sự tình thực sự phi thường, phi thường thú vị a!

***

Vương bát dẫn, hỗn trưởng, sa văn trụ, não chấn động lư... Cấp nàng nhớ kỹ! Nói cái gì nàng hoa si? Nói cái gì nàng làm cho người ta ghê tởm?

Xú nam nhân kia ngày thường phê bình thân thể của nàng, nàng không phản đối cũng không để ý, bởi vì hết thấy đều là sự thật! Nhưng... Nhưng hần nói nàng hoa si, làm cho người ta ghê tởm liền hơi quá đáng!

Đúng! Nàng không xinh đẹp, nhưng có xấu đến làm cho người ta muốn buồn nôn sao? Cho dù hai người bọn họ có như thế nào thân thiết, vẫn là phải có nhất định tôn trọng a! Loại lời nói đả thương người này, hần làm sao có thể... Làm sao có thể...

“Làm sao có thể nói ra miệng a?” Lao ra bệnh viện, Hạ Dư Đồng giận đến mức không để ý người qua đường vô tội bị dọa nhảy dựng, ánh mắt kinh dị lại, nàng đứng bên đường ngửa mặt lên trời thét dài –

“A — thối Dương Mị Mị, chúng ta thù kết lớn! Đây cừu không báo không phải thực nữ, người chờ xem!”

***

Hôm nay canh cá... Là ngọt!

Bi thương trừng mắt nhìn món canh cá ngọt trước mặt, lại vụng trộm nhìn nhìn mỡ khóa bánh nếp từ sau “buồn nôn sự kiện”, trừ bỏ mỗi ngày đưa đến ba bữa “Biến vị”, đã muốn liên tục bốn ngày xem hẳn làm người vô hình, Lăng Dương phiền chán nhản mặt, rốt cục kiềm chế không được.

“Bánh nếp?” Đại tượng phu co được dãn được, trước yếu thể gọi người một tiếng cụng không có gì quá mất mặt.

Xoay lưng lại, cúi đầu lật xem tạp chí, căn bản không lên tiếng trả lời.

“Bánh nếp?” Tiếng hẳn vừa nãy có thể quá nhỏ, nàng khả năng không có nghe thấy. Không quan hệ, lại kêu một lần! Âm thầm an ủi chính mình, Lăng Dương đề cao âm lượng lại gọi.

Lắm nhảm lật sang trang, vẫn như cũ trầm mặc đáp lại.

Hảo! Lúc này thì hẳn biết rõ nàng là cố ý! Mẹ nó! Hẳn đều đã muốn chủ động, khóa bánh nếp này tốt nhất đừng làm bộ làm tịch với hẳn, bằng không... Bằng không...

“Bằng không người muốn như thế nào thôi? Bánh nếp, chẳng lẽ người thật muốn cùng ta tiếp tục như vậy mãi?” Trong lòng nghĩ đến hung ác, miệng phun ra lại cực yếu đuối lấy lòng, còn mang theo một chút thành phần sám hối.

“Không dám!” Mặt không chút thay đổi, Hạ Dư Đồng vẫn như cũ đưa lưng về phía hẳn, lạnh lùng trào phúng. “Người cứ ăn canh cá đi! Ta sợ làm người buồn nôn.”

Hảo! Hẳn xác định khóa bánh nếp này thực sự biết mang thù.

Lại nhản mặt, Lăng Dương không thể không nhận sai. “Được rồi! Bánh nếp, ta không nên nói như vậy, là ta sai, ta xin lỗi, được rồi đi? Người sẽ không thực so đo với ta đi?”

“Nói xin lỗi!” Sau một hồi ngàn thỉnh vạn thỉnh, Hạ Dư Đồng rốt cục xoay người đối mặt với hẳn, chính là mặt tròn vẫn như cũ cương cương.

“Thực xin lỗi!” Lập tức biết nghe lời.

Gật gật đầu, bày ra cái giả cười, xem như tha thứ hẳn.

Ấn... Tuy rằng cười không rất thật tình, nhưng bánh nếp rốt cục chịu vút bộ mặt người chết, nguyện ý bày ra cái giả cười cho hẳn, hẳn là xem như tiêu tan đi?

Lòng âm thầm đoán, Lăng Dương thật cẩn thận thí nghiệm. “Bánh nếp, canh cá này... Là ngọt!”

“Như thế nào? Ngọt ăn không ngon?” Giả cười.

“Ăn ngon! Đương nhiên ăn ngon!” Cẩn thận đối ứng, lớn mật thử, “Chính là cá nhân ta càng thích người nấu canh cá muối.” Ai... Vì sao hẳn làm người vốn là ác bá, gặp phải khóa bánh nếp này, lại bì nhồi thành như vậy? Chuyện này truyền ra làm sao coi cho được!

“Hôm nay đã không có!”

Kia ý tứ chính là ngày mai có, có phải hay không? Qua ngày hôm nay, hẳn sẽ không phải lại ăn đến món cơm biến vị, đúng không?

Tự đem lời của nàng giải thích thành ý mình muốn, Lăng Dương âm thầm cảm thấy may mắn không thôi, lập tức da mặt dày gọi món ăn. “Ngày mai ta nghĩ ăn gà quả mơ.”

Hẳn còn có ý gọi món ăn a? Hoàn hảo liếc mắt một cái, Hạ Dư Đồng không thể không bội phục hẳn, đồng thời nhắc nhở một chút, “Tiên sinh, người còn muốn ở bệnh viện dùng cơm a? Người đã quên ngày mai sẽ xuất viện sao?”

“Xuất viện rất tốt! Người ở nhà nấu xong liền trực tiếp dọn lên bàn, như vậy càng tiện lợi!” Ha ha! Sắp xuất viện! Về sau bánh nếp sẽ không cần làm thêm một phần ăn cho họ Lí kia, thật tốt quá!

Hừ hừ! Ba ngày này, hẳn chỉ có thể ăn đồ ăn biến vị, lại trơ mắt nhìn nàng lấy thức ăn nhà mỹ vị việc cho Lí Tĩnh Đình ăn, trong lòng thực buồn a! Thực không phải ngôn từ có thể hình dung.

“Ngày mai không rảnh!” Ai ngờ Hạ Dư Đồng cũng không như hẳn mong muốn, một câu dập nát mộng đẹp của hẳn.

“Không rảnh?” Ngẩn người, trực giác hỏi lại: “Vì sao?”

“Có người mời ta ăn cơm.”

“Ai?” Mắt nheo lại, Lăng Dương trong lòng vang lên cảnh giác. Quái! Nàng ở Đài Bắc không có bạn bè, đến tốt cùng là ai muốn mời nàng ăn cơm?

“Bác sĩ Lí!” Nhún mày tươi cười, vui vẻ công bố đáp án.

Lại là họ Lí!

Tuần lãng sắc mặt mới vừa hòa hoãn thoáng chốc chuyển thành xanh mét, cơn tức vô danh dâng thẳng lên ót, thói quen khó sửa lại mồm to rống lên, “Họ Lí làm gì mà muốn mời người? Hẳn khẳng định có ý đồ! Bánh nếp, người trăm ngàn không cần mắc mưu...”

Nha! Quái! Vì sao mỗi lần đề cập đến bác sĩ Lí, cơn tức của hẳn sẽ dâng cao?

Bị rổng đến màng tai đau nhức, Hạ Dư Đồng lườm một cái xem thường, không nhẹ không nặng lạnh giọng, “Yên tâm! Ta diện mạo xấu đến làm cho người khác muốn buồn nôn, bác sĩ Lí làm sao có hứng trí mà có ý đồ đối với ta, người nói có phải hay không a?”

Tiếng hô nháy mắt ngưng bật, cái này Lăng Dương nói phải cũng không được, nói không phải cũng không được, lần đầu tiên khắc sâu giác ngộ cái gì gọi là “tự tạo nghiệt không thể sống”.

A — đáng giận! Bánh nếp không phải đã tha thứ hẳn sao? Hẳn lần đó nói lỡ, nàng chẳng lẽ định ghi hận cả đời a? Người ta không phải đều nói là tâm khoan thể béo sao? Như thế nào nàng béo thì cứ béo, lại hoàn toàn không có ưu điểm này? Quả thực là béo giả thôi!

4. Chương 04

Hôm sau.

Giữa trưa, trong không khí tao nhã của phòng cơm Tây, hai nữ một nam ngồi chung một bàn, cười cười tán gẫu khoái trá.

“Mấy ngày nay, ta luôn nghe Tĩnh Đình nhắc tới người, hẳn mang về đến rất nhiều món ăn ngon, nguyên lai đều là người làm, thật sự là rất cảm ơn người!” Diện mạo xinh đẹp, cả người tản ra hương vị ngọt ngào, Hà Dạ Lan nhiệt tình cười nói, đối với nữ tử tròn tròn nhuần nhuần, tươi cười sáng sủa trước mắt có mãnh liệt hảo cảm.

“Có gì đâu! Miễn là các người dùng chê!” Tao một đầu tóc ngắn, Hạ Dư Đồng vui vẻ cười toe. “Chỉ là vài món ăn gia đình bình thường thôi, còn để các người phải tiêu pha mời ta ăn cơm, thực ngưng ngưng.”

“Đừng nói như vậy!” Lí Tĩnh Đình cười khê, tuần mâu nhìn bạn gái âu yếm tràn ngập sủng nịch cùng trêu chọc. “Đồ ăn người đưa ta mang về, Dạ Lan thẳng hồ ăn ngon, chỉ kém đem đầu lưỡi cũng nuốt vào.”

“Chính phải! Chính phải!” Cực lực đồng ý lời bạn trai thân ái, Hà Dạ Lan liên tục gật đầu.

“Vậy hả? Các người thích là tốt rồi!” Tay nghề được khen ngợi, Hạ Dư Đồng rất cao hứng.

“Đừng nói chỉ có ta thích ăn, Tĩnh Đình còn giành với ta nữa!” Thịnh linh, Hà Dạ Lan lườm bạn trai.

“Không có biện pháp! Ai bảo bạn gái ta tay nghề nấu nướng quá lạ, ta thường xuyên phải lục lọi giữa đồng thức ăn cháy đen để tìm ra thứ gì đó có thể ăn, làm gì có đồ ăn bình thường xuất hiện trên bàn cơm ở nhà,

ta chỉ có thể nói bản thân là “thấy cái mình thích là thèm.” Không nhanh không chậm kể tội bạn gái, Lí Tĩnh Đình cũng không phải nhân vật dễ chơi.

“Uy!” Đỏ lên mặt lên thức hấn một cái, Hà Dạ Lan xấu hổ và giận dữ, buồn khổ kêu, “Ta, ta cũng thực cố gắng a! Loại chuyện xuống bếp này cũng là... Cũng là phải xem ý trời thôi!” Mà trong gen của nàng, cố tình sẽ không có loại trời cho này, vậy thì có biện pháp gì a?

Xem này đôi tình nhân thân ái này, người một lời, ta một câu đầu đến đầu đi, Hạ Dư Đồng buồn cười bật cười, lập tức chọc Hà Dạ Lan càng thêm xấu hổ.

“Không phải phụ nữ nào cũng đều thích hợp xuống bếp!” Có chút nhụt chí, vì chính mình tìm lấy cớ.

“Đừng nản chí! Đừng nản chí!” Vội vàng an ủi, mặt tròn tràn đầy cổ vũ. “Kỳ thật có một ít món ăn gia đình đơn giản, bất luận là ai cũng đều có thể thực dễ dàng học được.”

“Thật không?” Hà Dạ Lan phi thường hoài nghi, dù sao nàng cũng đã thử đi học qua lớp dạy nấu ăn, nhưng chỉ đi học một lần, lão sư liền đem học phí trả về, cầu nàng không cần đến nữa.

“Dạ Lan từng có một lần kinh nghiệm thất bại thảm thiết.” Lí Tĩnh Đình cười, giải thích cho sự nghi ngờ của bạn gái.

“Uy!” Oán hận lại thức một cái, Hà Dạ Lan xấu hổ, buồn khổ kêu to, “Người có cần nói nhiều vậy không? Thật muốn lòi hết thối xấu của nàng làm trò cười cho thiên hạ, hấn mới cao hứng sao?”

Lập tức giơ hai tay lên cao ra dấu đầu hàng, Lí Tĩnh Đình thức thời cầu xin tha thứ, lập tức vẻ mặt thâm ý cười nhìn hai người bọn họ Hạ Dư Đồng, mở miệng đề nghị –

“Dạ Lan, hay là người hướng Dư Đồng bá sư học nghệ đi.” Nhã nhặn tiếng cười ẩn chứa âm mưu.

“Đề nghị hay!” Nghe vậy, Hà Dạ Lan thập phần tán thành, lòng tràn đầy mong đợi, thỉnh cầu, “Dư Đồng, ta tuy rằng đối nấu nướng không gì trời cho, nhưng người có nguyện ý chỉ đạo ta không? Ta không cầu nhiều! Chỉ cần khi đồng nghiệp của Tĩnh Đình đến nhà chơi, có thể giúp ta làm ra một món ăn một canh, ta liền cảm thấy mỹ mãn!”

“Ta?” Lặng lặng chỉ vào chính mình, Hạ Dư Đồng cũng không biết có nên hay không đáp ứng. Ai... Nàng cũng không phải đầu bếp, có làm cũng chỉ là chút món ăn gia đình, nào có tư cách dạy người a?

“Đúng! Chính là người! Làm ơn!” Vội vàng gật đầu thỉnh cầu, Hà Dạ Lan càng nghĩ càng thấy chủ ý này thật được.

Bị năn nỉ như vậy, Hạ Dư Đồng cũng không thể không biết xấu hổ cự tuyệt, đành phải gật đầu đáp ứng.

“Dư Đồng, cảm ơn người!” Cao hứng phần chần chẫn cảm ơn, Hà Dạ Lan lập tức ghi địa chỉ nhà cùng điện thoại cho nàng. “Ta buổi tối đều ở nhà, người hễ rảnh đều có thể lại đây dạy ta nha!”

“Nga!” Gật gật đầu, đem viết tờ giấy nhỏ viết địa chỉ cất kỹ, Hạ Dư Đồng chợt nghĩ đến cái gì, vội vàng nói. “Ta nói trước, ta làm chỉ là một ít món ăn gia đình, không biết khắc hoa khắc quả linh tinh.”

“Đương nhiên, đương nhiên! Ta chỉ muốn học món ăn gia đình thực dụng.” Gật đầu như đảo tỏi.

“Người quá xem trọng nàng! Khắc hoa khắc quả? Nàng cần hoa quả còn mau hơn!” Cười nghệ liếc mắt một cái, Lí Tĩnh Đình rất yêu chế nhạo người yêu.

“Uy! Sao người cứ nói móc ta mãi thế?” Oán hận chuyển ra cái thứ ba, Hà Dạ Lan mặt cười trướng đỏ bừng.

Mắt thấy đôi tình nhân này vô cùng thân thiết tranh cãi, Hạ Dư Đồng cũng thấy buồn cười, vui vẻ cùng bọn họ hàn huyên một hồi, mới lưu luyến không rời đi trước một bước.

“Không ở lại tán gẫu một chút nữa sao?” Hà Dạ Lan có chút không tha. Khó gặp được nàng nhất kiến như cổ, tán gẫu rất phù hợp.

“Ta còn có việc!” Ngượng ngùng khéo léo từ chối, Hạ Dư Đồng nghĩ đến mỗ ác bá nói muốn ăn gà quả mơ, tính hiện tại nếu đến tiên siêu thị Sinh Tiên mua nguyên liệu, sớm một chút trở về nấu, có lẽ còn kịp dọn lên bữa tối.

“Vậy được rồi!” Không thể lưu người lại, Hà Dạ Lan cười nhắc nhở, “Nhớ tới dạy ta làm đồ ăn nha!”

“Không thành vấn đề!” Đứng dậy cười nói hẹn gặp lại, Hạ Dư Đồng tâm tình rất tốt rời đi nhà ăn, hưởng siêu thị Sinh Tiên cách đó không xa tiến công.

Ha ha! Mua gà thôi!

***

Mẹ nó! Ăn một bữa cơm có thể ăn đến ba giờ sao? Bánh nếp cùng họ Lí đến tột cùng là làm cái gì?

Sắc mặt xanh mét tròng mắt nhìn kim ngân đồng hồ báo thức chỉ đến số 3, Lăng Dương không nghĩ thừa nhận chính mình đang đợi người, nhưng là... Chết tiệt, hẳn đúng là đợi người! Chờ cái khóa bánh nếp kia đi không biết giờ về!

Đi mẹ hẳn bánh nếp, tốt nhất đừng về, nếu không hẳn khẳng định đem nằng chà đạp thành ma bánh bột mì!

Âm lãnh âm thầm thề, Lăng Dương đợi lâu không thấy người trở về, tròng mắt theo thời gian trôi qua càng mở rộng, mặt đen lo lắng cũng càng kéo dài...

“Linh... Linh...”

Bỗng dưng, tiếng chuông điện thoại vang lên, hẳn vội thân thủ tiếp.

“Ai? Chính mình hãy xưng tên ra, lão tử hiện tại tâm tình thực khó chịu, tốt nhất đừng làm cho ta đoán!” Tâm tình cực đoan ác liệt, cũng không quản đối phương là ai, vừa mở miệng liền sét đánh rống người.

“...” Bên kia dây điện thoại trầm mặc ba giây, ngay tại mỗ ác bá khó chịu định lại đánh then trận sấm lần thứ hai, tiếng nói trầm ổn trong sáng rốt cục truyền tới. “Con, phép lịch sự điện thoại của người cần phải cải tiến.”

“Ba?” Kinh thanh hô to, Lăng Dương vạn phần kinh ngạc, không khỏi nhượng mày hừ hỏi: “Không phải du lịch vòng quanh thế giới sao? Còn nhớ gọi điện thoại đến quan tâm con người a?” Hừ! Nói đến phụ thân này của hẳn thật rất không lương tâm, bỏ lại xí nghiệp to như vậy, để con mình làm lụng vất vả, chính mình thì vui vẻ đến các nước trên thế giới hưởng lạc, thực quá đáng!

Nhẹ nhàng cười cười, tiếng nói trầm ổn lại truyền tới. “Con, ta không chỉ gọi điện thoại đến quan tâm người, ta còn muốn đến gặp người!”

“Người về Đài Loan?” Mị mắt.

“Đúng vậy!”

“Chỉ một người?”

“Không phải!”

“Cầm di?”

“Còn thiếu!”

“...” Im lặng năm giây, không mang theo hy vọng gì lại hỏi: “Trừ bỏ Cầm di, còn có ai ở cùng người?”

“Còn ai vào đây nữa?” Tiếng nói trầm ổn ẩn hàm bất đắc dĩ cùng ý cười.

“...” Lúc này lặng im càng lâu.

“Đừng có suy nghĩ bỏ trốn, bởi vì chúng ta đã ở dưới lầu người.”

“Đáng chết!”

Thoáng chốc, liên tiếp ác thanh nguyên rửa cuộn cuộn không dứt phóng ào ào ra, đến khi bảo vệ dước lầu lo lắng gọi điện báo có khách báỉ phỏng, sắc mặt của mỗ ác bá đã đen đến chỉ có mực nước mới có thể so sánh.

Thoải mái ngồi trên ghế sofa thủ công, trung niên nam tử tướng mạo tuấn lãng, thân thể thon dài, khí chất trầm ổn, rất giàu mẽ lực – Lăng Vân, vẻ mặt thích ý, khoe miệng cười cười dài nhìn đứa con ngồi một mình trên ghế sofa đơn, mặt thối đến không chịu được.

Ngồi bên cạnh là hai nữ tử ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, bộ dạng có chút tương tự. Người tuổi lớn hơn chừng năm mươi tuổi, tên là Tôn Hồng Cẩm, cùng Lăng Vân mặc dù không có hôn nhân trên danh nghĩa, nhưng đã đi theo hắn hơn hai mươi năm. Còn người trẻ hơn tên là Tôn Tuyết Ngưng, ước chừng vừa tròn hai mươi, là chất nữ mà Tôn Hồng Cẩm coi nữ nhi, từ nhỏ rất yêu thương.

“Tay người làm sao vậy?” Tầm mắt rơi xuống cánh tay thạch cao của con, Lăng Vân mở miệng câu đầu tiên liền thân thiết hỏi.

“Gãy xương, không có việc gì!” Thối mặt trả lời.

“Gãy xương như thế nào không có việc gì? Gặp bác sĩ không? Ta biết vài bác sĩ khoa chỉnh hình rất được, muốn hay không giúp người khám...” Liên tiếp mấy câu quá mức nóng bỏng quan tâm theo miệng Tôn Hồng Cẩm thốt ra.

Nếu không gặp qua bác sĩ, thạch cao là ai làm a?

Cổ nén ý muốn mở miệng rống cơ hồ sắp xông ra, ngại cho đối phương là trưởng bối, Lăng Dương cố hạ xuống tính tình nóng nảy, đẩy ý tứ nhếch khoe miệng làm như mỉm cười: “Đa tạ Cẩm di quan tâm, ta đã gặp qua bác sĩ.”

“Lăng, Lăng đại ca, bác sĩ nói như thế nào? Có nghiêm trọng không? Đau không?” Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp như búp bê, vẻ mặt ngưỡng ngùng Tôn Tuyết Ngưng cũng vội vàng quan tâm hỏi, một đôi mắt như ngập nước lóe lên cảm tình ái mộ sáng rọi, bất luận kẻ nào nhìn đến liền biết nàng dành hết tâm can trên người mỗ ác bá.

Ai bị gãy xương sẽ không đau a? Hỏi cái gì vô nghĩa vậy?

Thiếu chút nữa là trợn trắng mắt, Lăng Dương khó được còn có thể áp chế tính tình, miễn cưỡng đáp lại. “Ta tốt lắm, không có việc gì!” Dựa vào! Nếu vị tiểu thư yếu điệu này có thể đem ánh mắt yêu say đắm từ trên người hắn dời đi, hắn tuyệt đối sẽ rất tốt.

Nhịn không được âm thầm trào phúng, ánh mắt hắn chuyển sang lão ba nhà mình, trực tiếp nói sang chuyện khác. “Tại sao đã trở lại?”

“Ngày giỗ mẹ người sắp đến.” Nhẹ giọng cười yếu ớt, Lăng Vân lý do rất đơn giản.

“Ân! Đến lúc đó chúng ta cùng đi.” Gật gật đầu, Lăng Dương rất nhanh trả lời.

Nói thực ra, hắn ba tuổi tang mẹ, đối với mẫu thân sớm mất cũng không có gì ấn tượng, bất quá phụ thân từ nhỏ thường đối hắn kể ra mẫu thân hảo, mỗi khi nhớ lại mẫu thân, vẻ mặt ôn nhu, tim đập mạnh loạn nhịp làm cho hắn rõ ràng hiểu được cho dù mẫu thân đã qua đời, trong lòng phụ thân tình cảm chân thành, vĩnh viễn chỉ có một mình mẫu thân, hàng năm đến ngày giỗ mẫu thân, vô luận là phụ thân ở đâu cũng nhất định sẽ gấp trở về.

Nếu nói mẫu thân là phụ thân vĩnh viễn tình cảm chân thành, như vậy Tôn Hồng Cẩm... Chính là cái đáng thương nữ nhân thôi! Nhẹ nhàng quét mắt nhìn nữ nhân kia suốt hai mươi năm qua không ngừng lấy lòng hắn, lấy lòng phụ thân, chưa bao giờ buông tha ý đồ nhập chủ Lăng gia, Lăng Dương không khỏi có chút đồng tình.

Nam nhân thôi! Luôn luôn có dự vọng phát tiết, mà Tôn Hồng Cẩm chính là nữ nhân bị phụ thân nuôi dưỡng đến giải quyết sinh lý nhu cầu sau khi mẫu thân qua đời. Có khi ngẫm lại, phụ thân là người rất mâu thuẫn, hắn đối mẫu thân thâm tình, nhưng đối Tôn Hồng Cẩm lại có vẻ quá mức vô tình, dù sao Tôn Hồng Cẩm cũng đã ở cạnh phụ thân hai mươi năm, tình yêu, thanh xuân toàn cho hắn, nhưng trừ bỏ cung cấp tiền tài, hắn cho tới bây giờ luôn tránh cho Tôn Hồng Cẩm càng nhiều tình cảm.

Ai... Nữ nhân đáng thương, có lẽ sớm hiểu được chính mình vô vọng nhập chủ Lăng gia, đã đem chủ ý đánh tới trên đầu hắn, gần mấy năm qua không ngừng tìm cơ hội đem chất nữ của mình tựa như hoa trong nhà

kính kia cùng hấn ghép thành đôi, khiến cho hấn mấy năm nay thật sâu cảm thấy “Người đáng thương tất có chỗ đáng giận”. Những lời này thật sự là con mẹ nó rất đúng!

“Không bằng ta cùng Tuyết Ngưng cùng các người đi tế bái đại tể, nhiều người cũng tốt hỗ trợ!” Nghe nói bọn họ phụ tử đối thoại, Tôn Hồng Cầm vì bày ra ý kính trọng đối với Lăng phu nhân quá cố, lập tức nóng bỏng đề nghị.

Đại tể? Đạm liễu nàng một cái, Lăng Vân nhàn nhạt nói: “Đây là một chút việc nhỏ của Lăng gia chúng ta, thật sự không cần phiền toái các người! Còn có...” Giọng hơi hơn lên một chút, lập tức lại nhẹ nhàng băng quơ mở miệng. “Mẹ Lăng Dương là cái cô nhi, không có huynh đệ tử muội.”

Thực rõ ràng, hấn đang nói cho nàng — nàng không phải thân nhân của thê tử đã qua đời của hấn, cũng không phải lão bà hấn tái giá, không có việc gì đừng lung tung xưng hô mẹ của con hấn mẹ là đại tể.

Nghe vậy, Tôn Hồng Cầm lập tức xấu hổ lại nan kham, nhưng cũng không dám phát tác.

Oa! Lão bà nhà hấn quả nhiên là giết người không thấy đao, hảo độc! Âm thầm liú lưỡi, Lăng Dương bội phục vạn phần, bắt đầu hoài nghi ngày thường thường bị bánh nếp mắng miệng mình rất xấu, khẳng định đều là từ chỗ lão bà di truyền tới.

Một bên, Tôn Tuyết Ngưng nhát gan gặp không khí trầm ngưng, không khỏi khẩn trương, khuôn mặt tinh xảo sợ tới mức mặt không có chút máu, muốn tìm đề tài đánh vỡ trầm mặc, lại không có can đảm mở miệng, đang không biết làm như thế nào cho phải, Lăng Vân rốt cục nói –

“Công ty gần nhất như thế nào?” Phảng phất vừa mới trầm ngưng xấu hổ chưa từng phát sinh, hấn làm như không có việc gì hỏi tình huống công ty.

“Sắp phá sản!” Tức giận trừng người, nghĩ đến chính mình bị té thành chấn động não còn phải phí sức lao động vừa ở phòng bệnh vừa họp, thân là chủ tịch phụ thân không biết đang ở nước nào hưởng lạc, trong lòng không khỏi bi phẫn bất bình, nhịn không được nói đe dọa.

“Còn có tâm tình nói giỡn, có thể thấy được trạng huống không sai!” Gật gật đầu, Lăng Vân thực có thể đọc hiểu lời con nói.

Nói giỡn? Hấn là bị phẫn được không! Hoàn cảnh phụ thân liếc mắt một cái, Lăng Dương đã muốn lưỡi nhiều lời.

“Nói đến công ty, Lăng Vân, chuyện lúc trước ta nói với người, người cảm thấy như thế nào?” Không biết khi nào đã bình phục nan kham thần sắc, Tôn Hồng Cầm lúc này vừa nghe bọn họ nhắc tới công ty, lập tức đánh xà tỳu côn, đối Lăng Vân mỉm cười hỏi.

“Ta đã nói rồi, ta có đáp ứng cũng vô dụng, phải hỏi Lăng Dương ý tứ mới được.” Lăng Vân cười cười, tiếng nói thực đậm.

“Phải a! Cô cô, kia, kia Lăng đại ca đáp ứng mới được...” Ngượng ngùng nghiêm mặt, Tôn Tuyết Ngưng có chút lấp bắp.

“Chuyện gì?” Trong lòng nổi lên cảnh giác, Lăng Dương neho mắt chất vấn. Những người này lại đánh cái gì chủ ý lên hấn?

“Ai nha! Bởi vì ba mẹ Tuyết Ngưng di dân Canada, mà nàng lại không muốn đến nước ngoài, vốn định làm cho nàng cùng ở với ta, mà ta cũng thường cùng ba người xuất ngoại giải sầu, để chính nàng ở một mình thật sự nguy hiểm, muốn nói chỗ người rất lớn, lại có phòng trống, có thể hay không cho nàng đến chỗ người, có người chiếu ứng ta cũng an tâm.” Tôn Hồng Cầm nói được đường hoàng, kì thực là có tư tâm, ý đồ làm cho bọn họ sớm chiều gặp mặt, lâu ngày sinh tình.

Hừ! Bày ra cái lạn kế gì thế a? Nghĩ đến hấn nhìn không ra sao? Lại nói, hấn đâu có nghĩa vụ chiếu ứng cái hoa nhà kính đó? Nếu là chiếu ứng, hấn đi chiếu ứng bánh nếp là đủ rồi... Rống! Nói đến bánh nếp, thế nhưng đến bây giờ còn không trở về?

Đáng giận!

Nghĩ đến mỡ khỏa bánh nếp chưa về, Lăng Dương lại thấp thỏm nỏ nóng lên, tâm tình liền kém tới cực điểm, lập tức không chút nào nể mặt quả quyết cự tuyệt. “Không tiện!”

“Nhưng là...” Tôn Hồng Cầm còn muốn bán nét mặt già nua khuyên bảo.

“Ta nói không tiện chính là không tiện!” Hung ác lời rống, tính tình nóng nảy hết sức, rốt cuộc bắt chấp nàng thân là trưởng bối.

Mẹ nó! Nghe không hiểu tiếng người a? Đã nói là không tiện, nàng còn bắt kể cái gì? Nể nàng đã theo lão ba hai mươi năm, hẳn mới rồi cũng rất cố gắng không chế chính mình tính tình, nhưng nếu còn lần tới liền thực sự trách không được hẳn!

Lúc trước bị Lăng Vân làm tổn thương, hiện tại lại bị con của hắn lời rống không lưu tình, sắc mặt Tôn Hồng Cầm nhất thời đỏ một trận, xanh một trận, tức giận đến mất đi lý trí, lập tức oán hận mắng: “Là ta mặt quá dày, thế nhưng hy vọng xa vời đại tổng tài cao cao tại thượng hỗ trợ, hết thấy đều là ta không tốt, là ta sai, thật có lỗi làm cho người phát hỏa lớn như vậy a!” Trào phúng nói xong, lập tức kéo chân tay luống cuống Tôn Tuyết Ngưng, nổi giận đùng đùng ly khai.

Nhìn theo bóng dáng hai người biến mất ở ngoài cửa, trong phòng khách, Lăng Dương vụn phần khó chịu đối nhà mình lão ba lại rống, “Người sao lại mang các nàng đến a?” Cái già kia không phải lão nương hắn, cái trẻ kia cũng không phải lão muội hắn, mang đến làm gì cho hắn phát hỏa?

“Hồng Cầm nói nhất định phải tìm người thương lượng chuyện Tuyết Ngưng, cứng rắn muốn cùng đến, ta cũng không hảo cự tuyệt.” Lăng Vân trầm ổn mỉm cười, căn bản không chịu ảnh hưởng chuyện mới rồi.

“Như vậy là kêu thương lượng sao? Là tới cãi nhau đi!” Lăng Dương lại rống.

“Là người thái độ trước không tốt!” Bình tĩnh vạch.

“Bởi vì nàng không biết nhìn người.” Phi thường mất hứng, hỏa đại đuổi người. “Còn không mau đuổi theo nữ nhân của người? Tối hôm nay, nàng khẳng định sẽ ở trên giường với người oán giận ta không phải!” Người bên gối thôi!

“Người cho là nàng vì sao có thể đi theo bên cạnh ta lâu như vậy?” Đuôi lông mày giương lên, Lăng Vân cười đến rất có thâm ý. “Bởi vì nàng rất rõ ràng, chỉ cần ở bên tai ta nói người một câu thị phi, kết cục sẽ như những nữ nhân trước nàng, ngày hôm sau lập tức thu được chi phiếu.” Mà kia đại biểu cho chia tay.

Hai mắt vừa lật, Lăng Dương trong lòng rất rõ lão ba nhà mình có sở thích bao che khuyết điểm. Từ nhỏ là như vậy, hắn có thể đóng cửa lại đem con đánh đến nghiêng trời lệch đất, lại không chấp nhận người ngoài nhân nói nặng một tiếng, bất quá có người lại hoàn toàn ngoại lệ, chẳng những có thể đánh, có thể mắng hắn, cho dù muốn cắn từng miếng thịt trên người hắn đi uy cầu, nói không chừng lão ba xa cũng giờ hai tay tán thành đâu!

“Ba, nói thật, ta đến bây giờ còn không hiểu được sao người lúc trước lại đem ta quăng cho “Diêm Vương giáo đầu”?” Hại thời thơ ấu của hắn vô cùng thảm hại, đến bây giờ thỉnh thoảng lại mơ thấy ác mộng.

“Cái gì mà “Diêm Vương giáo đầu”? Không lẽ phép! Kêu Hạ thúc thúc!” Hoành nghề một cái, Lăng Vân bật cười giáo huấn.

“Ta cũng chỉ dám ở sau lưng Hạ thúc thúc kêu này tên này a!” Ra vẻ kính hãi rung mình, Lăng Dương tiếp tục truy vấn: “Ba, người nói! Vì sao đem ta quăng cho Hạ thúc thúc?” Hơn nữa quăng liền quăng nhiều năm như vậy, mà chính hắn tình nguyện giữa trăm công ngàn việc, mỗi tuần đáp hai, ba lượt máy bay về nam thăm con.

“Bởi vì người lúc đó tính tình quá xấu, rất ác bá!”

“Ta hiện tại vẫn như cũ tính tình phá hư, vẫn như cũ ác bá a!” Đây cũng coi như “Khí tử” lý do?

“Không giống với!” Như nghĩ đến cái gì, Lăng Vân không khỏi nhẹ giọng nở nụ cười. “Người lúc đó, mọi người vì muốn thông quan người tới lấy lòng ta, cho nên đem người sủng vô pháp vô thiên. Người có nhớ, có một lần người phóng hỏa thiêu công ty?”

“Ách... Không ấn tượng!” Lăng Dương vẻ mặt xấu hổ. “Không thực thiêu cháy đi?” Tao! Hấn trước đây thực sự như vậy ác liệt? Như thế nào hoàn toàn không có đoạn trí nhớ này đâu?”

“May mắn phát hiện sớm, còn không có gây thành thiệt hại lớn đã bị mọi người diệt hỏa. Lúc ta kinh hãi đuổi tới, lại nghe thấy người chết cũng không chịu nhận sai, còn đối với viên chức mắng nói “thiêu liền thiêu, có gì lớn đâu? Ba ta tiền thật nhiều, có cháy thì lại cấp một gian khác cho mọi người là được rồi” linh tinh này nọ.” Nghĩ đến con mới trước đây vô pháp vô thiên, Lăng Vân đến bây giờ vẫn nhịn không được như bây giờ.

“Ta thực phá hư như vậy? Sẽ không là người biên đi? Quả thực giống trong phim cổ trang quốc cữu gia giết người phóng hỏa, cường thường dân nữ.” Lăng Dương hoài nghi hết thấy đều là lão ba nhà mình bịa đặt, cố ý biện hộ.

“Ta bịa con ta làm ác để làm gì?” Lăng Vân cười mắng, lập tức lại tiếp tục nói: “Lúc ấy ta nghe xong người nói, thực khiếp sợ không thôi, thực sợ người lớn lên càng trầm trọng, chung quy có một ngày, ta phải đến ngục giam thăm người, cho nên liền hạ quyết tâm đem người cách xa hoàn cảnh mà mỗi người đều làm hư người này, đưa cho huynh đệ tốt của ta hảo hảo quản giáo người.”

“Chân tướng... Rõ ràng!” Thì thào tự nói, mỗ ác bá rốt cục bừng tỉnh đại ngộ. “Nguyên lai thâm lục thơ ấu của ta là như thế này tạo thành.” Một lần phóng hỏa thành thiên cổ hận, năm đó tay hấn như thế nào tiện như vậy, không có việc gì đi phóng hỏa làm chi, khiến cho mình vài năm kia bị thăm như vậy.

“Tiểu ác bá vô pháp vô thiên dám phóng hỏa năm đó, nay là có chừng mực ác bác nhiều lắm là rống người. Ta chưa bao giờ phải đến ngục giam thăm người, này chứng tỏ quyết định ta đem người giao cho Hạ thúc thúc người quản giáo thực chính xác, không phải sao?” Trầm ổn tiếng nói mang theo một chút đắc ý.

Cái gì kêu “có chừng mực ác bác nhiều lắm là rống người”? Lão ba là ô nhục hấn là con hổ giấy sao?

Lăng Dương đối loại hình dung này thực không hài lòng, đang muốn kháng nghị, đại môn đột nhiên bị người mãnh lực mở ra, một viên tròn vo bánh nếp chạy vào, cao hứng giơ cao túi plastic.

“Dương Mị Mị, người xem ta mua cái gì trở lại... Nha? Lăng bá bá?” Hạ Dư Đồng đột ngột ngừng khoe, lập tức hưng phấn vọt tới trước mặt Lăng Vân đã lâu không gặp, mặt cười toe. “Lăng bá bá, sao người ở đây? Ta đã lâu không gặp người nha!”

“Đúng vậy! Đã lâu không gặp.” Liếc thấy Hạ Dư Đồng xuất hiện ở chỗ con, Lăng Vân cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn như cũ trầm ổn mỉm cười. “Dư Đồng, người như thế nào ở chỗ Lăng Dương?”

“Ba, việc này kể ra rất dài, đợi lát nữa ta lại chậm rãi nói cho người. Hiện tại, thỉnh đem thời gian giao cho ta!” Khóe miệng lộ ra tàn cười, nghĩ đến nàng cùng họ Lí ăn một bữa cơm lâu như vậy, Lăng Dương tâm hỏa nổi lên, bàn tay to hướng hai má trắng béo của nàng, dùng sức nhất kháp, lồi rống lại nổi lên. “Bánh nếp, dám đi đâu đến bây giờ mới trở về? Người chết chắc rồi!”

“Oa... Ta làm sai cái gì a?”

Thoáng chốc, tiếng rít gào cùng tiếng kêu thảm thiết cùng vang lên, hợp tấu ra một bản xonat thê lương bi tráng, mỗ trưởng bối nghe được say sưa trầm vị, thần sắc như có chút tìm ra hứng thú.

Giờ cơm chiều, trên bàn cơm, Lăng Vân vừa mỉm cười dùng cơm, vừa nghe hai người trẻ tuổi chỉ trích lẫn nhau, chỉ chốc lát sau, đã hoàn toàn hiểu Hạ Dư Đồng lần này “Ngoài ý muốn lữ trình”, đến nỗi lưu lạc đến chỗ con nhà mình.

“Vết thương trên trán khôi phục như thế nào?” Nhìn tựa như chính mình nữ nhi Hạ Dư Đồng, Lăng Vân quan tâm hỏi.

“Tốt lắm! Lăng bá bá, người xem! Giờ chỉ còn một cái sẹo.” Vội vàng đẩy ra tóc mái cho hấn xem vết sẹo nhạt màu trên trán, Hạ Dư Đồng cười meo meo.

“Vậy là tốt rồi!” Trấn an gật đầu.

“Uy! Lão ba, ai mới là hài tử của người a?” Nghe vậy, Lăng Dương vẻ mặt không cam lòng. “Như thế nào con người bị ngã thành chấn động não không có nghe người quan tâm một câu, mở miệng ngậm miệng cũng

chỉ hỏi vết thương của bánh nếp?”

“Dư Đồng bị thương là ngoài ý muốn tạo thành, ta phải nên quan tâm một chút, về phần người...” Ánh mắt ảm đạm chế nhạo quét về phía hắn, Lăng Vân giả bộ thờ dài lắc đầu. “Một đại nam nhân bị một nữ hài tử đáng vóc so với chính mình nhỏ hơn lật ngã thành như vậy, người còn muốn nói ra sao? Ta đều thay người cảm thấy mất mặt.”

Lời này vừa nói ra, Hạ Dư Đồng cười trộm, Lăng Dương mặt lại phứt chốc đỏ lên, nhin không được vì chính mình cãi lại.

“Người nghe qua nhân loại đánh thắng được Godzilla sao?”

“Uy!” Lập tức hoành đi một cái giận trừng, Hạ Dư Đồng rõ ràng biểu đạt chính mình bất mãn.

“Uy cái gì uy?” Lập tức trừng lại, gắp đến khối tam chén gà thơm ngào ngạt, Lăng Dương đồng dạng cũng thực bất mãn. “Rõ ràng đã mua gà trở lại, vì sao không làm gà quả mơ?” Đây khóa bánh nếp bỏ qua là cố ý.

“Ta vừa về, người liền lại rống lại mắng lại khắp khi dễ ta, ta vì sao phải làm món người thích cho người hưởng dụng?” Hừ hừ cười lạnh mắng, khi quay sang đối mặt Lăng Vân lập tức thay cười hì hì sắc mặt, nhiệt tình gắp đồ ăn.

“Đến! Lăng bá bá, ta nhớ người yêu nhất ăn tam chén gà, đây là ta riêng làm nha! Người ăn thử xem!” Ngàn chọn vạn tuyển lấy ra một khối có thịt nhất gắp vào chén của Lăng Vân.

“Nịnh nọt!” Thấy thế, Lăng Dương hừ lạnh, lòng tràn đầy không phải tư vị. Cái gì thôi! Hắn dám đánh cược, bánh nếp mua gà trở về, khẳng định là để làm gà quả mơ cho hắn ăn, chính là thấy lão ba sau, lập tức phản bội, giận hắn không làm gà quả mơ, lâm thời sửa đổi thực đơn làm tam chén gà lão ba thích.

Thật sự là khó chịu! Trong lòng nàng, hắn thế nhưng so ra kém lão già nhà hắn, đối hắn mà nói thật sự là sự sỉ nhục lớn!

“Người ghen tị a?” Gọi lên một chút quỷ dị cười dài, Lăng Vân không nhẹ không nặng trêu chọc.

“Ta, ta làm sao ghen tị?” Dương cương khuôn mặt tuần tú không hiểu bạo hồng, hắn rống lên.

“Đúng vậy! Dương Mị Mị làm sao ghen tị?” Hạ Dư Đồng vẻ mặt khó hiểu. Ghen tị nàng hiểu thuận Lăng bá bá a? Lăng bá bá liền xử ở đằng kia, hắn muốn hiểu thuận cứ việc đi, làm gì ghen tị nàng?

Không biết vì sao, nghe nàng dùng khó hiểu khẩu khí phụ họa, Lăng Dương một phen vô danh hỏa thoáng chốc hừng hực dấy lên, không cảm kích tức giận rít gào. “Ta không cần người phụ họa!”

Dứt lời, chợt nghe “Phanh” một tiếng, mỗ ác bá thật mạnh buông bát đĩa, mặt mày thối hoắc, thải tiêu hỏa bộ pháp, nổi giận đùng đùng trở về phòng.

“Hắn... Hỏa cái gì a?” Quay đầu hỏi mỗ ác bá lão ba, Hạ Dư Đồng mãn nhãn vô tội.

“Đại khái là vì không ăn được gà quả mơ đi!” Lăng Vân mỉm cười.

“Muốn ăn như vậy, ngày mai ta làm cho hắn ăn đã nghiền, làm gì vì một con gà phát giận?” Gãi gãi đầu, nàng càng thêm vô tội, nhin không được lắc đầu oán giận. “Lăng bá bá, người là người thực ôn nhã, như thế nào sinh ra một cái bạo long a?”

“Ta nghĩ hắn là di truyền từ mẹ hắn...” Lăng Vân vui sướng cười, trực tiếp đem trách nhiệm đẩy sang người chết.

Nửa đêm.

“Chí Hoành, ta là Lăng Vân... Đúng vậy! Đã lâu không thấy... Ân... Nói cho người một chuyện, nữ nhi của người hiện tại ở chỗ con ta... Không, không, chuyện lữ hành của nàng xảy ra điểm ngoài ý muốn, ngày đầu tiên liền tuyên cáo ngưng hẳn...”

“Đừng khẩn trương! Nàng không có việc gì, chẳng qua ở chỗ con ta té bị thương... Ân... Miệng vết thương ngay trên trán... Mặt mày hốc hác? Khả năng có một chút... Đừng xúc động, ta chỉ có một con, muốn giết cũng trước chờ hấn thay ta làm ra một cái tôn tử đã...”

“Đúng rồi! Người cảm thấy con ta như thế nào... Không được tốt lắm? Đánh giá kém như vậy a... Ta nhưng thật ra thực thích nữ nhi của người... Người hỏi ta làm gì đem nữ nhi người cùng con ta xả cùng một chỗ a... Ta là muốn nói tương lai hai huynh đệ chúng ta rất có khả năng biến thành thông gia... Ha ha! Người muốn sát lên Đài Bắc a? Cũng tốt! Chúng ta hai huynh đệ đã lâu không gặp, vừa vận nhân cơ hội này tụ hợp a...”

Mỉm cười cùng người ở bên kia đầu điện thoại lại hàn huyên hồi lâu, rốt cục cúp điện thoại sau, ở chỗ con tạm một đêm Lăng Vân nổi lên cười, thoải mái mái nằm trên giường lớn mềm mại, chuẩn bị đi ngủ yên giấc.

A... Dưỡng hảo tinh thần, chờ xem ngày mai hảo diễn đi!

5. Chương 05

Giữa buổi trưa trời nắng chói chang, một chiếc taxi màu vàng vừa mới ngừng trước một tòa cao ốc xí nghiệp, một viên tròn tròn bánh nếp liền động tác gọn gàng mang theo một cái bình giữ nhiệt nhỏ xuống xe.

“Cao ốc Lăng thị xí nghiệp... Chính là chỗ này!” Nheo mắt nhìn tòa cao ốc to lớn, cửa kính thủy tinh phản xạ ánh mặt trời chói mắt, Hạ Dư Đồng thì thào lẩm bầm lâu bầu, nhìn xuống đồng hồ đeo tay... Mười một giờ năm mươi phút, vừa kịp giờ. Rất tốt! Rất tốt!

Âm thầm vừa lòng gật đầu, dẫn theo bình giữ nhiệt một bước đi vào tòa công cao ốc người đến người đi, bận rộn không thôi, nàng đầu tiên là tò mò nhìn xung quanh trái phải từng viên viên chứa thoạt nhìn đều thực khôn khéo giỏi giang, tràn ngập tự tin, lập tức rất nhanh tìm được quầy tiếp tân.

“Xin chào, ta muốn tìm Lăng Dương.” Mặt tròn nhoén miệng cười, lễ phép hỏi.

“Tìm Lăng Dương tiên sinh? Tổng tài công ty?” Nhân viên tiếp tân khách khí có lễ kỳ quái ngắm nàng liếc mắt một cái.

“Phải!” Tươi cười không giảm.

“Xin hỏi người có cùng Lăng tiên sinh có hẹn không?”

“Không có!”

“Kia thực thật có lỗi! Lăng tiên sinh đang cùng các quản lí các ngành mở cơm trưa hội nghị, có lẽ không có thời gian gặp người...” Lập tức lễ phép mà uyển chuyển chặn trở về.

“A? Phải không?” Tao một đầu tóc ngắn, Hạ Dư Đồng lập tức triển khai nụ cười chân thành nhất, thỉnh cầu. “Ngượng ngùng, ta chỉ là muốn đem một thứ cho hấn, sẽ không quấy rầy hấn lâu lắm, có thể dàn xếp một chút sao?”

“Này thôi...” Cái gọi là người không đánh khuôn mặt tươi cười, nhân viên tiếp tân nhìn nàng cười thành khẩn như vậy, nghĩ muốn giúp nàng lại sợ ảnh hưởng cương vị công tác, nhất thời có chút khó xử.

“Bằng không như vậy đi! Người giúp ta gọi điện thoại lên hỏi một chút, nói có người tên là Hạ Dư Đồng tìm đến hấn, hỏi hấn có đồng ý cho ta đi lên không, có thể chứ?” Xem nhân viên tiếp tân thái độ có chút buông lỏng, nàng cố gắng bài trừ cực hèn mọn thành khẩn tươi cười cầu nàng.

Do dự một hồi, nhân viên tiếp tân đánh không lại thế công của khuôn mặt tươi cười, rốt cục gật đầu đáp ứng.

Nhanh chóng gọi điện thoại nội bộ lên, chưa đến ba giây sau, điện thoại nhắc lên, nàng rất nhanh hỏi: “Trần thư ký, ta ở đại sảnh quây, có một tiểu thư tên là Hạ Dư Đồng muốn tìm tổng tài, không biết tổng tài có nguyện ý gặp không... Hào! Phiền toái người hỏi một chút.”

Lại đợi trong chốc lát, được đến Trần thư ký hồi báo, chỉ thấy nhân viên tiếp tân liên tục gật đầu vâng vâng, sau đó rất nhanh ngắt điện thoại.

“Có thể chứ?” Thấy thế, đang chờ ở bên Hạ Dư Đồng khẩn cấp truy vấn.

“Có thể! Tổng tài còn phân phó muốn ta tự mình lĩnh người đi lên.” Vội vàng gật đầu trả lời, nhân viên tiếp tân vội vàng dẫn nàng hướng thang máy: Trong lòng tắc rất tắc mắc nàng cùng tổng tài có quan hệ gì?

“Cám ơn!” Không thay đổi lễ phép mỉm cười nói cảm ơn, Hạ Dư Đồng nhanh chóng theo đi lên.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hôm nay, trong phòng họp ở cao ốc Lăng thị xí nghiệp tiếng pháo ù ù, quản lí các ngành về mặt thẩm hại bị người lãnh đạo trực tiếp ngày đầu tiên xuất viện đi làm không ngừng pháo oanh, mọi người trừng mắt nhìn món lươn kiểu Nhật cao cấp trước mặt, không ai có khẩu vị nuốt trôi.

Ồ... Ở nơi tiếng sấm không ngừng, khả năng tùy thời bị sét đánh đang ở mức báo động đỏ, mỹ vị cao cấp tới đâu ăn vào trong miệng cũng sẽ giống như ăn sấp a!

Ác bá tổng tài của chúng ta lại làm sao vậy?

Ai biết? Ta chỉ cầu hần đừng làm chứng loét dạ dày của ta tái phát.

Ồ... Vừa ra viện hỏa lực liền như vậy vượng, mãnh hổ ra áp hần a!

Đang lúc các quản lí thẩm hệ hệ lấy ánh mắt không tiếng động trao đổi ý kiến, âm thầm đoán nguyên nhân cơn tức lớn như vậy của mỗ ác bá, chợt nghe điện thoại nội bộ vang lên, lập tức rất nhanh được Trần thư ký tiếp.

Chỉ thấy nàng nghe một lát, nói “Ta hỏi một chút xem”, mạo hiểm nguy cơ bị lửa đạn đánh trúng, nhanh chóng hỏi mỗ ác bá –

“Tổng tài, đại sảnh dưới lầu có vị tiểu thư Hạ Dư Đồng tìm người, không biết người có gặp hay không?” Không hổ là nguyên lão thư ký, kinh nghiệm quá mức chu đáo, đối mặt hỏa lực thực vượng ác bá, thanh âm ngay cả run cũng không run.

Bánh nếp? Nàng như thế nào đến công ty tìm hần?

Ác bá vì bữa tối ngày hôm qua mà tâm tình không hiểu lo lắng cho tới hôm nay, chợt nghe nàng đến tìm hần, không khỏi sững sốt, lập tức vội vàng gật đầu. “Đương nhiên gặp! Cho nhân viên tiếp tân mang nàng đi lên.”

Có thể là hần trả lời quá mức vội vàng, có vẻ có chút dị thường, Trần thư ký kỳ quái xem hần một cái, lập tức rất nhanh chuyển đạt thủ trưởng ý tứ.

Không đến 3 phút, tiếng đập cửa vang lên, cửa phòng họp mở ra, chỉ thấy ngoài cửa nhân viên tiếp tân rất nhanh lùi lại, làm cho một nữ nhân tròn béo đi vào.

“Dương...” Vừa thấy Lăng Dương, Hạ Dư Đồng khoái hoạt muốn gọi người, nhưng mà mới mở miệng, lập tức đã bị tầm mắt sắc bén mang ý cảnh cáo trừng cầm thanh, xấu hổ giả ngu cười gượng.

Tao! Dương Mị Mị vẫn cảnh cáo nàng không được ở trước mặt người khác gọi hần Dương Mị Mị, để tránh giết ác bá uy danh của hần, thế nhưng thiếu chút nữa đã quên! May mắn miệng nhỏ thu lại mau, hú hồn!

A! Là vị bánh nếp tiểu thư ở bệnh viện! Xem ra nàng cùng ác bá tổng tài bọn họ quan hệ thực sự không phải là ít nha!

Chúng quản lí nhóm có ăn ý liếc nhìn nhau một cái, hứng thú đối với nàng vẫn như cũ nồng hậu.

“Bánh nếp, người tìm ta làm gì?” Đối với chuyện tối hôm qua ăn không được gà quả mơ gà, Lăng Dương còn ghi hận trong lòng, khẩu khí có chút hung ác.

“Đem thứ này cho người!” Cười meo meo cầm trong tay bình giữ nhiệt đưa cho hắn, Hạ Dư Đồng đối ác thanh ác khí của hắn không chút nào để ý.

Gì a? Ninh mi, hắn buồn bực xốc lên, nhìn chăm chú vào, đúng là... Gà quả mơ?

“Vì người, ta sáng sớm hôm nay riêng đi mua con gà, còn không ngại xa ngàn dặm giữa trưa vội tới cho người hưởng dụng, nhanh ăn đi! Ăn xong không cần lại bãi thói mặt huân ta nha!” Hai tay tra thắt lưng, nàng giương mặt tròn cảnh cáo. Thật là! Mệt hắn vẫn là xí nghiệp đại tổng tài đâu! Thế nhưng vì một cái gà quả mơ phát hỏa, thật sự là quá ngây thơ!

Nhìn gà quả mơ trong bình, ngửi mùi thơm chui vào xoang mũi, không biết vì sao, Lăng Dương chỉ cảm thấy một trận thư sướng cả người, toàn thân sảng khoái, cổ hờn dỗi trong ngực từ hôm qua nháy mắt tiêu tán vô hình, mặt đen chuyển hồng, khóe miệng không tự giác gợi lên cười.

“Người ăn chưa?” Cười như hoa sáng lạn, khẩu khí cùng mới vừa rồi cách biệt một trời.

“Ăn rồi a!” Vừa làm xong món ăn ngon thế này, nàng liền nhịn không được mùi dụ hoặc, ăn trước một bát lớn mới tới được.

“Cái gì là vì ta? Người là chính mình muốn ăn mới làm, đồ đưa tới cho ta căn bản là người ăn thừa canh cạn, đúng không?” Nhịn không được hoài nghi chất vấn, nhưng miệng lại cười đến mang tai.

“Uy! Người bệnh đa nghi sao lại nặng như vậy a? Với lại... Với lại ta chính mình làm đồ ăn, chính mình trước thử một chút hương vị có gì không đúng a?” Mặt tròn đỏ lên, nàng to giọng kêu lên. “Không cùng người nói! Người từ từ ăn, ta đi trước!”

“Người phải đi về?” Nhanh như vậy?

“Bằng không còn ở lại làm gì?” Nàng cũng không phải viên chức công ty bọn họ, lưu lại làm môn thần a? Hạ Dư Đồng kì quái hỏi lại.

“Người buổi chiều có việc?”

“Không a!”

“Kia vội vã trở về làm gì?”

“Ngủ!” Ăn no liền ngủ, này không phải quyền lợi lớn nhất của người không việc làm sao?

“Đến phòng nghỉ trong văn phòng ta ngủ, chờ ta tan tầm, ta dắt người ăn bữa tối.” Tiếng nói bay lên, Lăng Dương tâm tình tốt lắm.

“Nga!” Nhún nhún vai, Hạ Dư Đồng nhưng thật ra không sao cả, dù sao ở đâu nàng đều có thể ngủ.

“Trần thư ký, phiền toái người mang nàng đến văn phòng ta đi.” Rất nhanh hạ chỉ thị.

Vừa được chỉ thị, Trần thư ký nhanh chóng dẫn nàng ra phòng họp, lập tức –

“Đến đến đến! Chúng ta lúc này thảo luận đến chỗ nào rồi?” Tươi cười đầy mặt, thuận tay múc một muỗng canh gà thơm ngào ngạt uống xong bụng.

“...” Chúng quản lí các ngành một trận trầm mặc, lại dò xét nhau liếc mắt một cái, không hện mà cùng âm thầm phỉ nhổ –

Rất đáng xấu hổ! Liền vì một phần gà quả mơ, tính tình trước sau kém nhiều như vậy. Bọn họ mãnh liệt hoài nghi lúc trước bị pháo oanh, căn bản là giận chó đánh mèo! Ô... Thế nhưng bị một bình gà quả mơ liên lụy, thiên địa đồng bi a...

Quên đi! Quên đi! Ăn cơm lươn cho hả giận đi!

Dài dòng cơm trưa hội nghị kéo dài đến tận hai giờ trưa, may mà không khí lúc sau bình thản, tuy rằng ngẫu nhiên vẫn có vài tiếng lời rống vang lên, nhưng so với lúc trước tiếng pháo ù ù, đã là sự khác biệt giữa thiên đường và địa ngục.

Hội nghị thật vất vả chấm dứt, Lăng Dương mới bước vào trong văn phòng tổng tài, tiếng chuông điện thoại nội bộ liên hồi vang lên, nhắc ông nghe, tiếng Trần thư ký truyền tới.

“Tổng tài, Tôn phu nhân và cháu gái muốn gặp người, hiện tại người ngay tại bên ngoài.” Trần thư ký là nguyên lão, đương nhiên đối nhân vật Tôn Hồng Cầm này không xa lạ.

Cầm đi? Ngày hôm qua hỏa chưa tiêu xong, hôm nay đến thổi lửa tiếp?

Mày nhân lại, tuy không muốn, nhưng nghĩ đến nàng đi theo phụ thân nhiều năm như vậy, nếu không gặp thật đúng là không thể nào nói nổi, lập tức chỉ có thể phiên mắt trợn trắng, xem như huấn luyện tính nhẫn nại.

“Mời nàng vào đi!” Dứt lời, Lăng Dương dập điện thoại, ngồi ở ghế da từ từ đợi.

Quả nhiên, không đến năm phút, Tôn Hồng Cầm đẩy cửa vào, khuôn mặt vẫn còn bảo trì phong vận khác hẳn với hôm qua thịnh nộ, đôi mắt đầy áp nóng bỏng tươi cười.

“Lăng Dương, ta không quấy rầy người làm việc đi?” Nàng dẫn đầu mỉm cười tiếp đón, thái độ thấp nhuyển, ngữ điệu hòa hoãn.

Mới cách một ngày, thái độ đã thành hai loại, khẳng định có vấn đề!

Trong lòng thầm nghĩ, Lăng Dương bất động thanh sắc, đồng dạng lấy khuôn mặt tươi cười đáp lại. “Hoàn hảo! Cầm đi, người tới tìm ta có chuyện gì sao?”

Đem hộp giấy nhỏ tinh xảo cầm trong tay để trên bàn công tác của hắn, Tôn Hồng Cầm mềm mại tạ lỗi. “Lăng Dương, bởi vì ta quá để ý Tuyết Ngưng an nguy, nên hôm qua mới mất kiểm soát, người trăm ngàn đừng để ở trong lòng a! Đây là ta làm riêng một ít điểm tâm ngọt, vội đem tới người bồi tội.”

Bồi tội? Hắc hắc! Khẳng định hôm qua sau khi trở về càng nghĩ càng không đúng, rất sợ chọc giận ác bá này, làm trong lòng hắn khó chịu, cố ý ở trước mặt lão ba thuận miệng nói “Không thích a đi này” linh tinh; Đến lúc đó, đừng nói ý đồ cho chất nữ của mình nhập chủ Lăng gia là việc không có khả năng, chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng sẽ mất đi kim chủ lão ba.

Lăng Dương thầm nghĩ trào phúng, miệng lại vội vàng áy náy nói: “Cầm đi, người trăm ngàn đừng nói như vậy! Ngày hôm qua ta khẩu khí không tốt, cũng có chỗ không đúng, còn thỉnh người thứ lỗi a!” Hừ hừ! Nàng bồi tội, kia hẳn cũng tự trách, mọi người khách khách khí khí, lẫn nhau không xé rách mặt.

“Không không không, là ta không tốt...”

“Ta mới không nên...”

Thoáng chốc, chợt nghe hai người khách sáo hề hề cướp nhận sai, sau đó Tôn Hồng Cầm lại hỏi han ân cần, hàn huyên vài câu, mắt thấy không khí cũng không tệ lắm, nàng nhịn không được “Chuyện xưa nhắc lại”.

“Lăng Dương, ta thực sự thực lo lắng Tuyết Ngưng một mình một người trụ, người thực sự không thể giúp Cầm đi làm một việc nhỏ, để Tuyết Ngưng trụ ở chỗ người sao?” Ngữ khí vô cùng cẩn thận.

Quả nhiên! Đã biết có vấn đề!

Ám xuy một tiếng, Lăng Dương cũng không bày ác thanh ác khí hôm qua, giả bộ vẻ mặt khó xử. “Cầm đi, ta là thực sự không tiện.”

“Đến tội cùng có gì không tiện, người nói ra a!” Tôn Hồng Cầm không chịu dễ dàng buông tha cho.

“Không tiện a...” Một thoáng sừng sốt, vắt hết óc muốn tìm cái “Không tiện” lý do, lập tức, một đạo linh quang tràn tiến vào não, làm cho hắn không khỏi đặc ý tặc cười rộ lên. “Cầm đi, ta có bạn gái, hơn nữa là bình dấm chua kính rất lớn, nếu Tuyết Ngưng đến ở chỗ ta, nàng sẽ trở mặt giết người.”

“Người có bạn gái?” Quá mức khiếp sợ, Tôn Hồng Cầm không dám tin, “Sao ta sao chưa từng nghe ba người đề cập qua?” Hắn sẽ không vì cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, tùy tiện lấy cớ lừa gạt người đi?

Thấy nàng tựa hồ không tin, Lăng Dương đơn giản làm cho nàng “Mắt thấy làm bằng”, bước nhanh đến trước phòng nghỉ ngơi, một tay đẩy cửa ra. “Xem! Người ngủ trên giường chính là bạn gái ta, ngày thường dính ta rất chặt, ngay cả ta đi làm cũng muốn đi theo!” Bánh nếp, thực xin lỗi!

Nghe vậy, Tôn Hồng Cầm nhìn chăm chú vào bên trong, quả nhiên thấy trên giường, mền dăng lên một khối, ần ần còn có thể bóng tóc đen ngắn lộ ra ngoài, chứng minh lời hắn nói không giả.

“Làm sao có thể...” Tính toán trong lòng không có cách nào khác thông thuận, sắc mặt nàng xanh mét khó coi, nhin không được thì thào tự nói.

Thực có lỗi quấy rầy tính toán của người a!

Cười thâm lãnh xuy, Lăng Dương lấy vụn phân thật có lỗi miệng thở dài: “Cầm di, đây là ta “không tiện”, người thấy được đi!”

“Đã, một khi đã như vậy, ta cũng không hảo lại nhờ người hỗ trợ, điểm tâm này người từ từ ăn đi! Ta còn có việc, đi trước!” Dứt lời, vội trước lui lại, thâm nghĩ tìm biện pháp khác đi.

Mắt thấy nàng bại trận vội rút lui, Lăng Dương không khỏi đắc ý cười to, lập tức xoay người, đi vào phòng nghỉ, đứng bên cạnh giường, nhìn Hạ Dư Đồng ngủ thẳng mê man, khoe miệng còn có khả nghi chỉ bạc.

“Còn cho ta chảy nước miếng? Hơi quá đáng đi!” Trùng mắt nhìn khuôn mặt béo tròn đỏ bừng, Lăng Dương mày rậm tăng lên, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, bàn tay to vươn ra đang muốn hung hăng kháp một cái, cũng không biết vì sao, vừa chạm được hai má phần nộn, lại không sửa kháp thành phủ. “Di? Thật hảo sờ thôi! Làn da bánh nếp sờ rất thoải mái, sao trước kia cũng chưa chú ý tới?”

Xem xét khuôn mặt ngủ say thì thào tự nói, hắn càng sờ càng nghiện, ngón tay còn nhẹ nhàng vuốt qua phần môi khe nhếch, một cổ run rẩy phóng ra từ ngực hướng tứ chi, làm cho hắn không khỏi giật mình.

“Quái! Ta làm cái gì a?” Kỳ quái tự hỏi, trăm tư không thể giải, hắn lười nghĩ tiếp, lại xem mỡ khóa bánh nếp ngủ say sưa, chính mình cũng nhin không được gọi lên buồn ngủ. “Quên đi! Không nghĩ, ngủ đi.”

Không chút nào bản khoản nam nữ ngại ngùng, Lăng Dương liền leo lên giường lớn, hướng bên cạnh nàng nằm xuống, không khách khí kéo tấm mền bị nàng cuốn thành một đoàn, mắt sức chín trâu hai hổ mới phần đầu được một góc nhỏ, ngay cả che bụng cũng không đủ, lập tức không khỏi chán nản.

“Ngủ gối của ta, lại chiếm lấy chăn của ta, bánh nếp người giỏi lắm, xem sự lợi hại của ta!” Trùng mắt lẩm bẩm, người nhích lại, đem cả người lẫn chăn bị kéo vào trong lòng, sau đó thoải mái mà thở ra. “Hô... Như vậy tốt hơn nhiều.”

Hắc! Không nghĩ tới bánh nếp phì thì phì, nhưng ôm vào rất mềm mại ấm áp, giống cái ấm lò, mùa đông ôm ngủ nhất định càng bồng!

Âm thâm nghĩ, phòng mở điều hòa thoải mái mát mẻ, trong lòng ôm một đoàn nhuyễn vù vù ấm áp, khoe miệng hắn không tự giác nhoẽn cười, cơn buồn ngủ ập đến, ôm một viên bánh nếp đi tiếp chu công.

Trưa ba giờ, Lăng thị xí nghiệp đột nhiên nổi lên một trận xôn xao, vì vị chủ tịch hồi lâu chưa lộ diện cùng một vị nam nhân tuổi cùng hắn không sai biệt lắm, lưng hùm vai gấu xuất hiện tại công ty.

“Lão huynh đệ, người không phải nói Dư Đồng đến công ty tìm hỗn tiểu tử, sao ta cả buổi không thấy ai?” Lên phòng thư ký ở tầng cao nhất, Hạ Chí Hoàn tuổi đã gần sáu mươi, khí thế lại vẫn như cũ thực nhanh nhẹn, đứng mãnh nhìn chung quanh không thấy nữ nhi, không khỏi lớn tiếng ồn ào.

“Đừng nóng vội!” Sớm thành thói quen lão bằng hữu lớn giọng, Lăng Văn khoát tay, lập tức quay đầu hỏi thư ký đang chờ ở một bên. “Hôm nay có vị Hạ tiểu thư đến tìm tổng tài không?”

“Có!” Trần thư ký vội vàng gạt đầu.

“Bọn họ đâu?” Lại hỏi.

“Ở bên trong.” Chỉ chỉ phòng tổng tài.

“Ta đi vào tìm nữ nhi của ta!” Nén không được nóng vội, Hạ Chí Hoàn vừa nghe phóng nhanh đến phòng tổng tài.

Thấy thế, Lăng Vân không khỏi lắc đầu bật cười, rất nhanh cũng theo đuôi vào, nhưng mà –

“Người đâu?” Nhìn quanh phòng tổng tài to như vậy lại không có một bóng người, Hạ Chí Hoàn nheo mắt lại lớn tiếng ồn ào lên.

Giật mình, Lăng Vân theo bản năng quét ánh mắt về hướng một cánh cửa trên tường...

“Ta nghĩ, đại khái ở bên trong đi!” Cố nén cười, hấn chân thành mong hai người bên trong tốt nhất không cần bị “Trảo gian ở giường”, nếu không sẽ có cảnh gấu chó phát điên, mà người thì... Thực thê thảm!

“Bên trong?” Hạ Chí Hoàn mắt to nhìn theo hướng hấn chỉ, lập tức nguy hiểm dâng lên. “Lăng Vân, nói cho ta biết, không gian sau cánh cửa kia là dùng để làm gì?”

“Nghỉ ngơi!” Buồn cười.

Nghỉ ngơi, hai chữ này có thể làm một giải thích thực đơn thuần, cũng có thể mang hàm xúc rất ý tứ.

Sắc bén mâu quang phút chốc trào ra hung tàn hào quang, Hạ Chí Hoàn đem các đốt ngón tay bóp cách cách. “Đợi lát nữa nếu thấy hình ảnh không nên xem, người hiểu được đi?” Hấn là đang cảnh báo trước.

“Hiểu được!” Nghiền ngẫm bật cười, Lăng Vân chỉ có một yêu cầu. “Chỉ cần giữ mạng nhỏ của hấn còn có thể xài đến hơi thở cuối cùng là được.”

“Đi!” Một ngụm đáp ứng, sải bước lôi đình vạn quân bộ pháp, Hạ Chí Hoàn vọt vào phòng nghỉ, quả nhiên kinh hách thấy nữ nhi mình bị một cái hỗn đản ôm vào trong ngực, tư thế ái muội đến cực điểm, lập tức tức sùi bọt mép tiến lên, một phen xúc dậy Lăng Dương.

“Lăng gia tiểu tử, gan chó lớn thật!” Lôi giận rít gào, hoành mặt hung tàn.

“Ai? Ai dám kéo ta...” Mộng đẹp bị bưng tỉnh, Lăng Dương đang muốn tức giận rống, nhưng mà mắt trợn mắt, một trương hung ác mặt to đập vào mắt, sợ tới mức hấn kêu lên sợ hãi: “Diêm Vương?” Mẹ ơi! Hấn khẳng định là lại nằm thấy thơ ấu ác mộng!

“Dám bảo ta Diêm Vương?” Sảng giọng cười, quật qua vai tha xuống giường, đang lúc người nào đó một trận thiên toàn địa chuyển, đau đến không đứng dậy nổi, lại không hề phòng bị, oanh ra một quyền vào bụng, rít gào rống giận, “Dám ngủ với nữ nhi của ta? Người chết chắc rồi!” Tiếp theo là một cái cường mà hữu lực quật qua vai.

“Oa... Hạ thúc, người hiểu lầm! Bánh nếp, người mau giải thích a...” Thê lương kêu thảm thiết, mãnh liệt đau nhức làm cho hấn rõ ràng biết, này — tuyệt đối không phải nằm mơ!

“Ba?” Bị tiếng hô cùng tiếng kêu thảm thiết đánh thức, Hạ Dư Đồng vừa thấy lão ba nhà mình đột nhiên xuất hiện trước mắt, hoảng hồn sợ tới mức nhảy xuống giường, ôm cổ lão ba đang muốn lại oanh ra nắm đấm, kích động hỏi: “Người sao lại lên Đài Bắc? Lại làm gì muốn đánh Dương Mị Mị?”

“Kia xú tiểu tử ngủ người!” Phẫn nộ điên cuồng hét lên.

“Oan uống a!” Bị đặt ở trên Lăng Dương, thê lương kêu oan không thua gì tuyết tháng sáu Đạ Nga kêu oan.

“Ngủ ta? Cái gì ngủ ta?” Vẻ mặt mờ mịt, mặt tròn không hiểu, như bị giam trong mê hoặc.

“Cái gì? Người không biết?” Cái này, Hạ Chí Hoàn càng thêm phẫn nộ, không khỏi quay sang người nào đó vốn nguyên bản là ác bá, nay biến thành sâu lông, tung ra một quyền, lớn tiếng lôi rống, “Xú tiểu tử, người thế nhưng kê đơn?”

“Oa — hiểu lầm a...” Kêu thảm thiết lại vang lên.

“Kê đơn? Hạ gì được?” Hạ Dư Đồng càng thêm mê hoặc mờ mịt.

“Bánh nếp, người không cần nói nữa...” Nàng càng nói, hấn càng thảm a!

“Còn không cho phép nữ nhi của ta khóc kể? Không đánh người đến kim quang lờ lờ, ta sẽ không kêu “Diêm Vương giáo đầu”...”

“Oa –”

Thoáng chốc, trong phòng nghỉ, quyền cước bay tứ tung, quật ngã, kéo chân, trận chiến luân phiên thành hình con tôm, người nào đó kêu rên thảm thiết không dứt...

6. Chương 06

“Ha ha... Ra thế! Ra thế! Hết thấy đều là hiểu lầm...” Bữa tối trên bàn, Hạ Chí Hoàn hào sảng cười to, thuận tiện từng ngụm từng ngụm ăn cơm, lấy hành động tán dương trừ nghệ của nữ nhi.

“Hiện tại thì nói hiểu lầm? Sao buổi chiều lại không nói?” Chịu đựng trên người ả ả đau đớn, Lăng Dương nhe răng trợn mắt giọng đầy căm hận trào phúng.

Mẹ nó! Nếu không phải bánh nếp đúng lúc hiểu rõ tình hình, đem hết thấy giải thích rõ ràng, hẳn một cái mạng nhỏ sẽ bye bye, trước thời gian đi gặp lão mẹ.

“Như thế nào? Xú tiểu tử, ngươi có ý kiến gì phải không?” Nở ra hung ác tươi cười, so với mõ cái ác bá còn càng ác bá, Hạ Chí Hoàn lớn tiếng hỏi lại. Hừ! Cho hắn ba phần nhan sắc liền mở phường nhuộm, xú tiểu tử này đã lâu không bị dạy dỗ, giờ muốn tạo phản?

Quả nhiên kẻ ác gặp kẻ ác lợi hại hơn, tư thiển ác bá gặp phải bí mật ác bá, lập tức bị ép tới gắt gao, bụng đầy chua xót ủy khuất cũng không khiêu nại.

“Không dám!” Nuốt vào bất mãn, Lăng Dương hảo buồn.

“Có cho ngươi cũng không dám!” Vừa lòng gật đầu, nhưng nhìn đến vết sẹo trên đầu nữ nhi nhà mình, tức giận lại dâng lên, râm mát uy hiếp, “Xú tiểu tử, Dư Đồng ở địa bàn của ngươi bị phá tướng, về sau nếu gả không ra, ngươi liền cho ta phụ trách!”

“Ba, ngươi đừng nói lung tung!” Đỏ mặt lên, Hạ Dư Đồng xấu hổ kêu to.

“Ta thế nào nói lung tung? Ngươi quả thật là ở chỗ xú tiểu tử này té thành như vậy, chẳng lẽ hẳn không cần phụ trách a?” Hạ Chí Hoàn lớn tiếng ồn ào, làm một bộ hết sức đương nhiên.

Đầu tiên là hiểu lầm bánh nếp bị ngửi với hắn, thiếu chút nữa bởi vậy làm thịt hắn, nay lại ồn ào muốn hắn phụ trách, Hạ thúc có phải là rất mâu thuẫn a? Còn có, nếu bánh nếp thực gả không ra, muốn hắn “Phụ trách”, kết quả còn không phải giống bánh nếp bị hắn cấp “Ngửi”, không phải sao? Vậy buổi chiều hẳn bị đánh như tử là vì cái gì a?

Không ý thức được mình không cảm thấy bài xích với uy hiếp phải đối Hạ Dư Đồng “phụ trách”, Lăng Dương chỉ đối chính mình oan uổng mà cảm giận bất bình.

“Ba, đừng nói nữa!” Hạ Dư Đồng bị ai kêu.

“Lão huynh đệ, ta có nói sai sao?” Mắt thấy cách nói của mình không được nữ nhi ưu ái, Hạ Chí Hoàn ngược lại tìm kiếm Lăng Vân duy trì.

“Không sai!” Một bên, từ đầu tới đuôi trầm mặc dùng cơm Lăng Vân rốt cục bật cười phụ họa. Ha ha! Thật thú vị! Con nhưng lại không nhảy dựng lên phản đối đâu! Nay đại biểu cái gì?

“Lăng bá bá, đừng cùng với ba ta nói bừa!” Hạ Dư Đồng xấu hổ kêu to, hai má tròn béo đỏ ửng càng hiện rõ, vội vàng nói sang chuyện khác. “Ba, ngươi sao biết ta ở chỗ Lăng Dương?”

“Là Lăng bá bá của ngươi tối hôm qua cho ta biết.” Vừa múc cơm vừa thú nhận “kẻ mặt báo” là ai.

Nguyên lai “Phạm nhân” chính là lão ba nhà mình! Thật sự là bị hắn hại thảm!

Vừa biết được “hung thủ” là ai, Lăng Dương lập tức giận mất hoành đi, cơn tức đầy bụng.

“Đừng trừng ta! Người lại chưa nói không thể cho Hạ thúc của người biết Dư Đồng ở chỗ người.” Khí định thần nhàn mỉm cười, Lăng Vân một chút cũng không thấy áy náy vì hãm hại con.

“Xú tiểu tử, người là trừng ai? Cần ta lại “chỉ đạo” người thế nào hiểu đạo sao?” Tàn ý lại nổi lên khoe miệng, Hạ Chí Hoàn hừ thanh quát hỏi.

Không hổ là mỗ ác bá khắc tinh, ngay khi hấn vừa lên tiếng, ánh mắt phun hỏa giận lập tức tỉnh táo thu hồi, an an phận phận dừng ở trong chén cơm của mình.

Thấy thế, nghĩ đến ngày thường chính mình động bất động bị người nào đó rống đến rống đi, nay phong thủy thay phiên chuyển đổi, đổi thành hấn bị lão ba quát mắng, bộ dạng không chút nào dám có ý kiến, Hạ Dư Đồng đương trường buồn cười bật cười.

“Bánh nếp, người cười cái gì? Muốn chết a!” Lăng Dương giận chó đánh mèo hung người.

“Xú tiểu tử, người rống nữ nhi của ta? Không muốn sống chẳng!” Lập tức, Hạ Chí Hoàn thay nữ nhi hung trở về.

Bá trung đều có bá trung thủ, Lăng Dương là người biết nhận thức, chỉ cần bị vị “Diêm Vương giáo đầu” vừa rống, hấn lập tức không dám lại phệ, thế nào còn có ngày thường ác bá khí thế.

“Quả nhiên là son mã gặp quan lão gia, ác nhân đều có ác nhân ma a!” Cười xem hai “ác bá đầu” lẫn lộn gầm rú, Lăng Vân nhin không được cảm thán. A... Lúc trước đem con đưa đến chỗ lão đệ quản giáo quả nhiên là tối chính xác quyết định! Xem! Con đều đã ba mươi tuổi, vậy mà gặp lão đệ vẫn là không dám lỗ mãng.

Nghe vậy, “Phốc” một tiếng, mỗ khóa bánh nếp không nể mặt cười đi ra, lập tức rước lấy người nào đó một cái ám trừng.

Bị phun hỏa mâu quang đảo qua, Hạ Dư Đồng mới không đá hấn, vừa cười vừa vụng trộm làm cái thủ thế “đồ dỏm”, làm Lăng Dương tức giận đến hỏa nổi cuộn cuộn.

Cho ta nhớ kỹ! Hấn vụng trộm liếc ngang, sợ bị “Bá trung chi bá” bắt đến.

Ai sợ người! Nàng cười trộm, trong lòng tính lão ba nhà mình hấn là sẽ ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày.

Nhìn thấu nàng có nú dựa vào mới dám như thế kiêu ngạo, Lăng Dương chỉ có thể âm thầm cắn răng, đem khuất nhục này nhớ kỹ.

Không chú ý hai người trẻ tuổi lén “Mắt đi mây lại”, Hạ Chí Hoàn vui mừng dùng cơm đồng thời cao hứng phấn chấn cùng Lăng Vân thiên nam địa bắc hàn huyền, đang lúc hai người tán gẫu tận hứng hết sức, tiếng chuông đi động chợt vang lên, đánh gãy hai người hưng trí.

“Thật có lỗi! Là của ta.” Nhẹ giọng tạ lỗi, Lăng Vân rất nhanh tiếp điện thoại.

Chỉ thấy hấn “Uy” một tiếng sau, liền không nói nữa lẳng lặng nghe, nhiều lắm là lấy “Àn, hừ” linh tinh một âm tiết lên tiếng trả lời. Thẳng đến cuối cùng, cũng không biết đối phương nói cái gì, hấn đột nhiên tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Lăng Dương một cái, trong mắt có ý vị sâu xa quang mang.

Lăng Dương bị hấn nhìn làm trong lòng sợ hãi, trực giác nghĩ cuộc điện thoại kia khẳng định có quỷ.

Lại nghe một lát, Lăng Vân bỗng dưng mở miệng. “Được rồi! Ta đáp ứng! Làm cho nàng ngày mai đi tìm Lăng Dương, cứ như vậy!” Dứt lời, rất nhanh ngắt điện thoại.

“Ba, người nói điện thoại với ai?” Có loại cảm giác rất có khả năng bị bán đứng, Lăng Dương nheo mắt chất vấn.

“Người Cẩm di.” Gợn sóng không đổi.

“Kia vì sao nhắc tới tên của ta?” Dự cảm không ổn đang nhanh chóng tăng theo cấp số nhân.

“Không có gì! Chính là Hồng Cẩm muốn đem Tuyết Ngưng an bài đến chỗ người làm trợ lý thư ký, ta đáp ứng rồi!” Cười cười, Lăng Vân phi thường khẳng định con nhất định sẽ vô cùng nổi giận.

Quả nhiên, hắn nói vừa dứt, Lăng Dương liền rống lên. “Ngươi vì sao phải đáp ứng a? Rõ ràng biết Cẩm di muốn đem chất nữ của nàng ghép đôi với ta, yêu cầu đem Tôn Tuyết Ngưng xếp vào chỗ ta công tác căn bản là muốn gần quan được ban lộc, mà ngươi thế nhưng đáp ứng? Cố ý chế tạo phiền toái cho ta a?” Đáng giận! Buổi chiều mới đem nàng đánh đuổi, không nghĩ tới buổi tối lập tức đã nghĩ ra chiêu khác, thật giỏi!

“Cái gì? Có người muốn se tơ hồng cho ngươi? Dương Mị Mị, ngươi đào hoa a! Chúc mừng, chúc mừng!” Một bên, Hạ Dư Đồng nghe ra trọng điểm, lập tức chế nhạo trêu chọc.

“Bánh nếp, ngươi cầm miệng cho ta!” Thấy nàng cười hì hì, không biết vì sao, Lăng Dương càng thêm hỏa đại, liền cho nàng một tiếng lời rống, lập tức lại quay đầu đem cơn tức phun hướng lão ba nhà mình. “Biết rõ các nàng có ý đồ, ngươi còn đáp ứng? Ngươi có ý tứ gì a?”

“Có ý tứ gì?” Đuôi lông mày nâng lên, Lăng Vân nhã nhặn cười yếu ớt. “Ngươi đã không có đối tượng, Tuyết Ngưng kia đứa nhỏ cũng ngoan, cho dù Hồng Cẩm có tư tâm lại như thế nào? Nói thực ra, đem hai người ghép thành đôi quả thật không sai a!”

“Các ngươi nghĩ đến mĩ! Nói cho ngươi, ta đối Tôn Tuyết Ngưng không có hứng thú! Nghe hiểu không? Không, hưng, thú!” Cuối cùng ba chữ, hắn gần từng tiếng rống, quả thực giận điên lên.

“Mặc kệ ngươi có hứng thú hay không, tóm lại, ngày mai Tuyết Ngưng sẽ đến chỗ ngươi báo danh.” Làm như nhìn không thấy lửa giận của con, Lăng Vân thần nhiên lộ vẻ cười yếu ớt phân phó, không nữa để ý tới mặt đen của hắn, thẳng đối Hạ Chí Hoàn mỉm, “Chí Hoàn, hai huynh đệ chúng ta hồi lâu không thấy, hay là đi phao ôn tuyến, nghỉ ngơi vài ngày đi!”

“Chủ ý này hay! Chúng ta hồi lâu không cùng nhau “đản trình gặp lại”, cái này đi!” Hạ Chí Hoàn miệng liền đáp ứng, lập tức quay sang còn đang nổi giận Lăng Dương nói. “Xú tiểu tử, Dư Đồng tạm gọi ở chỗ ngươi, nếu lại có gì tổn thương, ta hỏi tội ngươi!” Dứt lời, đã muốn lôi kéo Lăng Vân đi không thấy bóng, có thể coi hành động phải là người phát ngôn tốt nhất.

“A — số ta gần đây là số con rệp phải hay không? Vì sao mỗi người đều phải đến tìm ta gây phiền toái?” Giận đến ngứa mặt lên trời điên cuồng gào thét, Lăng Dương thật muốn tìm người đánh đấm một chút, phát tiết oán khí trong lòng.

“Rõ ràng là đào hoa thôi...” Mỗ khóa bánh nếp không biết sống chết nhỏ giọng sửa đúng.

Đúng rồi! Hiện trường còn lưu lại một viên bánh nếp.

Nghe được thanh âm, Lăng Dương cuối cùng nghĩ đến sự tồn tại của nàng, lập tức âm trầm sầm quay đầu trừng mắt nàng, tính tìm lý do giận chó đánh mèo.

“Làm, làm sao?” Bị trừng đến sợ hãi, nàng cẩn thận nghi vấn.

“Ta nhớ vừa mới có người lấy tay nói ta là “đồ dỏm”” Râm mát hừ thành.

“Có, có sao?” Hạ Dư Đồng giả ngu. Chết! Không dự đoán được lão ba sẽ bị Lăng bá bá hện đi phao ôn tuyến, núm dựa vào giờ đã không thấy.

“Ngươi nói đi?” Mỉm cười, nhưng nụ cười này thật hung dữ tàn ác.

“Không có! Đương nhiên không có!” Mãnh lực thẳng lắc đầu, quyết định đánh chết không thừa nhận.

“Ngươi nói không có thì sẽ không có sao? Bánh nếp, ngươi chết chắc rồi!” Tức giận hét to, bàn tay không bị thương bay nhanh vươn ra, hung hăng hết niết lại khấp lại nhu gương mặt trắng noãn, không chút nào thương hương tiếc ngọc.

“Oa ~ đau quá... Ngươi nếu không buông tay, ta sẽ cáo trạng với ba ta...” Kêu thảm thiết uy hiếp.

“Còn dám lấy Hạ thúc uy hiếp ta? Có câu kêu “nợ cha con trả”, ngươi không nghe qua? Hừ hừ! Ta ở chỗ Hạ thúc chỗ đã bị hại thảm, mượn ngươi này làm nữ nhi khai đao!” Cầm hận chửi bậy, Lăng Dương xuống tay càng ác độc, cố ý tăng thêm vài phần.

“Nào có loại sự tình này a...”

“Chính là có!”

Thoảng chốc, trong căn hộ vang lên liên miên không dứt thê lương kêu thảm thiết, mỗ khóa bánh nếp dưới “Ác độc thủ đoạn” của hung ác ác bá, rất nhanh từ bánh nếp biến thân thành hồng quy lửa.

Hôm sau, vừa đến chín giờ sáng, trong văn phòng tổng tài Lăng thị xí nghiệp xuất hiện một tiểu thư khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, cá tính hướng nội thẹn thùng. Chỉ thấy nàng khiếp khiếp sinh sinh đứng trước mặt một nam nhân sắc mặt không thể nào tốt đẹp, má phần ửng đỏ, sóng mắt buồn xuống, một bộ dạng nói không nên lời xấu hổ thẹn thùng.

Bất quá, nam nhân này cũng không có hưng trí thường thức tư sắc xinh đẹp của nàng, mặt thối thối dẫn đầu mở miệng –

“Nói! Người biết làm cái gì?” Ninh mi, Lăng Dương quát hỏi. Phiền đã chết! Kỳ thật hắn muốn nói nhất là – cút ra ngoài!

“Ta... Ta biết... biết xen (*)...” Lấp bắp, Tôn Tuyết Ngưng bị của hắn hung ác dạng cấp dọa đến, hơi kém khóc đi ra.

(xen: là gì thật không đoán nổi, có lẽ là thứ nào đó trong công dụng ngôn hạnh chẳng???)

Xen? Hắn cần người biết trang trí làm gì? Điểm tô cảnh vật trong công ty cho đẹp sao?

“Người sẽ không không có việc gì đạ đạ đạ tranh, thêu thêu, có rảnh còn đọc đọc thi, vẽ vẽ tranh đi?” Nhịn không được trào phúng.

“Ta, ta có học qua đàn tranh... Thêu... Thêu chưa chạm qua, có rảnh quả thật... Quả thật sẽ tới hành lang vẽ tranh đi đi dạo...” Nàng lấp bắp nhận mệnh, không hiểu hắn hỏi cái này làm cái gì?

“Nha...” Liếc mắt xem thường, Lăng Dương tưởng học máu. Mẹ nó! Nàng là thiên kim khuê tú thời đại nào a? Hắn thua nàng! Thực sự thua nàng!

“Uy! Biết xen, đạ đạ tranh không được a? Người ta học tập truyền thống văn hóa tốt đẹp, người xem không không vừa mắt a?” Bỗng dưng, cửa phòng nghỉ đột nhiên bị người đẩy mạnh ra, Hạ Dư Đồng vì tò mò Lăng Dương “Hoa đào” là ai, sáng sớm sống chết níu kéo đòi cùng hắn đến công ty, nay nhìn không được nữa, từ phòng nghỉ vốn là trốn nhìn lén lao ra chủ trì chính nghĩa.

A? Người kia là ai? Như thế nào đột nhiên từ bên trong chạy đến? Tôn Tuyết Ngưng ngây ngốc đứng, có vẻ có chút không biết làm sao.

“Ta có nói khinh thường sao?” Trừng mắt nhìn mặt tròn bành vặc kẻ yếu, Lăng Dương lãnh xuy. Hừ! Còn nói gì sẽ ngoan ngoãn tránh ở bên trong lén nhìn? Chỉ biết nàng nhịn không được bao lâu!

“Biểu tình của người chính là khinh thường!” Hạ Dư Đồng lên án chất vấn: “Người ta hội xen, đạ đạ tranh không được a?”

“Chưa nói không được, chính là...” Ngưng nói, lại hừ lên.

Hắn hừ gì hừ? Nghệt mũi a!

Hạ Dư Đồng xem thường, thay ngưng ngưng mỹ nữ ép hỏi: “Chính là gì?”

“Chính là ta cần trợ lý thư ký biết xen, đạ đạ tranh làm gì? Để lúc ta đang làm việc đàn một khúc cho ta nghe?” Hắn lời nói lạnh nhạt châm chọc.

“Uy! Người khách khí một chút!” Cảm thấy hắn thật sự xấu, chế ngạo ngay mặt người ta như vậy, Hạ Dư Đồng nhịn không được lớn tiếng mắng, đồng thời xấu hổ nhìn ngưng ngưng mỹ nhân, quả nhiên, thấy nàng đỏ mắt rơi lệ, lập tức vội vàng liên thanh an ủi, “Cái kia... Người đừng khóc! Lăng Dương người này chính là miệng phá hư, người không cần để ý đến hắn thì tốt rồi.” Sao thọ nha! Người đẹp như thế, khóc lên cũng đặc biệt tình thơ ý họa, không giống nàng, vừa khóc liền thành mặt hoa, nói có bao nhiêu xấu còn có bấy nhiêu xấu.

Như vậy liền khóc? Hắn một phần vạn rống người công lực còn không có phát huy đâu! Nếu vị tiểu thư này kiên trì dùng “hoa trong nhà kính nhỏ nhỏ ngày thơ” phong cách, về sau có thể có vui về!

Âm lãnh cười, Lăng Dương lười an ủi ngây thơ tiểu thư, bàn tay to vung lên. “Quên đi! Đi ra ngoài tìm Trần thư ký báo danh đi!” Hừ hừ! Hắn sẽ đặc biệt công đạo Trần thư ký hảo hảo “Dạy dỗ” một chút.

Nâng hai mắt đắm lệ, Tôn Tuyết Ngưng kinh hoàng nhìn hai người một cái, thể này mới co quắp bất an đi ra ngoài, bắt đầu kiếp sống nhân viên “Chua xót huyết lệ” của mình.

Vừa thấy cửa đóng lại, Hạ Dư Đồng thể này mới không đồng ý trách cứ. “Uy, sao người làm như vậy phá hư? Người ta đều bị người dọa khóc.”

“Kia càng tốt! Để xem nàng có thể hay không sợ tới mức tự động rút lui có trật tự.” Lăng Dương lãnh xuy, cảm giác bị người tính kế thực khó chịu.

“Làm sao vậy? Ta xem vị Tôn tiểu thư kia cá tính nội hướng thẹn thùng, thoát nhìn rất tốt ở chung, người lo lắng thừa!” Hạ Dư Đồng đối Tôn Tuyết Ngưng ấn tượng rất không sai.

Nghe nàng đề nghị hẳn có thể cùng Tôn Tuyết Ngưng ghép thành đôi, cổ tức giận khó hiểu trong lòng Lăng Dương lại dâng lên, phiến giang đảo hải thổi quét mà đến, tức giận đến hẳn không nói hai lời, lập tức lại kháp trụ da mặt trắng nõn cho hả giận.

“Bánh nếp, người tốt nhất cảm miệng cho ta!” Trong tay dùng sức không ngừng nhu, miệng oán hận chửi bậy. “Nếu hảo ở chung là có thể ghép thành đôi, ta đây sớm cùng người ghép vào nhau...” Rống chưa xong, tim hẳn lập tức đập mạnh, loạn nhịp tiêu âm.

Quái! Vừa mới, trong lòng hình như xẹt qua một loại kỳ quái hưng phấn cảm giác... Hưng phấn? Hẳn làm sao tự dừng hưng phấn a? Quên đi! Quên đi! Không nghĩ!

Vội vàng lắc đầu đá đi trong lòng khác thường, hẳn tiếp tục kháp niết lại rống, “Bánh nếp, người tốt nhất cho ta thức thời, đừng đến tự tìm xui chịu tội!”

“Oa ~ được rồi! Được rồi! Ta đã biết...” Kêu thảm thiết cầu xin tha thứ.

“Biết là tốt rồi!” Rất cục oán hận buông tay.

Bay nhanh thoát đi phạm vi thi triển “Cửu Âm Bạch Cốt Trảo”, Hạ Dư Đồng vừa xoa hai má đau phỉếm hồng, vừa ai oán lên án. “Dương Mị Mị, người làm sao động bất động liền niết mặt của ta? Rất đau nha!”

“Ai bảo người động bất động liền chọc ta phát hỏa!” Liếc ngang hồi đồ.

“Ta, ta nào có?” Gần nhất, nàng thường thường cũng không như thế nào, hẳn cứ tự dừng hỏa lớn, hại nàng có khi thật sự cảm thấy thực vô tội.

“Không có sao?” Nguy hiểm cảnh cáo, thon dài ngón tay giật giật.

“Hảo, được rồi! Tính có được không?” Đề phòng nhìn chăm chăm thon dài ngón tay nhích tới nhích lui, Hạ Dư Đồng ủy khuất làm tiểu nhân thừa nhận đắc tội, khả miệng cũng không cam tâm nhỏ giọng nói thầm, “Hảo nữ không cùng nam đấu! Xem người bị ta quật ngã bị thương còn không có kháng phục, khiến cho người tốt lắm...”

“Người nói cái gì?” Quát hỏi.

“Không, không có!” Dùng sức lắc đầu, vội vàng muốn chạy trốn cách xa ma chướng. “Cái kia... Người ta đã muốn xem qua, lòng hiếu kỳ cũng thỏa mãn, trước tránh người, bái!”

“Chậm đã!” Ngón tay dài níu lấy áo của khóa bánh nếp tưởng tháo chạy, Lăng Dương cảnh cáo, “Không cho phép đi ra bên ngoài an ủi hoa nhà kính đó, nhân tiện dương phong đốt lửa vài câu “cổ vũ”, biết không?”

“Biết! Ta cũng không phải nhàn nhàn không có chuyện gì.” Nàng không như vậy nhàn chán, được không?

“Người hiện tại thất nghiệp, quả thật nhàn nhàn không có chuyện gì!” Trào phúng vạch.

“Uy! Cho dù ta thất nghiệp, cũng không đại biểu ta nghĩ làm bà mối đi?” Tự giác có điểm đã bị vũ nhục, lập tức kịch liệt kháng nghị. “Huống hồ, lại nói như thế nào chúng ta cũng là lão giao tình, người đã nói không có hứng thú với vị tiểu thư kia, ta như thế nào cổ xúy người người không có hứng thú đến triển người, đúng không?”

“Lấy “tư chất” của người, làm bà mối là rất thích hợp.” Ngắm nàng tròn vo dáng người một cái, tưởng tượng nàng ăn mặc như bà mối trong phim cổ trang, nhin không được phun cười ra.

“Đem hình ảnh trong đầu người cho ta lau quệt!” Dùng đầu gối nghĩ cũng biết hấn suy nghĩ cái gì, Hạ Dư Đồng lớn tiếng chửi bậy, cảm thấy hấn thật sự rất xấu.

Nhưng mà, mỗ ác bá cũng không như nàng nguyên, vẫn như cũ cười đến thực khoa trương.

“Ta, ta mặc kệ người, tái kiến!” Mắt thấy ngăn lại không được, Hạ Dư Đồng cùng đường, chính mình chạy lấy người xem ra tốt hơn.

“Chậm đã!” Lại đem nàng kéo lại.

“Làm sao?” Có việc sao không nói luôn cho xong? Thời gian của đại tổng tài hấn không phải thực quý giá sao?

“Lần trước tiên ta đưa cho người dùng hết rồi phải không?” Nghĩ mấy ngày nay nàng thường xuyên mua nguyên liệu làm đồ ăn về, tính toán toán, tiền hấn là đã tiêu không còn nhiều.

“Ách... Gần như vậy!” Gãi gãi đầu, nàng có chút xấu hổ. Ai... So với hấn, nàng thật sự là nghèo đáng thương.

“Nhạ! Chăm lấy.” Lấy bóp da ra, ngay cả đếm cũng không đếm, trực tiếp rút ra một cọc nhét vào lòng bàn tay nàng.

“Không cần! Như vậy tiền nợ của ta không phải là thêm một tầng lầu a!” Nghĩ đến chính mình đã không biết khiếm hấn bao nhiêu, Hạ Dư Đồng liền cảm thấy hảo bi thảm, vội vàng đem tiền đẩy trở về.

“Đây là cho người mua đồ ăn về nhà nấu cho ta ăn, là tiền gia dụng, không xem như người mượn.” Không cho cự tuyệt, trực tiếp đem tiền nhét vào túi quần nàng.

Gia dụng? Được rồi! Nếu hấn nói như vậy, liền nhận đi, chính là...

“Dương Mị Mị, không cần nói là tiền gia dụng! Cứ như ta là lão bà của người, thực quái dị!” Nhin không được chà xát chà xát cánh tay, Hạ Dư Đồng nổi lên một thân da gà.

Thấy nàng bộ dáng như thể làm lão bà của hấn là cái gì đó nhục nhã, vô danh hỏa trong Lăng Dương lại hùng hực dấy lên, lập tức lại biến sắc mặt khắp hai má nàng.

“Hảo, không nói là tiền gia dụng! Vậy nói là tiền giúp việc, như vậy người vừa lòng sao?” Hung ác cười, trở mặt nhanh như lật sách.

“Oa! Người sao lại khắp ta? Ta lại làm sai cái gì a...” Thật sự không hiểu mình lại chỗ nào chọc tới hấn, khóa bánh nếp không ngừng thê lương kêu oan.

Ô... Rõ ràng một giây trước còn rất tốt a! Đến tội cùng là chuyện gì? Ô ô... Nàng hảo lắm a...

Hai ngày sau –

“Một bản báo cáo định giá đơn giản như vậy, người cũng có thể làm sai đến hai cái? Tôn tiểu thư, người hay là trở về đánh đàn tranh luôn đi!” Kinh thiên lôi rống lần thứ n từ văn phòng tổng tài truyền ra, mỗ ác bá hỏa lực đã đạt tới đỉnh cao nhất trong hai ngày này.

Chỉ nghe tiếng rít gào, không đến mười phút sau, một thân ảnh nũng nịu tinh tế giống như hai ngày trước lập tức che mặt chạy đi, khóc đến mức làm người ta cũng tâm liên khóc sụt sụt.

Nhưng mà, phun hỏa ác bá còn không tính người, lập tức từ bên trong đuổi theo ra, lại rống, “Khóc khóc khóc? Làm sai người cũng chỉ biết khóc sao? Nếu như vậy, người không cần lại đến, miễn cho chúng ta thêm phiền toái!”

Mẹ nó! Vị đại tiểu thư này chẳng lẽ thực sự tin tưởng loại nói bừa “Nước mắt nữ nhân là vũ khí lớn nhất”, chẳng lẽ nghĩ nàng nhỏ vài giọt nước mắt, hấn sẽ không không biết xấu hổ mắng chửi người sao? Đã muốn đến công ty làm việc, tốt nhất phải cho hấn ít căng thẳng một chút, Lăng thị xí nghiệp cũng không phải là công viên trò chơi cho đại tiểu thư.

“Xin... Thực xin lỗi... Ta... Ta không phải... Không phải cố ý...” Gục đầu rơi lệ, Tôn Tuyết Ngưng kinh hoàng nghẹn ngào tạ lỗi.

Ồ... Nàng thậm mển Lãng đại ca, nhưng cho tới bây giờ không biết làm việc bên cạnh hắn khủng bố như thế! Sớm biết vậy, nàng sẽ không đáp ứng đề nghị của cô cô, tới nơi này chịu tội.

“Không phải cố ý mà còn như vậy, nếu là cố ý thì còn thế nào?” Lãng Dương lửa giận bùng bùng phần chấn tiếp tục rống, tuyệt không tính buông tha nàng.

Một bên, Trần thư ký mắt thấy loại tình huống này không ngừng vòng đi vòng lại, không khỏi liên tục thở dài lắc đầu.

Ai... Nói thực ra, vị mẫn cảm mảnh khảnh “Ngự ban trợ lý thư ký” này thực sự không thích hợp đi làm ở bình thường xí nghiệp, nàng thích hợp với công việc nghệ thuật, cho nên bị đem tới chỗ này, đối nàng mà nói thật sự là tràng đại tai nạn!

Trong lòng vừa đồng tình vừa buồn cười, Trần thư ký đang muốn ra tiếng hỗ trợ giải vây, đột nhiên –

“Đây là có chuyện gì? Lãng Dương, Tuyết Ngưng nhà ta không phải tới chỗ này cho người mắng.” Một giọng phần nộ vang lên, hỗn hển tìm mỗ ác bá lý luận.

Tôn Hồng Cầm vốn định tới thăm chất nữ một chút, xem tình hình công tác ở công ty như thế nào, lại không dự đoán được, mới vừa ra cửa thang máy, liền thấy Lãng Dương lớn tiếng rống mắng, mà chất nữ mình đau như thân sinh nữ nhi lại khóc thành sụt mướt. Nàng nghĩ cũng không nghĩ, lập tức xông lên trước duy hộ.

“Cô cô, oa –” Vừa thấy thân nhân, Tôn Tuyết Ngưng lập tức vùi đầu vào lòng thân ái cô cô khóc rống.

“Đừng khóc! Đừng khóc! Có ủy khuất gì, cứ việc nói cho cô cô!” Vội vàng chụp đỡ an ủi, Tôn Hồng Cầm đau lòng cực kỳ, quay đầu đối về mặt tức giận ác bá hô: “Lãng Dương, Tuyết Ngưng là chỗ nào không đúng, để người khi dễ nàng như vậy?”

Vừa thấy Tôn Hồng Cầm, Lãng Dương hai mắt liền trắng dã, cảm thấy đầu lớn. “Cầm di, người sao lại đến đây?” Mẹ nó! Đối mặt nàng, hắn luôn muốn bảo trì nhất định tôn trọng.

“Ta mà không đến, thật đúng là không biết Tuyết Ngưng bị người khi dễ như thế nào đâu!” Tôn Hồng Cầm sắc mặt khó coi trào phúng.

Hắn khi dễ nàng? Như vậy rống rống cũng xem là khi dễ? Làm ơn! Hắn đã muốn thực khắc chế được không? Hắn rống nhóm quản lí các ngành so với rống nàng còn khó nghe hơn a!

“Cầm di, ta không biết là ta đang khi dễ người.” Lãng Dương biểu tình cũng không như thế nào đẹp mặt.

“Người đều đem nàng mắng khóc, còn không tính là khi dễ sao?” Tôn Hồng Cầm tức giận kêu lên.

“Ta đây chỉ có thể nói tính kháng áp của nàng rất thấp!” Hai cánh tay ôm ngực, hắn lãnh phúng nói: “Nếu là không có cách nào khác thích ứng phong cách của ta, kia người vẫn là sớm làm đem nàng lĩnh trở về, miễn cho ở chỗ ta chịu khi dễ.”

“Tuyết Ngưng cá tính hướng nội thẹn thùng, chịu không nổi người ta rống nàng!” Nghe vậy, Tôn Hồng Cầm cơn tức càng thêm tiêu lủi.

“Được thôi!” Lãng Dương cười lạnh gật đầu. “Viên chức không thích ứng được với thủ trưởng, động một chút liền khóc sụt mướt, công ty còn giữ làm gì? Tôn tiểu thư, người bị khai trừ rồi!”

“A?” Đang giấu mặt anh anh khóc, Tôn Tuyết Ngưng nghe vậy sững sốt, cảm thấy mình bị khai trừ, không cần lại chịu tội, cảm thấy ần ần có chút vui vẻ, chính là vẫn như cũ cảm thấy có điểm mất mặt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng làm sao.

“Người không thể!” Tôn Hồng Cầm phản ứng so với đương sự còn kịch liệt hơn. Không thể vào ở cùng với Lãng Dương, như vậy làm thư ký là cách gần nhất có thể tiếp cận hắn, nếu ngay cả con đường này đều chặt đứt, kia còn có cơ hội nào để thân cận hắn? Không được! Tuyệt đối không thể làm cho hắn khai trừ Tuyết Ngưng.

“Cầm di, xin hỏi ta vì sao không thể?” Dương cương khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười, cười đến rất nguy hiểm.

“Bởi vì... Bởi vì Tuyết Ngưng là người ba người xếp vào, người không thể động nàng!” Nghĩ không ra lý do, Tôn Hồng Cầm tình thế cấp bách, xuất ra ngọn núi dựa vào Lăng Vân, trong lời nói ẩn mang một tia đe dọa.

Lăng Dương lại cười nướn mi, tiếng nói cực đoan mềm nhẹ. “Đây là uy hiếp sao?”

“Là... Là uy hiếp lại như thế nào?” Nhìn hắn không giận còn cười, không biết vì sao, Tôn Hồng Cầm chợt thất kinh hãi, nhưng vì mặt mũi, ngoài miệng cũng không nguyện trước mặt người khác lộ vẻ yếu thế.

“Tốt lắm!” Gật gật đầu, hắn cười càng thêm tuấn lãng. “Người chủ sự Lăng thị hiện tại là ta, nhân sự an bài hết thấy đều là ta làm chủ, người nghĩ đến ba ta đáp ứng người, sắp xếp cho Tuyết Ngưng tiến vào, ta liền thực không thể động nàng, tùy ý người uy hiếp sao? Cầm di, một người đi theo cha ta hai mươi năm, còn như vậy không biết hắn, ta thực vì người cảm thấy thật đáng buồn.”

“Người, người có ý tứ gì?” Tôn Hồng Cầm hoảng, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Cười lạnh một tiếng, Lăng Dương hiện tại cũng không để ý xé rách mặt. “Người chính mình ngẫm lại, năm đó người từ thư ký của bat a biến thành nữ nhân của hắn, hắn từng nói với người cái gì?”

Hồng Cầm, làm nữ nhân của ta hoặc thư ký, hai loại thân phận này người chính mình tuyển đi! Một khi thành nữ nhân của ta, sẽ không có khả năng can dự vào sự vụ trong công ty, đây là của ta cấm kỵ, hiểu chưa?

Hai mươi năm trước, tiếng nói nhã nhặn lại ẩn hàm một tia lãnh khốc kia thoáng chốc giống lời mình vọng ở bên tai, Tôn Hồng Cầm cơ hồ muốn nhuyền chân.

“Người nghĩ đến Lăng thị xí nghiệp có thể để một ngoại nhân đến sai sử, uy hiếp đương gia chủ sự sao? Cầm di, người tốt cùng nghĩ người là ai?” Thấy nàng mặt không có chút máu, Lăng Dương nổi lên một chút lãnh khốc mỉm cười, không ngại bổ khuyết thêm một đao. “Ta đề nghị người đi về trước suy nghĩ hảo nên như thế nào giải thích chuyện này với ba ta! Đúng rồi, chất nữa thân ái nhưng đã bị khai trừ của người, xin đừng quên mang nhau cùng đi.”

7. Chương 07

Sau giữa trưa ba giờ, khi Hạ Dư Đồng cảm thấy đặc biệt mà hai ngày trước Lăng Dương cho nàng, để nàng có thể tùy thời đến công ty tìm hắn mà không gặp trở ngại, một đường thông suốt không bị ngăn trở đi vào văn phòng tổng tài Lăng thị xí nghiệp, nhìn thấy nam nhân bên trong một bên phê công văn, một bên huyết sáo, nhện không được đưa tay dò xét độ ẩm trán hắn.

“Bánh nếp, người làm gì?” Nâng mâu cười ghê: Tâm tình hảo vô cùng.

“Quái! Rõ ràng không phát sốt a!” Sờ sờ hắn, lại sờ sờ chính mình, Hạ Dư Đồng thì thào tự nói, lòng tràn đầy hồ nghi.

“Uy! Ta làm sao muốn phát sốt a?” Nhện không được xem thường. Hừ hừ! Đây khóa bánh nếp tưởng nguyên rửa hắn a?

“Không phát sốt sao không thấy người rống người, tâm tình còn tốt đến mức huyết sáo?” Chế nhạo trêu chọc, Hạ Dư Đồng cố ý khúu hắn. Ha ha! Khó được nhìn thấy này nam nhân tâm tình hảo thành như vậy!

“Người nói đúng! Tâm tình của ta quả thật tốt lắm.” Cũng không phủ nhận, nghĩ đến vừa mới đem xử lý “Bông hoa nhỏ trong nhà kính” vô sự, chướng mắt, Lăng Dương khước miệng liền cười đến mang tai.

“Làm sao? Trúng nhạc thẩu (*thực không biết là cái gì ^^*) cuối cùng?” Hạ Dư Đồng tò mò hỏi thăm.

“Bánh nếp, người chưa từng nghe qua nhạc thầu là trò chơi của người nghèo sao? Cái gọi là nhạc thầu, chẳng qua là đem tài sản người nghèo một lần nữa phân phối, mà ta...” Dừng lại, nhin không được đứng dậy hướng nằng cái ót gõ một cái bạo lật, Lăng Dương tà nghệ cười mắng, “Người nghĩ là đem một triệu vạn vào mắt ta có thể làm cho tâm tình của ta hảo thành như vậy? Quá coi thường ta!” Khư! Cầu xin nằng xem tạp chí bát quái nhiều một chút, dám chắc là không khó tìm thấy mấy bài báo ca ngợi giá trị con người Lăng gia phụ tử.

Bị gõ đầu ai ai kêu đau, Hạ Dư Đồng rất ai oán. “Đúng! Ta thừa nhận ta là người nghèo, nếu ngày nào đó người thực sự trung nhạc thầu, thỉnh đem thứ nhập không được vào mắt người tặng cho ta!” Cái gì thôi! Người ta mỗi kì đều ôm vô cùng hy vọng đi mua cái phiếu, cầu mong chút tài sản một lần nữa phân phối có thể phân phối đến trên người nằng, kết quả nam nhân này thế nhưng nói chính là đem triệu vạn cũng nhập không được vào mắt hắn, thật sự là tức chết người!

“Người không chỉ là người nghèo, người là người mang nợ chồng chất!” Ngữ khí nhàn lạnh cố ý cắt vào nỗi đau của nằng.

“Hắc hắc...” Nghĩ đến chính mình từ nhỏ đến lớn khiếm hấn chưa trả, Hạ Dư Đồng cười gượng không thôi, lập tức đem đề tài kéo trở về. “Dương Mị Mị, người còn chưa nói tâm tình của người tốt cái gì? Đến chia sẻ một chút đi!”

Nghe vậy, Lăng Dương lập tức đem chuyện tình vừa mới rồi nói cho nằng nghe, mặt mày khoe miệng đều là vui vô cùng ý cười.

“Khó trách người vui thành như vậy!” Nghe xong, Hạ Dư Đồng có điểm đồng tình cái kia Tôn Tuyết Ngưng, dù sao nằng rất rõ ràng nam nhân trước mắt này nếu một khi miệng phá hư, lời nói phun ra miệng có bao nhiêu ác độc.

“Ta như thế nào cảm thấy biểu tình trên mặt người giống như đang nói ta là người xấu?” Nhìn vẻ mặt của nằng, Lăng Dương lòng nghi ngờ nổi lên.

“Nào có?” Vội thay đoan chính thần sắc, rất sợ lại rước lấy hấn bạo lật hầu hạ, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Không có là tốt rồi!” Vừa lòng gật đầu, xem xem nằng, hỏi ra đáy lòng nghi hoặc. “Tối tìm ta làm gì?”

“Cùng người đến bệnh viện tái khám a! Người đã quên hôm nay tháo thạch cao trên tay sao?” Hạ Dư Đồng nhắc nhở.

“Công tác nhiều việc, thật đúng là đã quên!” Kinh nằng nhắc tới tỉnh, Lăng Dương thế này mới đột nhiên nhớ tới. “Chờ ta một chút, lập tức hảo!”

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy hấn rất nhanh đem công tác trong tay xử lý xong, lập tức lôi kéo nằng ra văn phòng, vào trong thang máy, thực tự nhiên nói: “Chờ tái khám xong, tháo xuống thạch cao sau, chúng ta lại cùng đi ăn bữa tối, ta biết có một nhà hàng ăn bít tết rất ngon, người nhất định sẽ thích.”

Đêm nay? Gãi gãi đầu, Hạ Dư Đồng có chút khó xử. “Không được nha! Ta buổi tối có việc, có thể đem quyền lợi giữ lại đến ngày mai?” Nằng mới vừa cùng bác sĩ Lí hẹn xong, đợi lát nữa cùng Lăng Dương tái khám xong, bác sĩ Lí sẽ thuận đường đưa nằng về dạy bạn gái hấn nấu ăn.

“Chuyện gì?” Bị cự tuyệt làm cho hấn có điểm khó chịu, lập tức chất vấn.

“Ách...” Nghĩ đến hấn vẫn đối Lí Tĩnh Đình thực cảm mạo, nếu cùng hấn có liên quan, ác bá này nhất định vô cùng nổi giận, liền thuận miệng nói dối: “Ta muốn đi dạo phố!”

“Cùng ăn cơm xong, ta lại cùng người dạo.” Tạ ơn đi! Hấn đường đường Lăng đại tổng tài là không có khi nào cùng người đi dạo trên đường cái.

“Không, không được!” Vội vàng lắc đầu cự tuyệt.

“Vì sao?” Lăng Dương ninh mi ác thanh ép hỏi. Bánh nếp cự tuyệt nhanh như vậy, lại vẻ mặt chột dạ, khẳng định có quỷ!

“Ta... Ta có hẹn bạn đại học cũ! Người cùng đến không phải rất kỳ quái sao?” Dưới tình thế cấp bách, nằng lại gán một cái dối khác đến đắp lên một cái dối.

“Thật sự là như vậy?” Hoài nghi.

“Thực sự! Thực sự!” Rất sợ bị nhìn ra chính mình nói dối, Hạ Dư Đồng gật đầu như đảo tỏi vôi vàng cam đoan.

“Bạn đại học của người là nam hay nữ?” Hung ác khẩu khí quả thực giống chất vấn bạn gái.

Quái! Hẳn quản nam hay nữ làm chi?

Trong lòng nói thầm, nhưng vì chính mình nói dối trước, Hạ Dư Đồng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể bày ra tươi cười trả lời, “Nữ! Đương nhiên là nữ!” Hà Dạ Lan là nữ, nàng trả lời như vậy hẳn là không tính nói dối đi?

Lòng tràn đầy hồ nghi xem kỹ nàng, dù cảm thấy là lạ, nhưng vì tìm không thấy chứng cứ chứng minh nàng quái, cuối cùng, Lăng Dương chỉ có thể hờn giận hằm hừ. “Không cho phép về quá muộn.”

Nàng cũng không phải nữ nhi của hắn, cũng không phải lão bà của hắn, còn bắt nàng trẻ không về muộn, này là cái gì thôi!

“Đương nhiên! Đương nhiên! Ta nhất định về sớm, này còn phải nói sao? Ha ha a...” Mổ khóa bánh nếp trong lòng kháng nghị nói thầm, khả trên mặt cười, miệng phun ra lời nói lại hèn mọn cực kỳ.

Một lát sau, vì đã đá phứt được cánh tay thạch cao, Lăng Dương vòng vo chuyển trong đại sảnh bệnh viện, trong lòng một trận thoải mái thích ý.

Ha ha! Giải quyết xong cô cháu Tôn gia, lại dỡ xuống thạch cao, xương tay khôi phục nguyên vẹn, hai chuyện vui cùng nhau đến, hôm nay thật đúng là ngày đại cát, chỉ tiếc bánh nếp có việc, không thể cùng hắn chúc mừng.

Đúng rồi! Nghĩ đến khóa bánh nếp kia, thật đúng là không phải hắn muốn oán giận, hắn vừa mới tháo xong thạch cao, nàng đến cả tiếng chúc mừng cũng không, còn nói giờ hẹn với bạn đã đến, lập tức chạy không thấy bóng người, thật là! Này ra cái gì sao? Một bọn họ vẫn là bằng hữu, hừ!

Âm thầm mắng mỗ khóa bánh nếp không đúng, bởi vì lúc trước trên tay thạch cao chưa cắt, Lăng Dương không lái xe đến, đang muốn đón tắc xi trở về, ai ngờ vừa ra cổng bệnh viện, nhưng lại nhìn thấy phi thường, phi thường quen thuộc béo tròn thân ảnh.

Bánh nếp? Nàng muốn lên xe ai?

Mi gương lên, nhìn chăm chú hướng vào trong cửa kính xe, dĩ nhiên là... Lí Tĩnh Đình!

Nàng cùng Lí Tĩnh Đình còn liên lạc? Hai người khi nào giao tình tốt như vậy? Nói cái gì có hẹn với bạn gái, căn bản là cùng một chỗ với họ Lí! Nàng lừa hắn! Chết tiệt, nàng lừa hắn!

Trơ mắt xem nàng lên xe rời đi, một cỗ lửa giận tận trời vọt thẳng lên óc, Lăng Dương phân không rõ là nàng lừa hắn, vẫn là nàng cùng nam nhân có hẹn làm hắn phần nợ, nhưng là cơ giận không nói nên lời trong lòng kia xác thực quả thật thật tồn tại, hơn nữa càng ngày càng mạnh...

Bánh nếp, người chết chắc rồi!

***

“Chậm đã! Chậm đã! Đậu hủ chưng phải trước trộn với thịt a...”

“A – nghêu phải đợi nước sôi mới bỏ vào...”

“Oa – phải lau nước trên cá hết mới chiên a...”

Tiểu nhà trọ của một đôi tình nhân vang lên từng đợt kêu thảm thiết, cuối cùng ở tình huống dầu sôi lửa bỏng, tiếng kêu thảm thiết đạt tới cao trào, người trong bếp tay làm chân loạn, nơi nơi chạy trốn, cuối cùng một cái bàn tay phì nộn anh dũng lấy nắp úp lên cái chảo đang dầu nóng loạn phun, tuyên cáo chung kết.

“Hô ~ thiếu chút nữa bị hủy dung!” Nghe tiếng dầu xèo xèo trong chảo, Hà Dạ Lan rút cục nhẹ nhàng thở ra, không ngừng trấn an vỗ ngực.

“Còn không phải a!” Bi thương liếc nàng mắt một cái, Hạ Dư Đồng giờ phút này phi thường đồng ý luận điệu “Nấu cơm là cần trời cho” lúc trước nàng nói! Mà vị tiểu thư này, thực rõ ràng, thật là thuộc loại không trời cho.

Hà Dạ Lan phi thường có tự mình hiểu lấy, tiếp thu đến ánh mắt của nàng sau, nhất thời xấu hổ cười gương không thôi. “Hắc hắc! Thực sự... Thật không cố ý a!”

“Không sao! Từ từ sẽ được!” Bất đắc dĩ thở dài, Hạ Dư Đồng thẳng đợi cho không còn nghe tiếng dầu phun, mới xốc nắp lên, vừa chỉ đạo vừa giải thích, “Cá măng đặc biệt phun dầu, khi chiên người phải cẩn thận, tốt nhất dùng khăn lau sạch nước trên cá, xong mới bỏ vào chảo. Đến đây đi! Hiện tại người chỉ cần lật nó lại, chiên một chút, thẳng đến khi chín là có thể dọn lên bàn.”

“Nga!” Cố gắng nhớ kỹ trong lòng, Hà Dạ Lan thật cẩn thận đem ngư xoay lại, đợi thêm một lát, thẳng đến Hạ Dư Đồng nói có thể, nàng mới cẩn thận đem một đuôi cá măng chiên vàng óng ánh xinh đẹp dọn lên bàn, nhìn cá chiên xinh đẹp, không khỏi vạn phần cảm động. “Đây là ta lần đầu tiên chiên cá, thân cá không nát, da vẫn còn trên cá nha!” Ô... Thành công lần đầu tiên, hảo muốn khóc!

Xem nàng mắt rưng rưng, biểu tình tưởng chừng bái kia đuôi cá măng, Hạ Dư Đồng thật thấy buồn cười. “Tốt lắm! Mau dọn đến bàn ăn đi, làm cho bác sĩ Lí nhìn một cái, hẳn nhất định cũng muốn nhìn “phong công vĩ nghiệp” của người.”

“Đúng đúng đúng! Nói rất đúng! Ta nhất định phải hảo hảo hưởng hần khoe một chút.” Nghĩ đến thân ái bạn trai ngày thường chế nhạo, Hà Dạ Lan vội vàng bưng tác phẩm đặc ý đi ra ngoài rửa nhục.

Hạ Dư Đồng cười trộm, theo đuôi đi ra ngoài, chỉ thấy Lí Tĩnh Đình đã muốn ngồi ở bàn ăn chờ thật lâu.

“Chậc! Ta không nhìn lầm đi? Đây là cá bạn gái ta chiên ra?” Vừa thấy cá măng vàng óng ánh để trên bàn, Lí Tĩnh Đình cố tình vờ sợ hãi than liên tục, giọng điệu mang trêu chọc.

“Như thế nào? Sùng bái đi?” Hà Dạ Lan đặc ý tra thất lưng.

“Nếu không có Dư Đồng ở đây áp trận, người có thể làm ra bàn đồ ăn này sao? Còn dám như vậy kiêu ngạo!” Lí Tĩnh Đình cố ý thủ quan, không cho nàng lưu mặt mũi. Ha ha! Vừa mới trong phòng bếp kêu thảm thiết, hẳn nhưng là nghe được nhất thanh nhị sở đầu!

Bị nhất châm đâm trúng yếu hại, Hà Dạ Lan chỉ có thể sờ sờ cái mũi, ảo não nói: “Ta ít nhất cũng có một chút công hiến a! Học làm đồ ăn nào có một bước lên trời thôi!”

“Hảo! Người rất tuyệt! Tiến bộ thật nhiều, được rồi đi?” Mắt cười tràn đầy sùng nịch.

Hạ Dư Đồng nhìn không được bật cười, cảm thấy bọn họ cảm tình thật đúng là hảo.

“Đến! Mau ngồi xuống, đừng cười! Ta chờ nhấm nháp tay nghề bạn gái ta tiến bộ đến loại trình độ nào đâu!” Giả bộ khẩn cấp.

“Người thực phiền nha!” Bị trêu chọc Hà Dạ Lan quần mặt đỏ, cười mắng, lôi kéo Hạ Dư Đồng ngồi xuống, lập tức dưới nàng một tiếng “Thức đấy”, ba người vừa nói vừa cười ăn say sưa.

Lúc này, Hạ Dư Đồng xem Lí Tĩnh Đình thỉnh thoảng gấp rau cho Hà Dạ Lan, nhã nhặn cười cười nghe nàng lải nhải lẩm bầm một ngày việc vặt, thần sắc nhu hòa, lập tức không khỏi thốt ra –

“Bác sĩ Lí, người thật tốt!”

“Khụ khụ... Người, người nói cái gì?” Hôm nay từ ngoài bay tới lời ca ngợi, làm cho Hà Dạ Lan đang ăn canh nhất thời cấp sặc, hé ra mặt cười đều khụ đỏ.

“Người không cần hiểu lầm! Ta không có ý tứ khác.” Phát hiện chính mình có thể làm người khác hiểu lầm, Hạ Dư Đồng xấu hổ giải thích. “Ta chỉ là cảm thấy bác sĩ Lí đối với mọi người khiêm tốn, đối bạn gái lại thực ôn nhu, cho nên cảm thấy tính tình của hẳn tốt lắm.”

“Ta biết người không có ý tứ khác, chính là...” Dừng lại, năm ngón tay không chút khách khí hướng Lí Tĩnh Đình đang giương bạc môi câu cười, Hà Dạ Lan bị phần kêu to: “Người như thế nào cho rằng người này cá tính tốt?”

“A?” Hạ Dư Đồng sững sốt, không hiểu nàng sao lại phản ứng kịch liệt như vậy.

“Dạ Lan, người ta khen ta cá tính hảo, người ghen tị a?” Khóe miệng giương lên cười, Lí Tĩnh Đình biểu tình vẫn như cũ nhã nhặn.

“Ai ghen tị người hai mặt như người?” Lớn tiếng phản bác, lập tức lại đổi “Người nhận thức không rõ” Hạ Dư Đồng giải thích. “Dư Đồng, người trăm ngàn không cần bị người này lừa! Hắn là cái loại quân tử báo thù mười năm không muộn, nham hiểm tiểu nhân a!”

“A? Phải không? Ta cảm thấy bác sĩ Lí thực sự không tệ a! Không giống cái ác bá mà ta biết, động bất động liền rống người, tính tình kém đến mức người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ sàu đầu!” Không khách khí sau lưng phê bình mỗ ác bá, phát tiết oán khí bị khi dễ.

“Bạn của người? Ai a?” Thuần túy tò mò hỏi một chút.

“Ta bằng hữu kêu Lãng Dương, cá tính thực ác bá nha!” Lại chửi bới một lần.

“Lãng Dương?” Hà Dạ Lan ngẩn ngơ, trên mặt thần sắc có chút xấu hổ cùng quý dị, “Sẽ không là tổng tài Lãng thị xí nghiệp đi?” Trên đời có chuyện khéo như vậy sao?

“Đúng vậy! Đúng vậy! Người cũng biết hắn nha?” Oa ~~ Dương Mị Mị uy danh lan xa nha!

Nguyên lai thực sự có chuyện khéo như vậy!

Hà Dạ Lan há hốc mồm, nhất thời chỉ có thể hắc hắc cười gượng. “Lùng lấy đại danh tổng tài Lãng thị xí nghiệp, tạp chí thương mại cùng tạp chí bất quá thường xuyên viết, như thế nào không biết?” Dứt lời, theo bản năng hướng thân ái bạn trai ngẩng đi, đã thấy hắn cười đến hảo âm mưu, lập tức không khỏi hoài nghi hắn cố ý cùng Hạ Dư Đồng lui tới, khẳng định là muốn chứng thực hắn nhân sinh châm ngôn “Quân tử báo thù, mười năm không muộn”. Ô ô... Người này thật đáng sợ a!

“Nói cũng phải!” Ác bá kia nhà sản nghiệp lớn, còn được bình chọn là một trong thập đại hoàng kim đàn ông độc thân, mọi người đều biết cũng là bình thường. Hạ Dư Đồng gật gật đầu, không nghi ngờ gì, tiếp tục phỉ báng Lãng Dương ngày thường ác hình ác trạng.

Mà Hà Dạ Lan đâu? Chỉ thấy nàng biểu tình kỳ quái cười đáp lời, trong lòng khả hư.

***

“Bác sĩ Lí, cảm ơn người đưa ta trở về.” Xe vừa mới ở ven đường ngừng ổn, Hạ Dư Đồng lập tức cười khảnh khách thẳng cảm ơn.

“Có gì đâu! Ta mới phải cảm ơn người “có giáo vô loại”, lo liệu đại yêu tinh, còn đáp ứng Dạ Lan lần tới lại đi dạy nàng!” Nhã nhặn cười, Lí Tĩnh Đình còn không quên sau lưng trêu chọc một chút thân mật người yêu.

Hạ Dư Đồng không khỏi bật cười. “Người cẩn thận lời này đừng cho Dạ Lan nghe được, nếu không khẳng định giận người!”

“Hư! Đây là bí mật của chúng ta, trăm ngàn không cần tiết lộ đi ra ngoài.” Lấy ngón tay che lên môi, hắn cố ý nháy mắt mấy cái, một bộ “Người biết ta biết” thần bí.

Thấy thế, Hạ Dư Đồng buồn cười, cười to hết sức, bỗng dưng –

Phanh!

Tiếng vật nặng đập vào nóc xe chọt vang lên, nàng sợ tới mức tiếng cười đột ngột ngừng lại, vội quay đầu nhìn ra ngoài xe, thấy hé ra khuôn mặt hung ác, tức giận bùng bùng, dán ngay cửa kính xe, ngón tay dày còn dòn đập vào cửa kính, ý bảo điều khiển đem cửa kính xe kéo xuống.

“Dương Mị Mị?” Hạ Dư Đồng sợ tới mức quên mỗ ác bá cầm ky, trước mặt người ngoài kêu ra biệt danh của hắn.

Dương Mị Mị? Nàng đều như vậy kêu Lãng Dương sao? Khởi mào đuôi lông mày, Lí Tĩnh Đình trong mắt hiện lên tà ác hào quang.

Phanh! Phanh! Phanh!

Mắt thấy cửa kính xe còn không kéo xuống, Lăng Dương tức giận đập thùm thùm ba cái, vô cùng khó chịu.

“Xong rồi! Ta bị túm gáy, ta xong rồi!” Nghĩ đến một chút nữa mình vô cùng có khả năng bị niết giáp cực hình, Hạ Dư Đồng bắt đầu cảm thấy hai má ửng ửng đau, vội vàng cởi bỏ dây an toàn định xuống xe. Nhưng mà, cửa xe thế nhưng bị Lí Tĩnh Đình lấy điều khiển khóa trụ, như thế nào cũng mở không ra. “Bác sĩ Lí, người mau mở khóa cho ta xuống xe, bằng không lát nữa ta sẽ chết thật sự thảm...”

“Đừng hoảng hốt! Đừng hoảng hốt!” Lí Tĩnh Đình khả nhân nhĩ, chậm rãi kéo cửa kính xe xuống, khí định thần nhân hướng ra nhìn khuôn mặt hung ác giận dữ kia tươi cười nói: “Lăng đại tổng tài, nhĩ hảo a!”

“Lão tử phi thường khó chịu!” Mặt đen lồi rỗng, Lăng Dương lại đập nóc xe một cái, tức giận rít gào, “Bánh nếp, người rốt cuộc có xuống xe cho ta hay không?”

“Ta, ta là rất muốn, nhưng là cửa mở không ra...” Lui cổ khiêu nại, nàng hảo vô tội.

“Họ Lí, người còn không mau mở khóa!” Ánh mắt tức giận, hung tàn bắn về phía Lí Tĩnh Đình.

“Từ từ mở, đừng nóng vội! Đừng nóng vội!” Cười đến hảo thích ý, Lí Tĩnh Đình rốt cuộc mở khóa.

Thoáng chốc, Lăng Dương mãnh lực kéo ra cửa xe, một tay lôi Hạ Dư Đồng theo bên trong xe xả ra, lập tức hung hăng nắm hai má bạch béo của nàng, ác thanh cười lạnh, “Bánh nếp, người hảo dạng!”

“Oa ~ ta không phải cố ý muốn gạt người! Không cần lại...” Ăn đau ai kêu, thiếu chút nữa lăn xuống hai khóa anh thư lệ.

“Nợ của chúng ta đợi lát nữa lại tính!” Oán hận bùng ra ma trảo, Lăng Dương dùng sức đóng sầm cửa xe, đồng thời ác thanh cảnh cáo, “Họ Lí, không cho phép người lại đến tiếp cận bánh nếp, nghe được không?”

“Nghe được lại như thế nào? Xin hỏi người dựa vào cái gì không cho phép?” Từ từ đậm đậm phản bác, Lí Tĩnh Đình mắt lóe lên hứng thú ý cười. “Ta nghĩ cùng Dư Đồng kết giao bằng hữu, chẳng lẽ người còn có thể ngăn cản?”

Dư Đồng? Người này dựa vào cái gì kêu tên bánh nếp thân mật như vậy a?

Căm giận ngút trời nháy mắt bay tới điểm cao nhất, Lăng Dương rít gào, “Bằng bánh nếp là về ta quản! Còn có, ai chuẩn người kêu Dư Đồng, Dư Đồng thân mật như vậy?”

Nàng thuộc về hắn quản? Nàng khi nào là do hắn quản? Hạ Dư Đồng thoáng chốc há hốc mồm.

Nàng thuộc về hắn quản? Đây thật là thú vị! Nhìn bộ dạng Lăng Dương nổi giận, Lí Tĩnh Đình nhin không được cười ra tiếng, trực tiếp đối người bị quản thúc kia hỏi, “Dư Đồng, người là về hắn quản a?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Mãnh lực lắc đầu, nàng thận trọng làm sáng tỏ.

“Ai nói không phải?” Quay sang khóa bánh nếp ném ra một cái phun hỏa giận trừng, Lăng Dương lập tức lại đối Lí Tĩnh Đình quát mắng. “Họ Lí, người nghe không hiểu tiếng người a? Hay là không biết nói ba chữ “Hạ tiểu thư”?”

Mặc cho mỗi ác bá nổi giận, Lí Tĩnh Đình lại cười đến tương đương vui vẻ, nói như cố ý chọc giận: “Lăng đại tổng tài, người rốt cuộc là lấy thân phận gì mà quản Dư Đồng a?” Hắc hắc! Không cho hắn gọi, hắn càng muốn kêu cho đã nghiền.

Lấy thân phận gì? Trong lúc nhất thời, Lăng Dương không nói được, tựa hồ có điểm từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, lại rỗng lênh. “Lấy thân phận ta là thanh mai trúc mã của nàng!”

“Thanh mai trúc mã? Khi nào thì thanh mai trúc mã có thể quản chuyện đối phương kết giao bằng hữu? Thật là chuyện lạ a!” Lí Tĩnh Đình sẵn cười, thừa thắng xông lên. “Nếu về sau Dư Đồng kết giao bạn trai, chẳng lẽ còn muốn người gạt đầu đồng ý? Lăng đại tổng tài, phiền toái thanh tịnh chút! Người căn bản ngay cả thân phận là Dư Đồng bạn trai cũng không phải, cho dù Dư Đồng muốn cùng nam nhân nào qua đêm, người cũng không có tư cách chất vấn nàng.”

Lời này vừa nói ra, Lăng Dương như là bị đánh một quyền vào mặt, ngũ quan vặn vẹo khó coi đến cực điểm, tưởng tượng cảnh Hạ Dư Đồng bị một cái xa lạ nam nhân thông đồng, nằm trong lòng xa lạ nam nhân qua đêm, một cổ ngấp trời sóng dữ nhất thời như bài sơn đảo hải thổi quét đến, làm cho hấn nhất thời mất lý trí.

“Mẹ nó! Bán nếp, người nếu dám cho ta loạn thông đồng nam nhân, ta tuyệt đối làm cho người hối hận nhận thức ta!” Cầm lấy mỡ khóa thực vô tội bán nếp mãnh lay động, hung thần ác sát rống ra trong lòng phẫn nộ, lại hướng không có việc gì cố ý sinh sự mỡ bác sĩ nói. “Họ Lí, nếu lấy thanh mai trúc mã thân phận không thể quản, ta đây liền lấy bạn trai thân phận quản! Từ hôm nay trở đi, bản nhân chính là bạn trai bán nếp, ta cảnh cáo người không được làm trò tiếp cận nàng!”

“Dương Mị Mị, người đang nói cái gì a?” Hạ Dư Đồng thét chói tai, bị hấn làm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Cái gì... Cái gì kêu từ hôm nay trở đi, hấn chính là của nàng bạn trai? Đây ách bá là bị tức giận đến hồng đầu, không rõ ràng chính mình đang nói cái gì sao?

Lăng Dương căn bản không để ý tới tiếng kêu sợ hãi của nàng, chỉ lo trừng mắt giận dữ đối Lí Tĩnh Đình, lấy hung tàn ánh mắt cùng hấn làm “Nam nhân quyết đấu”.

Lí Tĩnh Đình bật cười, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia giả dối ác ý, lười cùng hấn “Quyết đấu”, thẳng quay sang cơ hồ mau hồng mắt Hạ Dư Đồng vẫy vẫy tay, muốn nàng đi đến bên cạnh cửa kính xe.

“Không cần đi qua!” Lăng Dương thét ra lệnh. Không biết vì sao, hấn tổng cảm thấy đáy mắt họ Lí quang mang thực lên lút.

“Dương Mị Mị, người không cần nao loạn được không?” Hạ Dư Đồng bị hấn quái dị ngôn hành khiến cho đau đầu, không để ý tới hấn ngăn lại, trực tiếp đi đến bên kia cửa xe chỗ Lí Tĩnh Đình.

“Đến! Cúi đầu một chút, ta có lời nói cho người.” Nhả nhặn khuôn mặt cười đến thực chân thành.

Không nghi ngờ hấn, Hạ Dư Đồng quả thực lo sợ hạ thất lưng, đem khuôn mặt tròn tới gần cửa kính xe, sau đó mặt hấn bay nhanh lại, hết thấy sự kiện chỉ phát sinh trong giây lát.

Chợt nghe “Ba” một tiếng vang nhỏ, Hạ Dư Đồng chỉ cảm thấy cánh môi có một trận ầm áp, lập tức ầm áp kia liền thối lui, một trận tiếng cười khinh dương cùng khoái trá tiếng nói đột nhiên vang lên—

“Đó là ta tặng người ngủ ngon hôn, chúc hai vị có giấc mơ đẹp!” Dứt lời, xe liền vội đi, bỏ trốn mất dạng.

A?! Nàng vừa rồi có phải hay không bị hôn?

Trùng mắt nhìn chiếc xe đã đi xa, nữ nhân rốt cục ý thức được chính mình bị trộm đi nụ hôn đầu tiên, nháy mắt hóa đá, trong đầu trống rỗng, mà một người nào đó bị chọc giận điên cuồng hét lên, dưới trời đêm không ngừng vang vọng.

“Mẹ nó! Họ Lí, người cho ta trở về! Ta muốn giết người —”

8. Chương 08

Trong căn hộ chung cư, không khí vốn nên là yên tĩnh an tường, nay lại truyền ra tiếng hô đau thê thảm...

“Oa — đau... Đau a... Không cần lại đến...” Ai ai kêu thảm thiết, Hạ Dư Đồng đau đến gãy mạnh tưởng tháo chạy, không nghĩ tiếp tục bị chà đạp.

“Không cho phép trốn!” Hung ác gầm lên, Lăng Dương lấy thân hình ưu thế chặt chẽ đem nàng đặt trên sofa, trên tay cầm một cái khăn mặt, không ngừng dùng sức chà lau miệng nàng.

Đáng giận! Đáng giận! Họ Lí dám hôn trộm bán nếp ở ngay mắt hấn, tên kia tuyệt đối là cố ý! Hỏa trong lòng càng vượng, xuống tay không tự giác càng thêm dùng sức.

“Ngô... Người nhẹ chút, xuống tay nhẹ chút... Rất đau nha...” Cảm nhận được hấn càng lau càng dùng sức, nàng thê lương kêu thảm thiết, nhất thời hai hàng lệ cũng chảy ra.

Ô ô... Bác sĩ Lí làm gì lại đi hôn trộm nàng a? Trọng yếu nhất là, nàng còn không kịp ai điều nộ hôn đầu tiên bỗng dưng mất đi, liền lập tức bị Lăng Dương lôi đi lên chịu “Khổ hình”! Ô... Nàng là vô tội, vì sao xui xẻo cũng là nàng a?

“Nhẹ tay? Ta chưa chà xát một tầng da xuống đã là tốt rồi!” Hung tàn chửi bậy, hấn lại dùng sức ác lau một chút.

“Oa –” Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, chịu đựng cánh môi đau đớn, nàng thê lương lên án, “Người cho là người đang lau chùi đánh sáp a?” Miệng nàng cũng không phải là sàn nhà a!

“Lau chùi đánh sáp? Từ này dùng hảo!” Hắc khuôn mặt tuần tú cười lạnh, bàn tay to đột nhiên bắt lấy mặt tròn, âm lãnh nói: “Vừa nãy chính là lau chùi, hiện tại ta muốn đánh sáp!” Dứt lời, phần nộ bạc môi bay nhanh che lại sưng đỏ cánh môi, một lòng muốn tiêu trừ “vi khuẩn” của một người không biết xấu hổ nhân để lại trên môi nàng.

Oanh!

Đầu nháy mắt bị đạn hạt nhân đánh trúng, bắn phá làm suy nghĩ nàng trống rỗng, lại lâm vào trạng thái hóa đá...

Mà Lăng Dương này giờ liền vẫn bị lửa giận ngập đầu, khi nộ hôn vừa chạm lên cánh môi nhu nộn, cảm nhận được xúc cảm của cánh hoa hồng kia, thần chí thể này mới đột nhiên thanh tỉnh.

Tao! Hấn phần nộ xúc động làm ra chuyện gì đây? Hấn như thế nào mất đi lý trí đến hôn lên bánh nếp đầu? Làm sao có thể đầu? Trọng yếu nhất là... Hấn thế nhưng không có cảm giác hối hận!

Thôi! Hôn đều đã hôn, thôi cứ “Chơi tiếp luôn”! Dù sao... Dù sao miệng bánh nếp vị rất ngọt, hấn còn mãi thích, tiếp tục nhắm nháp đi!

Tâm tư nháy mắt trần trọc vài hồi, cuối cùng mỗ ác bá quán triệt xong tinh thần, quyết định đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho trot, đem cái hôn này hoàn toàn chấp hành xong.

Tâm tư vừa định, lửa nóng lời lẽ tinh tế miêu tả hồng nhuận đôi môi của mỗ khóa bánh nếp đã hóa đá một hồi lâu, lập tức không chút khách khí khiêu mỡ khớp hàm nhắm chặt của nàng, quy mô xâm nhập hương vị ngọt ngào mềm mại bên trong, thẳng đến thoả mãn sau, hấn mới cảm thấy mỹ mãn buông ra nàng, chậm rãi đợi phản ứng của nàng.

Hấn... Hấn hôn nàng? Hấn vì sao phải hôn nàng? Nhưng lại không giống Lí Tĩnh Đình cái loại tinh diên điểm thủy trên tức hôn khê, mà là hỏa hỏa lạt lạt thức tiêu chuẩn hôn sâu!

Nữ nhân bị ăn đậu hủ lẳng lẳng ngồi phịch trên sofa, trừng mắt nhìn mỗ ác bá một hồi, rốt cục nguyên thần trở về vị trí cũ, hốt hoảng thất thố nhảy dựng lên.

“Người... Người làm sao có thể... Có thể hôn ta?” Đầu cập nhận lại cảnh hấn tự dưng hôn triền miên nồng nhiệt, Hạ Dư Đồng bỗng dưng toàn thân đỏ bừng như tôm luộc, lắp bắp chất vấn.

Má ơi! Đêm nay liên tục bị hai nam nhân đoạt hôn, đến tột cùng là chuyện gì? Hôm nay rốt cuộc là ngày đào hoa của nàng, hay là ngày hắc sát a?

Nha? Nữ nhân này rốt cuộc có phản ứng lại! Xem nàng lại nào lại giận, vẻ mặt xấu hổ cuồng quýt, Lăng Dương cảm thấy có chút thú vị, trong lòng càng nhiều là hân hoan, tự đắc cảm xúc... Hắc hắc! Thân thái này của hấn là do hấn tạo thành a! Thực cho hấn có điểm kiêu ngạo!

Hừ! Cái kia Lí Tĩnh Đình chuồn chuồn lướt nước tính là cái gì? Tránh qua một bên đi!

“Làm sao? Họ Lí có thể hôn, vì sao ta không thể?” Đắc ý càn rỡ cười to, cơn lửa giận từ lúc nóng bỏng hôn nồng nhiệt đã biến mất hầu như không còn.

“Người, người biến thái!” Cảm giác ngượng ngùng tiêu hết, Hạ Dư Đồng hờn hển chửi bậy. Ác bá này làm sao có thể như vậy? Liền bởi vì Lí Tĩnh Đình bỗng dưng hôn nàng, cho nên hấn cũng không cam chịu yếu

thế, muốn tiến tới chiếm nàng tiện nghi sao? Hấn... Hấn đến tột cùng đem nàng làm cái gì? Một món đồ chơi bị tranh đoạt sao?

“Ta biến thái?” Cơn tức vô hình vốn biến mất liền nháy mắt ngưng tụ, một cỗ ghen tuông thoáng chốc dâng lên. “Ta hôn người liền biến thái, họ Lí hôn người, người liền thâm thích trong lòng, phải không?” Mẹ nó! Hấn chỗ nào so ra kém cái Lí Tĩnh Đình kia?

“Ai, ai thâm thích? Người không cần nói bậy!” Tức giận mắng to, nàng tức giận đến mặt đều đỏ.

Thấy nàng mặt đỏ, Lăng Dương lập tức cho rằng nàng bị nói trúng tâm sự, cho nên càng thêm căm tức, nhất thời tím lầy nàng lớn tiếng rít gào. “Bánh nếp, ta cảnh cáo người, không được lại cùng họ Lí lui tới, nghe được không?”

“Ta, ta vì sao phải nghe người?” Lửa giận công tâm, Hạ Dư Đồng vừa tức vừa giận vừa thẹn lấy ngón trở mãnh trạc ngực hấn. “Ta thích cùng ai lui tới liền cùng người đó lui tới! Bác sĩ Lí nói đúng, ta cho dù tìm nam nhân qua đêm cũng không phải chuyện của người!”

“Người dám?” Nghe được nàng muốn tìm nam nhân qua đêm, lý trí nháy mắt bị lửa giận thiêu hủy, Lăng Dương cuồng khiêu rống to, mắt bắn hung quang.

“Ta có gì không dám?” Đang trong cơn tức, nàng cũng không sợ, rống trở về.

“Mẹ nó! Bánh nếp, ta tuyệt đối không chấp thuận người đi tìm nam nhân!” Hấn giống một con hấu bị đập đầu chân, táo bạo lác lác nàng rống to kêu lên.

“Người dựa vào cái gì không được?” Vợ vẫn! Hôm nay là trăng tròn sao? Như thế nào hai nam nhân nàng gặp đều khác thường?

“Bằng người là của ta, nam nhân khác chớ mơ tưởng dính vào!” Giận tới cực điểm, hấn không rảnh suy nghĩ nhiều, bật thốt lên lời rống, lập tức bị chính mình lời nói làm sợ tới mức cứng đờ.

Hấn, hấn như thế nào nói ra lời quý dị, ái muội như vậy, như thế đối nàng có ý độc chiếm? Ân... “Độc chiếm” từ này không sai, cảm giác tốt lắm, hấn thích... Chậm đã! Chậm đã! Hấn làm sao có thể có ý niệm cổ quái như vậy trong đầu, tưởng độc chiếm nàng a?

Càng nghĩ càng thấy khủng bố kinh hoảng, Lăng Dương đã muốn không rõ tâm tư chính mình.

Hấn, hấn đang nói cái gì? Cái gì kêu “Nàng là của hấn”? Dương Mị Mị như thế nào rống ra lời nói kinh bạo như vậy? Đây, đây rốt cuộc là tình huống gì a? Hôm nay ánh trăng đặc biệt tròn, có phải hay không?

Đồng dạng bị dọa đến cứng đờ, Hạ Dư Đồng mặt tròn hé ra trạng thái đờ đẫn, cả buổi nói không ra lời, không khí nhất thời cực kì quý dị.

Cứ như vậy, hai người về mặt đồng dạng kinh hách, trừng mắt nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng, miệng nàng khép mở vài lần, mới rốt cuộc cười gượng đánh vỡ trầm mặc.

“Cái kia... Cái kia... Người vừa mới có nói cái gì sao?” Rất mong đợi nhìn hấn, hy vọng hấn nói không có, như vậy mọi người mới không xấu hổ, làm như không có chuyện gì.

“Ta nói người là của ta, nam nhân khác chớ mơ tưởng dính vào!” Xem biểu tình của nàng chỉ biết nàng muốn cứ thế lẫn mất, khả Lăng Dương cũng là cái loại rùa đen rút đầu, tuy rằng nhất thời còn không rõ chính mình như thế nào toát ra kiểu nói này, nhưng cá tính hấn vốn không có loại gen “Trốn tránh”.

“Oa –” Bỗng dưng, Hạ Dư Đồng ôm đầu kêu thảm thiết, bi phẫn lên án, “Người coi như chưa nói là tốt rồi, làm chi phải thừa nhận a? Người nói kiểu này, ta nghe nổi cả da gà lên a...”

Thấy nàng hoảng ôm đầu xoay quanh, không biết vì sao, Lăng Dương thế nhưng muốn cười, cảm xúc ngược lại trấn định xuống, thậm chí còn có tâm tình trêu chọc. “Quái! Vừa mới này, ta hôn người, người cũng không nổi da gà, như thế nào ta nói câu nói kia, người ngược lại chịu không nổi?” Hay là bánh nếp này là tôn trọng “Hành động phải”?

“Khi người hôn ta, ta là dọa đến hóa đá! Người có gặp qua tảng đá này biết nổi da gà a?” Hạ Dư Đồng vẫn như cũ bị vây trong trạng thái tán loạn ôm đầu, miệng cũng không quên phẫn bác.

A! Cái lại còn có thể thông minh như vậy, có thể thấy được là không sợ tới mức nghiêm trọng thôi!

Lăng Dương trầm nghĩ, rốt cục nhện không được cười ra tiếng, lại lập tức rước lấy nàng chỉ trích lên án.

“Người, người còn có mặt mũi cười? Dương Mị Mị, người đêm nay đến tốt cùng là bị cái gì? Làm sao có thể... Làm sao có thể cổ quái như vậy?” Nghĩ đến chuyện vừa nãy, mặt tròn nhện không được lại bạo hồng.

“Ta...” Khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ hoang mang, hấn chần chờ nói: “Không biết!”

“Không biết?” Trợn tròn mắt, Hạ Dư Đồng không thể tin được chính mình bị hấn hôn mà hấn lại “Không biết”! Ô... Thật oan a!

“Cho nên...” Bỗng dưng, hấn kéo dài âm điệu mở miệng, như có chút dăm chiêu xem xét nàng.

“A?” Hấn muốn nói gì?

“Chúng ta ngồi xuống hảo hảo nói chuyện đi!”

15 phút sau –

Tay cầm ly cà phê ngồi trên sofa cùng mỗ ác bá mặt đối mặt, Hạ Dư Đồng vẫn như cũ không rõ ràng lắm bọn họ không khí nguyên bản xấu hổ, ái muội, khẩn trương, vì sao có thể vì hấn đề nghị tạm dừng 15 phút, đi pha hai ly cà phê uống uống, sau đó bầu không khí lại chuyển thành bình thường, bình thần ngồi xuống tiếp tục “nghiên cứu” chuyện cách đây 15 phút?

Trăm tư không thể giải, nàng buồn bực gãi gãi đầu, lười hao tâm tốn sức khổ tư. “Khụ... Đến đây đi! Chúng ta tiếp tục vừa rồi “thảo luận”!” Thanh thanh yết hầu, không nín được mở miệng trước.

“Đi!” Trải qua 15 phút lắng đọng, Lăng Dương tuy rằng còn có chút hỏa, khả dĩ muốn có thể đem tính tình không chế được, bình tĩnh chất vấn, “Nói! Vì sao muốn gạt ta người là cùng bạn gái đi ra ngoài?” Điều này làm cho hấn phi thường, phi thường khó chịu!

“Ách...” Nhắc tới chuyện này, Hạ Dư Đồng quả thật chột dạ, thực cố gắng muốn vì chính mình thoát tội. “Bởi vì người giống như thực chán ghét bác sĩ Lí, chỉ cần là chuyện cùng hấn có liên quan, người đều thực hỏa đại, cho nên... Cho nên...”

“Cho nên liền gạt ta?” Cười lạnh.

“Hắc hắc...” Một trận cười gượng, xem như cam chịu, lập tức nghĩ đến chính mình có thể phản thủ vì công, lập tức cũng đưa ra chất vấn. “Vậy còn người? Người đêm nay phát điên cái gì?”

“Ta, ta nào có?” Cái này đổi thành hấn chột dạ.

“Thế nào không có?” Thở phì phì hoành tàng liếc mắt một cái, nghĩ đến chính mình bị hấn chiếm thật lớn tiện nghi, Hạ Dư Đồng liền cảm thấy thực chịu thiệt. “Người đêm nay thực khác thường nha! Không hiểu... tự dưng lại hôn ta, lại tự dưng nói những lời này, người rốt cuộc là làm sao thôi?” Cố ý hung hãn, ba ba chất vấn, nghĩ đến vừa mới hai người rằng môi giao triền, cùng ái muội lời nói của hấn, nàng không tự chủ lại đỏ hai má lên, vẻ mặt đã không được tự nhiên vừa thẹn vừa dỗi.

Thấy nàng trắng noãn da mặt nổi lên một tầng xinh đẹp anh hồng, trong lúc nhất thời, Lăng Dương cảm thấy rung động, lại có chút tim đập mạnh và loạn nhịp thất thần...

“Người, người xem cái gì a?” Đợi không được trả lời, lại thu đến hấn nặng nề nhìn, Hạ Dư Đồng trên mặt càng thêm đỏ bừng, sân não kêu lên: “Người rốt cuộc là vì sao? Đừng dùng ái muội ánh mắt như vậy nhìn người khác được không?” Đáng giận! Cái loại ánh mắt này sẽ làm người khác hiểu lầm!

Giật mình hoàn hồn, hấn không được tự nhiên ho nhẹ, không trả lời câu hỏi vừa rồi: “Bánh nếp, về sau không được lại cùng họ Lí đi đi... Không, không chỉ là hấn, một người nam nhân đều không được!”

“Người lại làm vô lý yêu cầu!” Nàng lên án, phi thường cảm giận bất bình. “Nếu chiếu như người làm, ta đây cả đời cũng vô pháp có bạn trai, càng đừng nói là kết hôn!”

“Ta mặc kệ! Dù sao ta không cho người đi thông đồng nam nhân khác!” Trừng trừng thẳng mắt, ác bá tính cách lại khởi.

“Đến tột cùng vì sao a?” Hạ Dư Đồng ai kêu. Nam nhân này có thể dùng rất bất thường, rất ác bá a?

“Bởi vì ta sẽ thực khó chịu!” Bá đạo rống người.

“Khó chịu?” Hạ Dư Đồng há hốc mồm, không hiểu hẳn khó chịu cái gì?

“Đúng! Chính là khó chịu!” Thật mạnh gật đầu, Lăng Dương nào đỏ mặt, mắt phóng hung quang. “Chỉ cần nghĩ đến người cùng một chỗ với nam nhân khác, ta sẽ thực hỏa đại, thực khó chịu, tựa như vừa mới nhìn đến người cùng một chỗ với họ Lí, hận không thể bắt hẳn cho ngũ mã phanh thây, nghiền xương thành tro!”

Nghe vậy, nàng lại lần nữa há hốc mồm, trừng mắt nhìn vẻ mặt hung tàn của hắn rất lâu, da đầu dần dần bắt đầu run lên, thật cẩn thận hỏi, “Cái kia... Người vừa nãy mới hôn ta có cảm giác gì? Có hay không hối hận?” Ô ô... Vì sao nàng cảm thấy phản ứng của hắn rất giống hiện tượng nào đó?

“Thực thích!” Không chút do dự trả lời, nghĩ đến nóng bỏng hôn nồng nhiệt vừa nãy, hạ bụng nhưng lại ần ần nổi lên xôn xao, làm cho hắn không khỏi thâm nhìn nàng liếc mắt một cái, ngũ khí phi thường kiên định. “Hơn nữa hoàn toàn không hối hận! Trên thực tế, ta bây giờ còn mãn tưởng tha người lên giường!” Ăn ngay nói thật, không chút nào giấu diếm.

“Oa ~” Kinh thanh thét chói tai, Hạ Dư Đồng sợ tới mức vội nhảy dựng lên, trốn phía sau ghế sofa, mãn nhãn đề phòng trừng mắt hắn.

“Kêu cái gì? Ta không cảm thú như vậy!” Thấy nàng bộ dạng cảnh giác sợ hãi, phảng phất hẳn tùy thời sẽ phác lên, cường bạo nàng, Lăng Dương nhất thời chán nản, hỏa giận dữ rống.

Lo lắng đề phòng, quan sát thấy hắn không có dấu hiệu phác lên sau, Hạ Dư Đồng mới lộ ra khổ hê hê, thâm đậm tươi cười, thật cẩn thận hỏi thăm, “Dương Mị Mị, người sẽ không là... Yêu ta đi?” Ô... Nàng tuy rằng da mặt rất dày, thử đoán như vậy, nhưng vẫn là hy vọng tốt nhất không cần a!

“Yêu người?” Mỗ ác bá tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới chính mình có loại khả năng này, không khỏi ngẩn ra, trầm tư thật lâu, sau cười mở miệng nói ra một câu làm cho mỗ khóa bánh nếp hồng mất biểu tình. “Bánh nếp, người đáp án này tốt lắm! Phi thường, phi thường hảo!”

Ô... Hảo hối hận! Thực sự hảo hối hận a!

*****

Trùng mắt nhìn mỗ ác bá đang cúi đầu phê công văn sau bàn công tác, Hạ Dư Đồng vạn phần hối hận. Ô ô... “Nhất nói lỗ thành thiên cổ hận” chính là giống nàng, nàng làm sao có thể lẩm miệng hỏi ra câu kia? Tự làm tự chịu, biết vậy chẳng làm a!

“Bánh nếp, người còn muốn ở đằng kia oa bao lâu?” Đột nhiên, cúi đầu làm công ác bá cảm nhận được oán hận ánh mắt không ngừng bắn về phía mình, tựa tiểu phi tiểu ngẩng đầu tà nghệ dò xét nữ nhân đang ngồi xổm một góc, phát rửa oán.

“Vậy người còn muốn đem giam ta ở chỗ nhàm chán này bao lâu?” Nàng bị thương hỏi lại. Ai... Từ hai ngày trước, nàng hỏi ra câu kia sau, ác bá này thế nhưng “Ngộ đạo”, từ nay về sau nàng cũng rất “Vinh hạnh” bị tấn chức làm bạn gái của ác bá đại gia!

Hơn nữa vị đại gia này hũ dấm chua còn rất lớn, sợ nàng lén lút vụng trộm cùng Lí Tĩnh Đình lui tới, thế nhưng áp dụng gấp gấp tránh nhân thủ đoạn, liên tục hai ngày mang nàng cùng đến công ty đi làm, không cho nàng có cơ hội “Trộm canh”.

Ô... Nàng chính là cái nữ nhân bình thường đáng người chữ A, có tài đức gì có thể làm cho vị ác bị được bầu chọn là thập đại hoàng kim người đàn ông độc thân coi trọng a? Nàng thực sự là không có trào cao...

“Nếu thực nhàm chán thì đến phòng ngủ đi ngủ đi, sau khi tan tầm, ta lại mang người đi ăn cơm.” Lăng Dương hảo tâm đề nghị.

“Ta vừa mới tỉnh ngủ!” Hàm oán trùng mắt, Hạ Dư Đồng rốt cục chịu không nổi hồng mắt kêu to. “Ta ở chỗ này nhàm chán đến mức bắt con kiến đến đầu, tối bi ai là chỗ này căn bản tìm không đến một con

kiến! A — xem như ta cầu xin người, phóng ta trở về đi!” Ô... Cái chỗ cả ngày chỉ có thể ngẩn ngơ này thực không phải dành cho người!

“Phóng người trở về, để cho người có cơ hội cùng họ Lí trộm đến ám đi? Đừng vọng tưởng!” Lăng Dương hừ thanh giận trừng, một ngụm cự tuyệt. Hừ! Nếu hắn đã muốn ngộ đạo chính mình thích khóa bánh nếp này, làm sao có thể cho nàng có cơ hội đi thông đồng nam nhân khác! Thích trước hết chiếm lấy, để cho người khác hoàn toàn không thể thừa cơ hội, đây chính bí quyết thành công của hắn!

“Cái gì, cái gì trộm đến ám đi? Ta cùng bác sĩ Lí cũng không phải cái loại quan hệ này, người đừng cho nói chúng ta khó nghe như vậy được không?” Mãnh liệt kháng nghị, Hạ Dư Đồng bắt mẫn chính mình cùng Lí Tĩnh Đình đơn thuần hữu nghị bị hiểu lầm.

“Mẹ nó! Nếu họ Lí đối người không có ý đồ, hắn vì sao hôn người?” Oán hận tức giận mắng, chỉ cần nhớ tới chuyện nàng bị hôn trộm, Lăng Dương liền hỏa đại.

“Ta, ta làm sao mà biết?” Nhắc tới chuyện này, Hạ Dư Đồng vẫn như cũ trăm tư không thể giải, hơn nữa cảm thấy thực oan. Ai... Rõ ràng Lí Tĩnh Đình đã muốn có thân mật bạn gái, nhưng là buổi tối hai ngày trước, hắn như thế nào đối nàng làm ra cái loại hành động này? Thật sự là làm cho người ta khó hiểu!

“Hừ! Cái gì cũng không biết, còn mơ mơ màng màng làm cho người ta chiếm tiện nghi, người là trư a!” Tức giận hừ một tiếng, càng nghĩ càng tức giận, hắn liền từ ghế da đứng lên, vọt tới nàng trước mặt, trong lòng kia cỗ oán khí không chỗ tiết, ngón tay dài lại dùng sức sờ gò má bạch béo, phần nộn của nàng, cắn hận lời rống, “Mẹ nó! Bánh nếp, người đem nộ hôn đầu tiên nên thuộc loại ta làm mất, như thế nào bồi cho ta, a?”

“Oa —” Thê lương ai kêu, Hạ Dư Đồng đau đến tiêu ra hai hàng lệ, khả ngoài miệng vẫn như cũ không chịu thua. “Kia cũng không phải ta nguyện ý! Với lại, người như thế nào biết đó là nộ hôn đầu tiên của ta?” Đáng giận! Hắn thế nhưng đem nàng nhìn thấu như vậy, nhận định nàng trước đây không cùng người khác hôn — tuy rằng kia cũng là sự thật, nhưng vì nữ tính “Hư vinh”, tuyệt đối không thừa nhận.

“Chẳng lẽ kia không phải nộ hôn đầu tiên của người?” Nghe vậy, Lăng Dương nhất thời đổ nghiên hũ dấm chua, trong lòng càng hỏa, ngón tay dùng sức tăng thêm vài thành, sát khí mười phần chất vấn, “Nói! Người thông đồng quá dã nam nhân nào?” Mẹ nó! Chẳng lẽ khi hắn trở lại Đài Bắc mấy năm nay, khóa bánh nếp này có bạn trai lại không cho hắn biết?

“Oa — ta không có! Đó là của ta nộ hôn đầu tiên không có sai, không có sai!” Hai má đột nhiên đau thêm làm cho nàng lập tức quyết định vứt bỏ “Hư vinh”, thành thật thừa nhận chính mình vẫn “Giữ lại” Nộ hôn đầu tiên đến hai ngày trước.

“Không nói dối?” Mị mắt chất vấn.

“Không có! Không có! Người mau buông tay...” Đau đến nhe răng trợn mắt, chỉ cầu hắn buông tay.

Vừa lòng gật đầu, Lăng Dương rốt cục nguyện ý khai ân, giơ cao đánh khê phóng nàng một mã, chính là... Nghĩ đến nộ hôn đầu tiên của nàng là bị họ Lí cướp đi, trong lòng vẫn là thực khó chịu.

Trùng mắt nhìn trương phần nộn miệng nhỏ kia, hình ảnh hai ngày trước đã làm hắn thực hỏa lại nổi lên trong óc, làm cho hắn nhịn không được hét lớn một tiếng —

“Mẹ nó! Càng nghĩ càng giận, ta muốn tiêu độc!” Dứt lời, hung mãnh che lại môi nàng, lấy chính mình răng môi tiến hành “Tiêu độc” công tác.

“Ngô... Ngô...” Không dự đoán được hắn lại hạ chiêu này, Hạ Dư Đồng giãy dụa muốn chạy trốn, lại bị hắn chặt chẽ kiềm chế vào trong ngực, chỉ có thể tức giận đến hai tay nắm đấm đấm ngực hắn, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng kháng nghị ngô ngô... Đáng giận! Lại bị hắn đánh lên thành công!

Từ khi hắn tự tuyên bố phải làm bạn trai nàng, hai ngày này đã muốn không biết bị hắn “Tiêu độc” bao nhiêu lần, cơ hồ đều nhanh thành thói quen hắn sẽ thỉnh linh hôn một cái nồng nhiệt, nhưng là “Nhanh thành thói quen” Cũng không đại biểu nàng ngầm đồng ý hắn có thể làm như vậy... Ách, tuy rằng hắn hôn cảm giác thực tán, khi bị hắn hôn nồng nhiệt khiêu khích, nàng thường thường mê huyền đầu, đã quen phải kháng cự, nhưng là... Nhưng là nàng thực sự tuyệt đối không có ngầm đồng ý hắn chiếm tiện nghi!

Àn... Hôm nay nàng tựa hồ ý chí đặc biệt cường, không bị hấn hôn đến lạc thần chí... Cảm nhận được trước ngực hai tay nhỏ bé kháng nghị, Lăng Dương thế này mới không cam lòng rời đi môi nàng.

“Không, không được cho người lại động bất động “tiêu độc”!” Mặt tròn trướng đỏ bừng, nàng vừa then lại dỗi vừa tức lớn tiếng chửi bậy.

“Vì sao? Người yêu có loại thân mật tiếp xúc này là thực thiên kinh địa nghĩa.” Lăng Dương đúng lý hợp tình phản bác.

“Chúng ta cũng không phải người yêu!” Má ơi! Vì sao hấn còn tại “Khăng khăng một mực” a?

“Ai nói không phải? Ta đều nói là đúng rồi, người dám nói không phải?” Mẹ nó! Nếu bánh nếp dám cùng hấn đối nghịch, tuyệt đối cho nàng đẹp mặt!

“Loại sự tình này cũng không phải người nói là có thể thì có thể!” Hạ Dư Đồng chịu không nổi oa oa kêu to, quyết định cùng hấn nói rõ ràng. “Dương Mị Mị, người có hỏi qua ý kiến của ta không a?”

“Kia ý kiến của người đâu?” Thuận theo dân ý, trừng mắt dựng thẳng hỏi, rất có ý tứ hàm xúc: nàng dám phun ra một tiếng “Không”, sẽ cấp nàng đẹp mặt .

Xem vẻ mặt hung ác của hấn, Hạ Dư Đồng không khỏi trong lòng run sợ, trực giác lấy hai tay che má.

“Người che má làm gì?”

“Ta sợ người lại niết ta!”

“Người chỉ cần trả lời làm cho ta vừa lòng, ta sẽ không niết người!” Uy hiếp.

“Loại sự tình này nào có thể dùng đe dọa?” Lên án.

“Vì sao không thể?” Hấn nhú mày, ác bá tính cách triển lộ không sót, đột nhiên vùi đầu vào hõm vai nàng, ở bên tai trắng nõn thầm thì. “Cùng ta làm tình nhân không tốt sao?”

“Này, như vậy thực... Rất kỳ quái!” Oa ~~ Dương Mị Mị thế nhưng ở tai nàng thổi khí, cảm giác... Cảm giác tò mò quái nha!

Cảm nhận được vành tai bị thổi gió ấm áp, Hạ Dư Đồng không khỏi run rẩy, chỉ cảm thấy một cỗ tê dại từ lòng bàn chân hướng lên trên, làm cho nàng thoáng chốc miệng khô lưỡi khô, cả người nóng lên nóng lên.

“Vì sao kỳ quái...” Tiếp tục thấp giọng thổi khí.

“Bởi vì... Bởi vì chúng ta vẫn đều là bằng hữu... Ta cho tới bây giờ không... Không đem người làm tình nhân đến... Đến suy nghĩ quá...” Gò má phấn nộn nóng lên, nàng lui cổ lấp bắp nói. Lỗ tai rất ngứa, hấn có thể hay không không cần lại thổi khí? Cảm giác hảo ái muội nha! Nàng sắp nổi cả da gà!

“Trước kia không suy nghĩ, hiện tại suy nghĩ cũng không chậm a!” Hấn cười, càng thổi khí càng nghiệm. Ha ha! Bánh nếp then thùng.

“Người không cần lại thổi!” Rất cục, nàng chịu không nổi kêu lên, không ngừng lấy tay tra cổ, lỗ tai, giống như có trùng sắp bò lên, hé ra mặt đỏ đến có thể đốt lửa.

“Người mặt đỏ!” Lăng Dương đắc ý cười, rất thưởng thức bộ dạng nàng quẫn bách, ngượng ngùng.

“Ta da mặt mỏng không được sao?” Hấn dỗi não mắng, Hạ Dư Đồng vừa then lại quẫn. “Người không cần nói sau này được không! Ta thật sự không hiểu, người như thế nào đột nhiên nói thích ta, yêu ta? Này thật sự quá đột nhiên!” Làm cho nàng một chút chân thật cảm giác cũng không có, tổng cảm thấy hấn trúng tà!

“Không cần nói người cảm thấy đột nhiên, ta chính mình cũng cảm thấy như vậy. Đại khái là từ nhỏ cùng một chỗ với người, đã muốn quen nam nhân đứng bên cạnh người chỉ có thể là ta, vừa thấy người cùng một chỗ với nam nhân khác, liền không thể chịu đựng được người khác thay thế vị trí của ta đi!” Lăng Dương cũng có chút cảm thán cùng bất đắc dĩ. “Ai... Rõ ràng ta là nam nhân tuần tú lịch sự, gia tài bạc triệu, các phương diện điều kiện đều là chất lượng tốt, như thế nào ánh mắt “thoát cửa sổ” coi trọng nữ nhân đáng người chữ A như người? Chắc là ta một lòng hướng phạt, phổ độ chúng sinh, lo liệu “ta bắt nhập địa ngục, ai vào địa ngục” từ bi tâm đi!”

Một lòng hướng phật, phở độ chúng sinh? Hẩn quy y xuất gia luôn đi!

Nghe vậy, Hạ Dư Đồng chán nản. “Ngươi muốn hay không lại bổ thêm một câu “ngã phật từ bi” a?”

“Cũng được!” Lăng Dương cười to, thực nguyện ý “Thuận theo dân ý”.

“Quá đáng! Ngươi làm sao là nam nhân chất lượng tốt? Ngươi căn bản là ác chất nam nhân được không! Không cam lòng chính mình luôn bị chế nhạo, nằng tức giận thảo phạt.

“Được rồi! Ta thừa nhận ta ác chất, kia ngươi rút cuộc có muốn cùng ta ác chất nam nhân thấu thành đôi?” Mị mắt ép hỏi.

“Thực, rất quái lạ!” Nàng xấu hổ mắt nhỏ loạn phiêu, vẫn như cũ là câu kia cách ngôn, khả không hiểu, ngược lại thẳng thắn loạn khiêu, hai má ửng hồng nhiệt nằng.

“Có cái gì hảo quái? Quen rồi tự nhiên sẽ không quái!” Lăng Dương tin tưởng mười phần.

“Là như thế này sao?” Vẻ mặt hoài nghi.

“Chính là như vậy!” Trảm đình tiết thiết, thấy nàng còn có nghi ngờ, lập tức nham hiểm thiết hạ cạm bẫy. “Bánh nếp, ngươi chưa từng kết giao bạn trai, không nói qua luyện ái đi?”

“Là không có!” Hạ Dư Đồng bị thương thừa nhận, tự giác nữ tính mị lực đã bị nghiêm trọng đả kích. Ô... Nàng chính là không có người truy! Như thế nào? Nhất định phải “Đâm bị thương” nàng như vậy sao?

“Nhạ! Ta đây có sẵn tuyệt hảo người ngay tại chỗ này cung ngươi sử dụng, ngươi còn không biết nắm chắc sao?” Ưỡn ngực ngẩng cao đầu tự tiến cử, còn ti bỉ bỏ sung dụ hoặc. “Chúng ta nếu cùng một chỗ, biên lai mượn đồ nợ nần chồng chất của ngươi có thể xóa bỏ nha!”

Như thế nào giống trong tiểu thuyết, tà ác đại thiếu gia lấy tiền tài dụ dỗ vô tội đáng thương nữ vật chính, mặc hẩn chà đạp a?

Hạ Dư Đồng thiếu chút nữa bật cười, bắt đầu tự thẩm chính mình chỗ nào giống nữ vật chính trong truyện?

Dáng người? Có độ chênh lệch lớn giữa dáng liễu với dáng chữ A;

Khuôn mặt? Có thể lấy kiểu ác độc hình dung của hẩn nhiều năm trước — lấy mũi làm trung tâm, bán kính dài thích hợp, vẽ một hình tròn là ra bánh nếp. Những từ như ‘yêu điểm’, ‘thanh tú’ tuyệt đối không giao tình với mặt nàng, còn ‘rộng lượng’ nhiều lắm chỉ có thể miễn cưỡng an ủi nàng là mặt quả táo;

Cá tính? Một nữ nhân từng đem hẩn ngã thành chấn động não, nói vậy cũng không có ai chịu nhận nàng cùng với tính cách tiểu con dâu trong tiểu thuyết, hay nữ nhân vật chính tùy ý bị khi dễ có quan hệ. Một ví dụ khác chứng minh tộc phồn không kịp bị tái (*nghĩa là gì??*), nàng cũng không cần lại nghĩ nhiều lại càng thêm thương tâm.

“Bánh nếp, thế nào? Từ nhỏ đến lớn biên lai mượn đồ toàn bộ tiêu hủy, điều kiện tốt như vậy, không còn chỗ nào tìm!” Thấy nàng cả buổi không nói chuyện, Lăng Dương giống cái ác ma mê hoặc.

Từ nhỏ đến lớn a... Ngô, thực sự hảo mê người... Hạ Dư Đồng lâm vào cuộc chiến nội tâm, mặc kệ hẩn còn tại chờ, thẳng chạy tới cầm giấy bút, cúi đầu oa ở ghế, ngồi viết lung tung.

Thấy thế, Lăng Dương không khỏi tò mò, đợi một hồi lâu còn không thấy nàng ngừng bút, nhin không được rón ra rón rén vụng trộm đi đến sau lưng nàng, thăm dò xem nàng đến tột cùng viết cái gì?

Chỉ thấy tờ giấy trắng chính giữa vẽ một cái đường ngăn cách thẳng tắp, hai bên trái phải viết “Ưu điểm”, “Khuyết điểm”, phía dưới còn ghi “Người ủng hộ”-

Khuyết điểm — ác bá, ác chất, miệng phá hư, thích niết mặt người, động bất động quỷ rống quỷ kêu...

Ưu điểm — nợ nần thủ tiêu, mang ra khoe, gia tài bạc triệu, có thể làm kẻ ngốc tước...

“Khuyết điểm” lan xuống một đồng, Lăng Dương nhìn mà ninh mi dựng thẳng, định rống người, khả ánh mắt đảo xuống một chuỗi “Ưu điểm” kia, hẩn lập tức đắc ý cười to, thực ác liệt bổ sung -

“Bánh nếp, ngươi đã quên đem ưu điểm “thịt béo không sợ bị nhìn thấy” liệt vào rồi!”

“Oa ~ người chừng nào thì đi đến sau lưng ta?” Hạ Dư Đồng thất kinh nhảy dựng lên, đỏ mặt lên, mắng chửi người. “Người quý a, đi đường không ra tiếng a?”

Ồ... Đáng giận, hẳn thật là không nói sai! Nếu là người khác làm bạn trai nàng, nàng khả năng thực xấu hổ mấy tầng bơi lội vòng trên người mình, đánh chết cũng không dám cho đối phương nhìn thấy, khả nếu là hẳn... Ô ~ đối với một cái nam nhân từ nhỏ nhìn nàng thật béo lớn lên, mới trước đây còn cùng nhau tắm qua, nàng còn sợ gì? Trên người nàng mấy khối thịt béo “Tùy tùng” nàng bao nhiêu năm, ác bá này không chừng còn so với chính nàng rõ ràng!

Lăng Dương không đem nàng sân mắng nghe vào tai, thẳng tà cười nói: “Bánh nếp, mau đưa cái ta vừa nói liệt lên hạng nhất đi, kia nhưng là ưu điểm lớn nhất, mấu chốt nhất a!” Nam nữ kết giao thôi! Cuối cùng tổng tránh không được khanh khanh ta ta, mà hẳn, nhưng là hoàn toàn không ngại ôm một đoàn trắng noãn nộn thịt béo trên giường, dù sao... Thực ấm áp thôi!

Nghe ra ý ở trong lời của hẳn, Hạ Dư Đồng toàn thân nhiệt nằng, mặt đỏ mau thiêu cháy, miệng không ngừng thét chói tai, “Oa — người này kẻ hảo sắc, chỉ biết nghĩ đến cái loại chuyện này...”

“Làm ơn! Như vậy liền sắc? Để ta cho người kiến thức kiến thức thế nào là kêu sắc giận!” Dâm tà cười to, ác sói phác dương.

“Oa —” Hét lên một tiếng, Hạ Dư Đồng cảnh giác đại sự không ổn, muốn chạy trốn đã không kịp, thê thảm bị mỡ mạn ác sói cấp đặt trên sofa, môi đỏ mọng trốn cũng không trốn bị của hẳn cực nóng lời lẽ cấp che lại, thét chói tai chuyển thành y ê a ngộ, cuối cùng ra không tới tiếng vang.

Thật lâu sau, thật lâu sau, làm Lăng Dương cực kì phiền tình, tà ác hôn pháp đem nàng “Chà đập” hoàn toàn sau, thế này mới khí hết suyễn hơi, rời đi môi đỏ mọng, lấy trán kề trán, con người đen trạm lượng thâm nhìn nàng mơ mơ màng màng đôi mắt.

“Bánh nếp, xem! Người đối ta không phải là không cảm giác, phải không?” Theo lửa nóng giao triền quá trình, hẳn thực khẳng định, nàng cũng chìm đắm trong kích tình.

Mặt đỏ tươi, chu môi sưng đỏ, mắt mị gợn sóng, Hạ Dư Đồng vẻ mặt sương mù nhìn hẳn hồi lâu, cuối cùng nhận mệnh thì thâm thở dài. “Được rồi! Ta thừa nhận, ta thực thích người hôn.” Tô tê đại ma, tổng làm cho nàng nhịn không được tưởng đuổi thẳng ngón chân đầu.

“Cho nên?” Hẳn thỏa mãn cười khê, suất khí mảy rậm khê nhưn.

“Thử xem xem đi!” Hạ Dư Đồng mỉm cười. “Xem chúng ta có thể theo giai đoạn thanh mai trúc mã đi đến trình độ nào?”

A! Lấy điều kiện của hẳn, còn không để ý kéo một viên thịt béo bánh nếp đi bên cạnh, chẳng lẽ nàng phải sợ cái tên Dương Mị Mị thỉnh thoảng bị Thiên Lôi phụ thân? Hắc hắc! Ai chiếm ai tiện nghi, kia khả khó nói a!

9. Chương 09

“... Cái gì? Người cùng Hạ thúc đến phao ôn tuyên, phao đến nghiệm, còn tay trong tay tiếp tục phao a... Hảo hảo hảo! Ta biết, ta sẽ hảo hảo chiếu ứng bánh nếp...”

“Cầm di? Nàng gọi điện thoại khóc kể với người sao... Vậy người muốn ta làm như thế nào? Đừng nói với ta lại đem Tôn đại tiểu thư mời đến đi làm, bằng không ta tuyệt đối đăng báo đoạn tuyệt phụ tử quan hệ với người... Nga... Người đã cảnh cáo với Cầm di a... Vậy là tốt rồi! Thuận tiện nói nàng không có việc gì đừng đến gây chuyện làm phiền ta... Cứ như vậy! Hảo, không có việc gì, bái!”

Chấm dứt cùng phụ thân trò chuyện, Lăng Dương tâm tình khoái trá thật, khóe miệng không tự giác giương lên trên, huyết sáo cúi đầu lại nhìn mấy phân kế hoạch, thẳng đến cái bụng bắt đầu “Cô lỗ cô lỗ” đại hợp xướng, hẳn mới bỏ lại trong tay bản kế hoạch, đi nhanh ra thư phòng, hướng nhà ăn ngồi xuống bàn, hướng phòng bếp lớn tiếng la lên —

“Bánh nếp, nấu xong chưa a? Đã đói bụng lắm rồi!” Kêu gào thái độ, quả nhiên là cái đến quán trà đến tay, cơm đến há mồm đại thiếu gia.

“Tự dưng rỗng a? Muốn ăn thì đến bưng thức ăn, đừng ngồi trên ghế làm đại gia!” Từ trong phòng bếp vang vang tiếng xào rau, thoát ra tiếng vừa mắng vừa cười.

Lăng Dương sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn vào phòng bếp, lập tức bị Hạ Dư Đồng còn đứng ở tiền chiến hăng hái chiến đấu, đẩy đến một mâm sườn xào chua ngọt nóng hằm hập.

“Thơm quá!” Mùi hương thơm ngào ngạt, mê người vừa chui vào xoang mũi khiến ngón trở phải động đậy, tham trùng trong người Lăng Dương toàn chạy đến, lập tức nhịn không được trộm lấy một khối nhét vào miệng.

“Không quy củ!” Thấy thế, cái muống lớn trên tay Hạ Dư Đồng lập tức hướng lên đầu hấn, liên thanh cười mắng giáo huấn. “Cũng không phải tiểu hài tử, cầm chén dọn lên bàn cơm đi, đừng ở chỗ này làm vướng chân vướng tay!”

“Bánh nếp, người càng lúc càng lớn mật nha!” Ót bị xao phát đau, Lăng Dương nghề mắt biểu đạt bất mãn. Bánh nếp này sẽ không nghĩ rằng bọn họ phát triển đến giai đoạn tình nhân, hấn liền luyện tiếc đối nàng hạ “Độc thủ” đi? Hừ! Nếu làm hấn khó chịu, hấn sẽ dùng niết giáp thần công hầu hạ.

“Người có ăn cơm không a?” Tay cầm xoong chảo làm vũ khí, Hạ Dư Đồng giờ phút này nhưng là uy phong hiển hách. Hắc hắc! Vào phòng bếp chính là thiên địa của nàng, trừ phi Dương Mị Mị không nghĩ hưởng dụng bữa tối, nếu không tốt nhất thức thời.

“Đương nhiên... Muốn!” Lăng Dương sẽ không làm khó bụng mình, lập tức thay nịnh nọt tươi cười, bưng sườn xào chua ngọt bay nhanh rời khỏi địa bàn của mỗ khóa bánh nếp.

“Khiếm mắng!” Phốc xích bật cười, nàng tiếp tục vung xoong chảo nấu đồ ăn.

Rất nhanh, khi Lăng Dương tiến tiến xuất xuất phòng bếp, bưng thức ăn bốn, năm lần sau, cuối cùng vị đầu bếp tự tay bưng cảnh củ cải sườn lên bàn ăn.

“Người ăn trước đi!” Dỡ xuống tạp dề, Hạ Dư Đồng nói với Lăng Dương đã muốn nâng bát lên chuẩn bị “Đại khai sát giới”, xoay người đi hưởng phòng mình.

“Người không ăn?” Lăng Dương sừng sốt, động tác thúc đẩy ngừng lại. Làm gì a? Tân tân khổ khổ nấu cả một bàn lớn, người nấu thức ăn cũng không ăn cùng mình, ngược lại muốn thả hấn một người tự ăn? Một người ăn cơm thực cô đơn nha!

“Muốn! Chính là đi rửa mặt trước một chút, toàn thân đầy mỡ ngấy.” Hạ Dư Đồng cũng không quay đầu lại lên tiếng trả lời, vội tránh vào phòng, còn riêng đem cửa phòng đóng lại.

Rửa mặt vì sao phải đóng cửa?

Lăng Dương lòng nghi ngờ nổi lên, buông bát đũa, rón ra rón rén đi đến ngoài cửa phòng nàng, đem lỗ tai thắp đi lên...

“... Ừ... Ta gần nhất bị trông coi thực chặt, không thể phân thân, không thể đi qua dạy người...”

Tiếng nói cố ý đè thấp dứt quãng từ sau cửa truyền ra, Lăng Dương nghe được không khỏi ninh mi trầm tư... Nàng gọi điện thoại cho ai? Có điện thoại gì lại ở trước mặt hấn không thể gọi, phải trốn trong phòng vụng trộm gọi? Hay là... Nàng là gọi cho họ Lí?

Đáng giận! Buổi chiều mới đáp ứng cùng hấn thử tiến giai đoạn tình nhân, buổi tối liền vội vàng thông đồng họ Lí, bánh nếp muốn học người khác bắt cá hai tay a?

Vừa tưởng đến loại khả năng này, cơn tức có điểm sôi cực thấp của Lăng Dương lập tức tiêu lên, tay to vặn khóa cửa, phát hiện không khóa, lập tức tức sùi bọt mép mở cửa đi vào, tiếng sấm ù ù đối Hạ Dư Đồng rỗng lên lên.

“Bánh nếp, người trốn đi gọi điện thoại cho ai? Là họ Lí phải không? Ta cảnh cáo người, bọn đại gia hũ dấm chua rất lớn, người nếu dám cho ta trêu hoa ghẹo nguyệt, thông đồng nam nhân, ta nhất định đem người thành hai nửa, xoay thành ma bánh bột mì!”

Bị hấn lời đình vạ quân khí thế cấp dọa sững sốt ba giây, lập tức, nàng hoàn hồn, nhin không được vừa bực mình vừa buồn cười chỉ trích. “Người sao lại nghe lén người ta nói chuyện điện thoại?” Đường đường một đại nam nhân dám tại ván cửa nghe lén, ra cái gì sao? Chỉ tưởng tượng cái hình ảnh kia liền cảm thấy buồn cười.

“Nếu không phải trộm đạo, còn sợ người ta nghe sao?” Người nghe lén tuyệt không xấu hổ, còn rống đúng lý hợp tình. “Nói! Người có phải hay không gọi điện thoại cho họ Lí?”

“Không, không phải!” Nàng vội vàng phủ nhận, nhưng lại có chút chột dạ. Tuy rằng không phải là Lí Tĩnh Đình, nhưng là người cùng hấn có quan hệ chặt chẽ!

“Người từng có một lần tiền án nói dối, ta không tin!” Đã muốn đem nàng liệt vào người có “Tín dụng phá sản”, Lăng Dương không thể không tự mình nghiệm chứng, hấn ác bá cướp đi phone, lớn tiếng quát hỏi: “Họ Lí có phải hay không?”

“Ta... Ta... Ta họ Hà, không phải họ Lí...” Người bên kia đầu điện thoại bị tiếng hô dọa đến, trả lời lắp bắp.

Nữ? Vừa nghe thanh âm truyền ra từ phone, Lăng Dương lập tức biết mình hồ to, lập tức ra vẻ vô sự, vẻ mặt trấn định đem phone trả lại cho Hạ Dư Đồng.

“Bánh nếp, người chưa nói dối, tốt lắm!” Cho dù biết là mình lầm, mỗ ác bá vẫn là thực sĩ diện, làm như vừa mới lên án lời rống hoàn toàn không phát sinh, nói câu tán dương sau, liền bay nhanh tránh ra ngoài.

“Cái gì thôi!” Thấy thế, Hạ Dư Đồng vừa tức giận vừa buồn cười, mặc kệ tên ác bá thấy hồ to nên bỏ chạy, lại đem phone để lên lỗ tai. “Dạ Lan, thực ngưng ngưng! Người không bị dọa đến đi?”

“Còn, còn tốt...” Người bên kia đầu điện thoại cười gượng, may mắn Lăng Dương nhận thức không ra tiếng của nàng.

Ngưng ngưng áp ứng một hồi, Hạ Dư Đồng mới quay lại đề tài cũ. “Ác thú bên chỗ ta gần nhất áp dụng canh người gắt hao, ta không chừng không có biện pháp lại đi dạy người nấu đồ ăn, thực có lỗi!”

“Không sao! Không sao! Ha ha a...” Hà Dạ Lan liên tục cười gượng, trong lòng đối nàng phi thường áy náy. “Cái kia... Dư Đồng, mấy ngày trước, Tĩnh Đình đối người làm chuyện ác liệt như vậy, người trăm ngàn đừng nóng giận a!”

“Người, người đã biết?” Hạ Dư Đồng kinh ngạc, bị dọa đến. Lúc trước, vì sợ bị hiểu lầm, cho nên vẫn chưa nói, không nghĩ tới nàng lại sớm biết.

“Tĩnh Đình đêm đó trở về, rất đắc ý, lập tức nói cho ta biết.” Hà Dạ Lan chột dạ xấu hổ cực kỳ.

Một trận trăm mặc, Hạ Dư Đồng thực không hiểu đôi tình nhân này đến tột cùng là bị cái gì? Bạn trai vô duyên vô cớ hôn người khác, trở về còn không chút nào che giấu nói cho bạn gái, kì quái nhất là, bạn gái thể nhưng không tức giận!

Đối với sự trăm mặc của nàng, Hà Dạ Lan trực giác nghĩ đến nàng đang tức giận, vội vàng kêu lên: “Dư Đồng, thực xin lỗi, người trăm ngàn đừng nóng giận! Tĩnh Đình hấn phải làm như vậy, kỳ thật là có nguyên nhân.”

“Ta không tức giận!” Trước cho thấy chính mình cũng không mất hứng, lập tức buồn bực nghi vấn, “Nguyên nhân gì?”

“Trả thù!” Xấu hổ cười gượng lại khởi.

“Trả thù?” Hạ Dư Đồng càng nghe càng mơ hồ.

“Ách... Ta nghĩ chúng ta vẫn là đi ra gặp mặt một cái, ta sẽ tận tường kể cho người nghe...”

Hôm sau.

Giữa trưa ba giờ, ở quán cà phê gần tòa nhà Lãng thị xí nghiệp, một nữ nhân tròn vù vù vội vàng đẩy cửa vào, trái phải nhìn xung quanh tìm người.

“Dư Đồng, ta ở chỗ này!” Ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, Hà Dạ Lan vẫy tay tiếp đón.

Vừa thấy người, Hạ Dư Đồng rất nhanh đi qua, vừa ngồi xuống đối diện nàng, cũng không thèm nhìn tới menu, trực tiếp nói với người phục vụ: “Một ly Latte, cảm ơn!”

Nhìn nàng thần sắc vội vàng, Hà Dạ Lan cảm thấy kỳ quái. “Người thực gấp sao?”

Ngượng ngùng gãi đầu, Hạ Dư Đồng thành thật thừa nhận. “Ta thừa dịp một tên ác bá họp, lén chuồn êm ra, phải chạy về trước khi hắn họp xong, bằng không khả thảm.” Ô... Ác bá giáp thần công càng luyện càng lợi hại, trừ phi nàng định lại đem hắn quăng ngã thành chấn động não, bằng không không đối phó được a!

“Nga!” Biết nàng nói ác bá chính là Lãng Dương, Hà Dạ Lan vuốt cái mũi cười gượng.

“Đúng rồi! Tối hôm qua trong điện thoại, người nói bác sĩ Lí muốn trả thù, rốt cuộc là muốn trả thù cái gì?” Kỳ quái hỏi thẳng, Hạ Dư Đồng đêm qua bị nghi hoặc làm ngứa ngáy cả đêm, như thế nào cũng nghĩ không thông là vì chuyện gì? Nàng thề, nàng trước kia tuyệt đối không cùng Lí Tĩnh Đình kết oán, muốn trả thù cũng không hẳn là trả thù đến trên người nàng a!

“Ha ha a...” Hà Dạ Lan một trận cười gượng, ánh mắt bắt đầu chột dạ. “Cái kia... Cái kia hết thấy nguyên nhân đều do ta.” Gian! Đầu số gây nên chính là nàng, nàng cúi đầu nhận tội!

“Người?” Nghi ngờ gấn đây, càng thêm mờ mịt.

Gật gật đầu, Hà Dạ Lan thành thật kể ra toàn bộ năm đó “Ân oán tình cừ”. “Ách... Năm đó khi còn học đại học, trong trường có hai người đứng đầu những nhân vật phong vân, một người là khoa y Tĩnh Đình, người kia là khoa thương mại Lãng Dương. Khi đó, hai người đều là sinh viên, tuy có biết đến đối phương, bất quá cũng là bình an vô sự, chẳng đến... Ta làm ra chuyện “phá hư”!” Lộ ra xấu hổ cười, nàng thừa nhận hết thấy đều là nàng sai.

Nguyên lai Lãng Dương cùng Lí Tĩnh Đình từ thời đại học thời đã có liên lụy! Hạ Dư Đồng bingham tỉnh đại ngộ, rốt cục hiểu được vì sao mỗi lần nhắc tới Lí Tĩnh Đình, cơn tức của Lãng Dương sẽ không ngừng bành trướng, như thể là có thâm cừu đại hận.

“Người đã chuyện phá hư gì?” Hưng trí bingham bingham hỏi, nàng phi thường cảm thấy hứng thú.

“Ta cưỡng hôn Lãng Dương!” Chột dạ ánh mắt chung quanh loạn phiêu, Hà Dạ Lan xấu hổ sấm hối.

“Người cưỡng hôn Lãng Dương?” Hạ Dư Đồng nhất thời há hốc mồm, như thế nào cũng không lường trước đến nàng sẽ làm loại chuyện này.

“Ân.” Vội vàng gật đầu, Hà Dạ Lan không chỉ mặt đỏ, ngay cả hai tai cũng hồng nóng lên. “Khi đó, ta cùng Tĩnh Đình tình yêu cuồng nhiệt không lâu, hai người chúng ta vì một chút hiểu lầm nhỏ mà làm ấm ỹ lên. Người cũng biết thôi! Cãi nhau luôn không lời hay, Tĩnh Đình mắng ta cố tình gây sự, về sau sẽ không có nam nhân nào dám muốn.”

“Ta mới tức giận, nói ta muốn người nam nhân nào thì có thể có được người nam nhân đó, hơn nữa điều kiện tuyệt đối không thể kém so với hắn, cho nên ta mới nhìn trúng Lãng Dương, cố ý ở trước mặt Tĩnh Đình cưỡng hôn hắn, sau đó... Sau đó Tĩnh Đình ghi hận trong lòng, bắt đầu động bắt động tìm Lãng Dương phiền toái, hai nam nhân cừu cứ như vậy kết hạ...” Càng nói càng xấu hổ, càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng nói không ra tiếng.

Hạ Dư Đồng á khẩu không nói được hồi lâu, trong lòng rất đồng tình mỗ ác bá chẳng những bị cưỡng hôn, còn bị người từ nay ghi hận, thỉnh thoảng đến tìm phiền toái, thật sự là loạn vô tội một phen, chính là...

“Nếu bác sĩ Lí muốn trả thù Lãng Dương, như thế nào lại đến tìm ta?” Ô ~~ nàng là người thứ ba vô tội a!

Hà Dạ Lan nhin không được bật cười nói: “Bởi vì Tĩnh Đình nhìn ra Lãng Dương thích người, cho nên quyết định đòi lại “công đạo”, cố ý ở trước mặt hắn cưỡng hôn người.”

Di? Lăng Dương thích nàng có như vậy rõ ràng sao? Như thế nào nàng còn tại mớ mịt không biết sự tình, Lí Tĩnh Đình liền nhìn ra? Hạ Dư Đồng sững sốt, không biết vì sao, nhưng lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Không chú ý tới da mặt nàng phiem đỏ ửng, Hà Dạ Lan lại tiếp tục nói: “Tĩnh Đình hẳn cho rằng ta cùng Lăng Dương hôn qua, cho nên nữ nhân của Lăng Dương, hẳn cũng muốn hôn lại, làm cho Lăng Dương “hưởng thụ” một chút cảm giác của hắn năm đó.”

Thực sự... Rất mang thù a!

“Khó trách người nói bác sĩ Lí là quân tử báo thù, mười năm không muộn, nham hiểm tiểu nhân...” Hạ Dư Đồng lẩm bẩm nói, không nghĩ tới có người có thể ghi hận lâu như vậy! Trọng yếu nhất là, người bị ghi hận kia, từ đầu tới đuôi đều thực vô tội.

“Tĩnh Đình người này thực khủng bố, cũng chỉ có ta mới chịu được hắn lâu như vậy!” Ai thanh thở dài, cảm thán hồi tiếc.

Thấy nàng bộ dạng hồi tiếc tự ngải, Hạ Dư Đồng bật cười ra tiếng, lập tức tràn đầy hảo quan tâm, vội vàng lại hỏi: “Người cường hôn Lăng Dương sau, hẳn có phản ứng gì?” Nên sẽ không cảm thấy diễm phúc bay tới, vô cùng mừng rỡ đi?

“Hỏa lớn!” Nghĩ đến tình huống lúc đó, Hà Dạ Lan nhin không được da đầu run lên. “Hắn đương trường nắm lấy ta rống giận, hỏi người bên ngoài ta là ai.”

“Sau đó đâu?” Hắc! Ác bá kia phản ứng quả nhiên rất có phong cách!

“Người khác nói cho hắn, ta là bạn gái Tĩnh Đình, hắn lập tức nói –” Giả bộ hung tàn, Hà Dạ Lan lấy cong miệng bắt chước, “Chuyển cáo họ Lí, uy nàng ăn nhiều chút, đừng làm cho nữ nhân mình muốn tìm bất mãn, chạy ra cường bạo nam nhân!”

“Phốc” một tiếng, Latte vừa mới uống vào miệng liền bị sặc, Hạ Dư Đồng vừa khụ vừa cười. “Khụ khụ... Khụ... Mệt hẳn... Mệt hẳn nói ra như vậy... Khụ khụ...”

Xấu hổ đỏ mặt, Hà Dạ Lan quẫn cực kỳ. “Hắn không biết Tĩnh Đình ở cách đó không xa, lời hắn nói đều bị Tĩnh Đình nghe. Nói thực ra, những lời này cũng là nguyên nhân khiến Tĩnh Đình đặc biệt ghi hận.”

Nghe vậy, Hạ Dư Đồng chịu không nổi thẳng lắc đầu. “Nam nhân!”

“Cũng không phải sao! Nam nhân.” Hà Dạ Lan cũng lắc lắc đầu, vẻ mặt cũng là chịu không nổi.

Lập tức, hai nữ nhân bắt đầu nhiệt liệt thảo luận đề tài nam nhân!

Một giờ sau –

Khi mỗ khóa bánh nếp cùng mỗ nữ nhân đầu sỏ gây chuyện nghiên cứu và thảo luận xong chuyện nam nhân, vội vàng bươn bả chạy về tòa nhà Lăng thị xí nghiệp, lén lút lui đến ngoài cửa phòng tổng tài, đang muốn lặng lẽ mở cửa, nhìn xem một vị ác bá có từ phòng họp trở lại chưa, bỗng dưng –

Ba! Một thanh âm vang lên, một cái gõ ngay ót nàng không chút khách khí giáng xuống.

“Oa –” Hạ Dư Đồng vụn vụn không dự đoán được mỗ ác bá sẽ từ sau lưng xuất hiện, lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vàng bài trừ khuôn mặt tươi cười xoay người đón chào.

Tự dưng chột dạ kinh hoàng, khẳng định có quỷ!

Lăng Dương nheo mắt, hoành mặt ác hỏi: “Bánh nếp, nói, người làm chuyện đuối lý gì?”

“Thế nào, nào có?” Chột dạ phủ nhận, cố tả hữu mà nói hắn. “Người vừa họp xong sao?” Ông trời phù hộ, tốt nhất là vừa trở về a! Bằng không nàng lại bị hắn trảo bạo.

“Ân.” Tà nghề liếc mắt một cái, hắn hất cằm vào trong, ý bảo nàng đi vào, lập tức chính mình cũng vào văn phòng.

“Người đứng ở trước cửa làm gì?” Vừa đóng cửa, lập tức tiến hành chất vấn.

“Không có a! Ta là định đi vào! Kết quả người vừa vặn trở lại.” Giả bộ hồn nhiên vô tội mặt.

“Phải không?” Có chút hoài nghi, nhưng cũng tìm không thấy chỗ gì khác lạ, lập tức lơ đãng hỏi: “Vừa mới đi đâu vậy?”

“Nơi nơi lắc lắc thôi!” Bình đến tướng chặn, nước lên đất ngăn, thuận tiện thăm oán kháng nghị. “Người quả thực giống lao đầu, ta cả ngày đều buồn chán ở trong văn phòng người, mau mốc meo!” Nàng là không việc làm, cũng không phải là tù phạm nhốt trong ngục.

“Lao đầu? Dám nói ta là lao đầu? Muốn chết!” Không nói hai lời, cuốn bản kế hoạch xao lên ót nàng.

“Uy! Đau nha!” Hung hiểm hiện lên “Tập kích bắt ngờ”, nàng giận dữ kháng nghị.

“Phải đau mới tốt!” Hấn nhếch miệng mà cười, một kích bất thành, lập tức lại thay đổi góc độ hướng nàng huy đi, thế công vừa hung vừa mãnh.

Ba!

Lại là một tiếng vang, lúc này mỗ khóa bánh nếp không tránh được, cái trán trắng nõn đã bị trọng kích, lập tức đổ một mảnh, đau đến nàng thiếu chút nữa nhỏ rả hai khóa anh thư lệ, mà mỗ ác bá vì đánh thành công mà đắc ý cười to.

“Uy! Người người này sao lại dã man như vậy, một chút cũng không biết đau bạn gái a?” Hạ Dư Đồng trở mặt, chỉ cảm thấy hấn rất đáng ghét.

“Ta sao không “đau” người? Ta “đau” đến tâm khảm a!” Lăng Dương cười to, ma quỷ duỗi ra, lại khấp nàng phần giáp nộn thịt hảo hảo “Yêu thương” một phen.

“Đau, đau... Buông tay...” Ai ai kêu thảm thiết, Hạ Dư Đồng mãnh lực vượt hấn ma quỷ, thê lương kêu rên cầu hấn buông tay.

“Kia người nói, ta “đau” hay không “đau” người a?” Hấn cười đến hảo tuấn lãng, vừa hỏi vừa nhu.

“Đau, đau, đau...” Hạ Dư Đồng thê lương ai kêu, cũng không biết là trả lời ép cung của hấn, hay là kêu lên đau đớn.

“Đau là tốt rồi!” Chậm rãi buông tay, Lăng Dương vừa lòng cực kỳ.

Cảm thấy đau nhức trên mặt giảm đi, nàng xoa gò má thịt đỏ lên, tránh xa “Thế lực phạm vi” của hấn, mắt hàm oán hận, “Người động bất động liền làm nhục ta, ta muốn lên án gia bạo!”

Nghe vậy, Lăng Dương chợt cười. “Người còn chưa có gả cho ta, tính gia bạo cái gì a?”

Gò má phần nộn đỏ lên, nàng nào kêu, “Kia, kia đổi thành tội cố ý gây thương tổn!”

“Thương tổn?” Mi nheo lại thành một đường, Lăng Dương cười. “Thương tổn ở đâu? Trừ bỏ mặt có hơi hồng, ngay cả ứ thanh đều không có, người nếu muốn đi nghiệm thương, thỉnh nhớ cho ta biết một tiếng, ta sẽ đứng giờ tiền đến chế giễu.”

“Người, người, người sẽ không nhường ta một chút a?” Giận đến mức nói chuyện lấp bắp, Hạ Dư Đồng hỏi hận. “Đáng giận! Người chỉ biết đem ta ăn gắt gao, nếu ta cùng một chỗ với người, chẳng phải cả đời bị người “áp”? Oa ~ loại chuyện tự hủy tương lai này ta mặc kệ! Thiết, thiết, thiết, chúng ta chia tay! Mọi người một lần nữa làm bằng hữu, ta quyết định không cùng người làm tình nhân! Không làm!” Càng nghĩ càng cảm thấy bản thân bị tổn thất trầm trọng, nàng quyết định đổi ý.

“Người nghĩ đến uống rượu của gia gia, nói không cần thì sẽ không cần a?” Lăng Dương buồn cười cười nhạt, lập tức đi đến, bàn tay to chụp tới, đem nàng một lần nữa nhét vào trong lòng, cúi đầu che lại môi đỏ mọng, đối nàng triển khai một cái hôn làm người ta mặt đỏ tim đập, nhiệt độ cơ thể tăng thẳng lên.

Thật lâu thoả mãn sau, hấn mới lùi lại thở mấy hơi, con người đen sáng như sao, cười cười say mê nhìn khuôn mặt sưng mù của nàng.

“Bánh nếp...” Bỗng dưng, hấn mỉm cười thấp giọng gọi.

“Ân...” Toàn thân tê dại sợ run, vẻ mặt mông lung, trong đầu vẫn còn trong trạng thái tương hồ.

“Người nếu không muốn vẫn bị “áp” cũng không sao, ta nghĩ, ta ngẫu nhiên cũng sẽ tưởng thay đổi khẩu vị, để người đến đem ta “áp”.” Nở ra cực kì tà ác ái muội mỉm cười, hần lờ nói ẩn hàm nồng đậm tình sắc. “Việc này, chờ thời điểm đến, chúng ta cứ làm thực tế diễn luyện diễn luyện.”

“Người đầu toàn là phế liệu a?” Nghe ra ý hần có đầy sắc ý, Hạ Dư Đồng sắc mặt đỏ bừng thét chói tai, nguyên bản cảm xúc có chút cảm tức bị hần một phen kích thích, lập tức bốc hơi không thấy bóng dáng, chỉ còn lại cảm giác kỳ dị vừa thẹn vừa quẫn lại muốn cười.

“Cái gì mà phế liệu? Ta chỉ là muốn làm một chút “phì du nghiên cứu”!” Yêu ghét độc chế nhạo.

“Nói ta là phì du? Ta còn sợ bị xương sườn đến đâm a!” Không cam lòng, lập tức đốp lại.

“Xương sườn? Người nói đùa! Bụng ta là loại có khí lực sáu khối cơ, cam đoan người sờ không tới xương sườn!” Vì bảo vệ danh dự đáng người, lập tức thận trọng tuyên bố rõ ràng.

“Sáu khối cơ? Lúc tham gia quân ngũ có thể có! Bất quá hiện tại đại khái sớm đã thống nhất.” Nàng cười mỉa, cố ý châm biếm.

“Ta cảm thấy ta bị nghiêm trọng nhục nhã, phải lập tức thoát y chứng thật trong sạch.”

“Oa ~ người không cần thực thoát a! Nếu người khác vào nhìn đến, sẽ nghĩ như thế nào a...”

“Ha ha ha... Nhìn đi! Thấy không? Thấy không?”

“Biến thái! Người mỗi ngày tắm xong, chỉ quấn một cái khăn tắm đi ra, có sáu khối cơ hay không, chẳng lẽ ta còn không biết sao? Còn cần người ở chỗ này hiến cho ta xem?”

“Cái gì? Người thể nhưng mỗi ngày nhìn lên ta? Người sắc nữ này, xem mãnh nam là phải thu phí! Trả tiền đây!”

“Thu phí gì chứ? Ta mới cần người bồi thường phí ta đi chữa mắt a...”

Thoáng chốc, một trận đấu võ mồm đầy tiếng cười và giận mắng ở trong văn phòng không ngừng vang lên, về phần chuyện có người nào đó vừa mới nháo đòi đổi ý, sớm đã bị phao không biết đến thiên nhai nào.

10. Chương 10- End

“Cái gì? Người không trở về Cao Hùng?”

Trong căn hộ chung cư, mạnh vang lên một cái kính lồi, Hạ Chí Hoàn cùng lão bằng hữu đi ngâm suối nước nóng trở về, vụn vụn không dự đoán được nữ nhi thể nhưng muốn ở lại Đài Bắc, không tính về lại miền nam!

“Ách...” Chần chờ một lát, ánh mắt vụng trộm hướng sang mỗ ác bá, thấy hần không ngừng lấy hung tàn ánh mắt âm thầm uy lưng, đành phải kiên trì gặt đầu. “Ba, ta nghĩ ở Đài Bắc thử xem có thể tìm được công tác hay không?” Ai... Nói thực ra, đây là lấy cớ! Chính yếu là, mỗ ác bá muốn đem nàng khẩu lưu ở Đài Bắc, không muốn cùng nàng đàm cự ly xa luyện ái.

“Chẳng lẽ ở Cao Hùng chúng ta không có công tác cho người làm?” Hạ Chí Hoàn trào dâng kêu lên, đầy ngập tình yêu quê nhà.

“Đúng là có! Bất quá ta nghĩ bán nếp cùng Cao Hùng bất tự không hợp, làm ở công ty nào thì gục công ty đó. Hạ thúc, chẳng lẽ người muốn cho nàng tiếp tục “nguy hại” Cao Hùng phát triển kinh tế sao?” Lăng Dương cổ vũ hát đệm, hy vọng hần tài cán vì công ty Cao Hùng chia sẻ nỗi lo một chút.

“Uy! Người đem ta trở thành Cao Hùng đại u ác tính a?” Hạ Dư Đồng kêu lớn. Thực quá đáng! Mấy công ty đó đóng cửa cũng không phải lỗi của nàng, nàng là vô tội!

“Người có tự mình hiểu lấy là tốt rồi, đừng đi hại người nữa!” Bất cười trêu chọc, Lăng Dương miệng vẫn như cũ rất xấu.

“Thực quá đáng...” Buồn bã than thở, lại không phản bác được. Ô... Ai bảo nàng thật là “Sát thủ công ty”.

Đồng dạng, nghe ngôn luận vừa trực tiếp vừa độc ác của hắn, Hạ Chí Hoàn cũng nói không nên lời, đơn giản vì hắn nói hoàn toàn là sự thật.

“Hạ thúc, Cao Hùng là gia hương người nhiệt tình yêu, người nhẫn tâm nhìn nó tiếp tục bị bánh nếp đồ hại?” Thừa thắng xông lên, tiếp tục thả xuống tảng đá lớn.

“Ách... Đây thôi... Đây thôi...” Hạ Chí Hoàn lâm vào thiên nhân giao chiến, lo lắng hồi lâu, rốt cục trắng sớ đoạn cổ tay. “Được rồi! Để cho Dư Đồng ở lại Đài Bắc tìm công tác đi, nói không chừng thật có thể thoát khỏi cái loại vận rủi sát đồ công ty.”

“Ba, sao ngay cả người cũng nói như vậy?” Kháng nghị.

Nghe vậy, Lăng Dương thoáng chốc bật cười, miệng liên thanh cam đoan. “Yên tâm! Ta nghĩ Lăng thị hẳn là nàng không sát ngã...” Ngừng một chút, mâu quang miết hướng Lăng Vân từ đầu đến cuối không nói một câu, chỉ cười yếu ớt ngồi yên một bên, nhin không được mở vui đùa. “Ba, người không ngại ta làm công ty sập đi?”

“Không ngại, người tận lực.” Lăng Vân nho nhã tiếp lời, khoe miệng nhiệm ý cười.

“Muốn đem Dư Đồng xếp vào Lăng thị a? Không sai, không sai! Chủ ý này hảo!” Cuối cùng hiểu được tính toán của hắn, Hạ Chí Hoàn liên tục gật đầu tán thành. “Để cho Dư Đồng đến Lăng thị làm việc, như vậy ta cũng an tâm chút.”

Chỉ thấy người ngoài đồng lòng đồng ý, không để ý đến đương sự thái độ, nên đành lớn tiếng cho thấy ý kiến của mình.

“Ta không cần!” Hạ Dư Đồng mãnh lắc đầu, tuyệt không tưởng tiến Lăng thị. Giỡn hoài! Nếu đi làm dưới thế lực của mỗ ác bá, nàng chẳng phải là càng bị áp chế? Nàng mặc kệ!

“Vì sao?” Cái này, mặc kệ là bí mật, tư tưởng, hai vị nam nhân đồng chức “Bá đạo” rống lên.

“Chính là không cần!”

“Cấp cái lý do!” Lăng Dương khó chịu lại rống. Đáng giận! Lăng thị có gì không tốt, khóa bánh nếp này thế nhưng lại không chịu cổ động!

Rống cái gì rống a? Mất hứng trừng liếc hắn một cái, Hạ Dư Đồng ngữ khí kiên quyết. “Ta muốn dựa vào bản sự của mình đi tìm công tác.”

“Nhưng là...” Mỗ ác bá còn muốn nói phản đối, lại bị lão ba nhà mình đánh gãy.

“Quên đi! Đừng bắt buộc Dư Đồng, để tự nàng đi tìm công tác mình thích.” Lăng Vân hướng nàng cười, đứng ở phe duy trì.

“Lăng bá bá, cảm ơn người!” Vui sướng cười lại, Hạ Dư Đồng quay ngược sang hỏi lão ba nhà mình, lấy ánh mắt không tiếng động uy hiếp. “Ba, người nói đâu?”

“Ách... Người cao hứng là tốt rồi! Cao hứng là tốt rồi...” Hạ Chí Hoàn bề ngoài mặc dù giống thô lỗ gấu chó, nhưng lại là không hơn không kém gốc lão ba sủng nịch nữ nhi, gặp nữ nhi kiên trì như vậy, đương nhiên chỉ có thuận theo.

Nghe vậy, nàng vừa lòng cười, hướng Lăng Dương gơ ra thắng lợi thủ thế. “Ba phiếu chọi một, ta thắng!”

Nuốt hận bị thua, Lăng Dương không có cách, chỉ có thể thuận theo nàng.

“Xú tiểu tử!” Bỗng dưng, Hạ Chí Hoàn gọi người, nghiêm khắc dặn. “Ta đem nữ nhi giao cho người chiếu ứng, người phải chăm sóc tốt cho ta, trăm ngàn đừng để một ít không đứng đắn nam nhân Đài Bắc lừa đi, bằng không ta tìm người tính sổ, biết không?”

“Hạ thúc, người yên tâm, hết thầy cứ bao ở ta!” Vội vàng vỗ ngực cam đoan, Lăng Dương âm thầm cười gian không thôi.

Hắc hắc... Hắc nhất định sẽ hảo hảo “Chiếu ứng” Bánh nếp! Đương nhiên, hắc cũng không có khả năng để bánh nếp bị nam nhân lừa đi — ngoại trừ hắc!

Nhìn mỗ ác bá dâm ác tà cười, Hạ Dư Đồng trong lòng chỉ có một ý tưởng –

Ai... Đây căn bản là thỉnh quỷ bốc thuốc thôi!

Một năm sau –

Trong mộ cửa hàng sáng sủa sạch sẽ, hương khí nức mũi, bởi vì vừa mới qua giờ tan tầm cao điểm nên khách cũng không nhiều lắm, ba cô gái phụ việc trẻ tuổi vừa phục vụ món điểm tâm ngọt cho khách ở quầy bánh ngọt, vừa có thể tranh thủ thời gian nói chuyện phiếm vài câu.

Đột nhiên, từ phía sau cửa hàng, mộ nữ nhân béo tròn chuyển ra một khay bánh mì, bánh ngọt lớn, nàg rất chuyên tâm, nghiêm túc từng chiếc bánh trên khay bỏ vào quầy thủy tinh.

Vừa thấy nàg, vài muội muội đang nói chuyện phiếm lập tức cười trêu ghẹo –

“Dư Đồng tử, người nghỉ một chút! Nghiêm túc làm như vậy để làm gì?”

“Phải đó a! Cửa hàng trưởng không ở, mọi người trộm lười một chút thôi!”

“Nghỉ ngơi! Nghỉ ngơi! Uống trà nói chuyện phiếm!”

Nhất thời, trong số các muội muội, có người vội vàng giúp nàg đem bánh ngọt bỏ vào quầy thủy tinh, có người đi phụ trách pha trà hoa.

5 phút sau, nữ nhân béo tròn đã cùng các muội muội oa ở sau quầy, cộng đồng chia sẻ một ấm trà trái cây hồ hương khí hợp lòng người.

“Hô...” Thở dài một ngụm, muội muội giáp thỏa mãn không thôi. “Loại thời tiết trời đông giá rét này, một ấm trà nóng là cách tốt nhất làm cho người ta thấy ấm áp!”

“Tốt nhất là buổi tối ngủ còn có nam nhân tại bên người sưởi ấm.” Muội muội ất bổ sung, lập tức lại thở dài. “Đáng tiếc ta không có.” Ô... Cô chằm nan miên a!

“Tiểu Trương không phải thực “sát” người sao? Là chính người không cần a!” Muội muội bính cười mỉa “Phun tào”.

“Tiểu Trương? Cái đầu heo kia, ai thêm?” Muội muội ất kháng nghị kêu to. “Người ta ta nghĩ muốn có bạn trai giống như bạn trai Dư Đồng tử tới cho ta sưởi ấm!”

“Khư!” Chúng bọn muội muội không hện mà cùng xì một tiếng. Làm người phải biết cam chịu số phận a! Cái loại này là siêu cao tiêu, khả ngộ không thể cầu.

“Dư Đồng tử, người làm thế nào câu được nam nhân cao giá như vậy? Nhanh truyền thụ một chút, ta cũng đi thử xem!” Muội muội ất chưa từ bỏ ý định, nóng bỏng truy vấn.

“Ta như thế nào câu hắc?” Hạ Dư Đồng nãy vẫn không lên tiếng, chỉ nghe người khác nói chuyện phiếm, lúc này bị hỏi như vậy, nhất thời không khỏi sửng sốt.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Ba cái đầu cùng gật mạnh như gà con mổ thóc, hưng trí rất nồng hậu. Hắc hắc! Không có biện pháp! Nói thực, thật sự không phải các nàng không ưa Dư Đồng tử, nhưng chỉ cần gặp qua bạn trai nàg, tổng tránh không được nghi hoặc bọn họ làm thế nào lại trở thành một đôi? Dù sao, hai người bọn họ điều kiện ngoại hình thật sự... Ách... Có điểm khác biệt!

Nhìn ba người ánh mắt tràn ngập tò mò, Hạ Dư Đồng nhin không được vui đùa, “Ta cảm thấy ta là bị lừa nha!”

“Bị lừa?” Mắt trợn to, ba người trảm miệng một lời kêu sợ hãi, đều là nghi ngờ sắc mặt. “Chúng ta không tin!”

Hạ Dư Đồng âm thầm mắt trợn trắng. Ai... Thật đáng buồn! Đối với tình lữ, nếu người nào có bề ngoài tương đối kém cõi hơn, thì lời nói thường không được ai tin.

“Dư Đồng tử, không cần vì mặt mũi nói dối, vì sẵn bắt nam nhân, sử dụng thủ đoạn ti bỉ đều được, chúng ta tuyệt sẽ không cười người, nói đi!” Muội muội ắt đồng dạ thuyết phục.

Ách... Người ta đã duy trì như vậy, xem ra nàng chỉ có thể “Thuận theo dân tình”, nói chính mình là như thế nào “Ti bỉ” quái đến Dương Mị Mị.

Rất bất đắc dĩ, Hạ Dư Đồng nghĩ nghĩ, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, nàng buồn cười nở nụ cười.

“Hắn là bị ta đá một cước, như vậy các người vừa lòng sao?” Một cước kia là điểm bắt đầu nghiệt duyên của bọn họ.

“Đá một cước?” Ba vị muội muội lại ăn ý trăm miệng một lời, đang muốn tiếp tục truy vấn thì một giọng nam bỗng đứng từ ngoài quầy truyền đến –

“Bánh nếp, về nhà!” Lãng Dương không biết khi nào đã vào trong cửa hàng, chuẩn bị tiếp người trở về.

“Nga!” Trả lời lại, Hạ Dư Đồng nhẹ nhàng ra quầy. Ha ha! Nàng cũng là đến làm công, thời gian công tác từ mười hai giờ trưa đến sáu giờ chiều, ngẫu nhiên Lãng Dương tan tầm sớm, có thể riêng lại đây tiếp nàng cùng về nhà.

Ngay khi nàng vừa ra quầy, Lãng Dương liền nắm vòng eo nhiều thịt béo, khoe miệng mang cười ôm nàng đi ra cửa hàng, tiến vào chiếc xe cao cấp, chỉ chốc lát sau, xe khởi động, lập tức bóng dáng biến mất.

Nhìn xuyên qua cửa thủy tinh, dõi theo hai người rời đi, ba vị tuổi trẻ muội muội ánh mắt lộ ra yêu thích và ngưỡng mộ, lát sau hai mặt nhìn nhau, không khỏi đồng thanh thở dài...

“Ai... Cao tiêu nam nhân của chúng ta đến tột cùng là trốn ở đâu a?”

***

“Bánh nếp, người còn muốn cái công tác đó bao lâu a?” Đạp chân ga, thuần thục lái xuyên qua dòng xe chạy, Lãng Dương nhện không được nhíu mày.

Thật không nghĩ tới công tác thứ nhất nàng tìm được ở Đài Bắc thế nhưng đã dính dáng đến một năm, cũng không biết là kia nhà bánh ngọt kia linh khí đặc biệt cường, chịu được sát khí của nàng, hay là nàng thực sự và công ty ở Cao Hùng bất tự không hợp?

“Ta khó có một phần công tác có thể vượt qua nửa năm, đương nhiên muốn tiếp tục làm a!” Bị ám ảnh phá sản, Hạ Dư Đồng rất quý trọng công tác, đương nhiên không tính bỏ việc.

“Người tốt xấu cũng là tốt nghiệp đại học khoa tiếng Anh, đi làm nhân viên cửa hàng bánh ngọt, không thấy là đại tài tiểu dụng sao?” Lãng Dương hy vọng sự học của nàng có thể dùng, sau đó đem nàng quẹo vào Lãng thị xí nghiệp.

“Làm sao? Người nhìn không vừa mình nhân viên cửa hàng bánh ngọt? Vậy về sau ta đem bánh ngọt về, người đừng hòng động đến!” Tung ra một cái xem thường, nàng cường hãn hộ vệ tôn nghiêm của nhân viên cửa hàng bánh ngọt khắp thiên hạ.

“Không dám!” Nhìn mặt tròn nàng toàn tâm toàn ý, Lãng Dương nở nụ cười.

“Không dám là tốt rồi!” Đắc ý hừ một cái, nàng cũng lộ ra cười, lập tức nhớ tới chuyện bọn muội muội trong điểm nói, không khỏi cảm giận bất bình nói cho hắn nghe, chưa xong, nhện không được thâm oán lên. “Cái gì thôi! Ta nói ta là bị người lừa, các nàng còn không tin, thậm chí cười ta là sử dụng ti bỉ thủ đoạn gì đó mới đem người câu về.” Thật sự là đại oan uống a!

Chợt cười ra tiếng, Lãng Dương cường tiểu một hồi mới mở miệng kháng nghị. “Bánh nếp, ta nào có lừa người? Ta chỉ bắt quá xuất sử nhỏ nhỏ uy hiếp cùng lợi dụ mà thôi.” Dứt lời, thừa dịp chờ đèn đỏ, đưa lên một cái hỏa lật lật hôn nồng nhiệt.

Một hồi lâu, thẳng đến phía sau bóp còi thúc giục vang lên, hắn mới tà cười lùi lại, tiếp tục lái xe đi.

“Sắc lang!” Nhiệt nằng nghiêm mặt, nàng gương gương thối mắng. Tuy rằng này một năm này, hai người không ngừng cất bước đi tới trên giai đoạn tình nhân, cử chỉ thân mật cũng không thiếu, nhưng mỗi khi đối mặt lửa nóng thể công của hắn, nàng vẫn rất thận thừng.

“Bánh nếp, ngươi trên người mỗi một tầng phì du, ta đều sờ qua, hôn qua, chỉ một cái hôn nồng nhiệt mà thôi, ngươi còn có thể e lệ a?” Xem nàng anh phần hồng nộn mặt tròn, Lăng Dương trêu chọc giễu cợt.

Hắc hắc! Nửa năm trước, hắn liền thừa dịp một đêm nguyệt hắc phong cao, hạ thủ đem nàng khóa bánh nếp ăn vào bụng.

“Ngươi, ngươi thực phiền nha!” Xấu hổ kêu lớn, tung quyền đánh hắn.

Bắt lấy bay tới phần quyền, Lăng Dương cười to, hôn vang một cái trên phì nộn mu bàn tay, lập tức nắm chặt tay nàng, mười ngón giao khâu, rốt cuộc không buông tay, chỉ dùng một tay không chế tay lái.

Cảm thụ được trên tay hắn truyền đến lực đạo cùng ấm áp, Hạ Dư Đồng trong lòng ấm áp, khoe môi hiện mỉm cười.

“Lăng Dương...” Nàng bỗng đứng khê gọi.

“Ân?”

“Ta có cùng ngươi nói chưa, ta thực may mắn lúc ấy đáp ứng cùng ngươi ném thử đi hướng giai đoạn tình nhân?” Máu quang nhu hòa nhìn hắn, nàng uyển chuyển nói lời yêu.

Thực sự! Nàng thực sự thực may mắn! Một năm này, nàng không nghĩ tới cùng hắn từ bằng hữu đi đến giai đoạn tình nhân lại có thể tự nhiên, phù hợp, phẳng phát bọn họ nguyên bản nên là như vậy.

“Có thực cảm động không?” Xúc động vừa qua, Hạ Dư Đồng lập tức trêu chọc cười hỏi.

“Muốn cho ta cảm động, ngươi trình độ còn rất thấp, phải ra nhiều sức hơn, bánh nếp!” Lăng Dương cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lập tức giễu cợt bác bỏ.

Lập tức, hai người lại như thường lệ, đầu vô mồm hảo một lúc lâu, thẳng đến mỗ ác bá nhớ tới cái gì, đột nhiên sắc mặt thối thối ép hỏi –

“Đúng rồi! Bánh nếp, ngươi còn muốn đem ta tàng bao lâu?”

“Ta nào có tàng ngươi?” Kêu oan.

“Vậy ngươi vì sao không nói cho Hạ thúc, nói chúng ta hai người đang kết giao? Ta có như vậy không thể gặp quang?” Lăng Dương lão đại khó chịu. Hừ! Khóa bánh nếp này mỗi lần đều nói mấy câu linh tinh như để từ từ, trễ một chút! Trễ một chút? Rốt cuộc phải trễ bao nhiêu? Bọn họ đã kết giao một năm rồi nha! Nàng thế nhưng còn không định thẳng thắn với Hạ thúc.

“Ách, ngươi hiện tại tùy thời có thể gọi điện thoại nói cho ba ta...” Sờ sờ cái mũi, nàng cười gương không thôi. Trước kia không nghĩ nói rõ, là sợ về sau hai người có cái vạ nhất, lão ba không đến mức tìm hắn trả thù, nhưng hôm nay thôi... Không thể nói lại.

“Thực sự?” Lăng Dương mừng rỡ, lập tức lại hoài nghi nheo mắt. “Có vấn đề! Ngươi hôm nay sao lại dễ dàng như vậy?”

“Ta mang thai!” Gãi gãi đầu, nàng thanh thoát cho đáp án. “Mấy ngày nay cảm thấy bụng rất không thoải mái, sáng hôm nay đi kiểm tra mới biết.” Hắc hắc! Loại này đặc thù trạng huống, cho dù hiện tại không nói, cũng lừa không được bao lâu a!

Chi –

Chợt nghe một tiếng quẹo cua gấp gấp, chói tai đột nhiên vang lên, Lăng Dương vội đậu xe ven đường, mở to mắt kinh ngạc thẳng trừng nàng. Một hồi lâu sau, thế này mới hoàn hồn ôm nàng, mừng như điên cười to không thôi.

“Ha ha ha... Thật tốt quá! Ngươi mang thai, mang thai...”

“Người điên ư!” Mặt tròn ửng đỏ, nàng cười mắng, trong lòng vẫn có nòng đậm nghi hoặc. “Kỳ quái! Chúng ta vẫn có tránh thai a!”

Nghe nghi hoặc của nàng, mỗ ác bá đang mừng rỡ như điên thế này mới đặc ý nhận chiêu. “Ta đục lỗ trên bao cao su.”

“Người làm như vậy để làm gì a?” Oa oa kêu to, quả thực không dám tin.

“Bởi vì nửa năm gần đây, ta đột nhiên rất muốn có một viên tiểu bánh nếp.” Miệng cười toét đến mang tai, lý do của hắn phi thường chính đại quang minh.

Vừa bực mình vừa buồn cười, Hạ Dư Đồng cố ý làm trái lại. “Người làm sao vậy xác định là một viên tiểu bánh nếp? Nếu làm không tốt còn chạy ra một cái tiểu ác bá, đến lúc đó người liền đầu lớn!”

“Không quan hệ!” Lãng Dương cười gian không thôi. “Cái gọi là nhất bá chế nhất bá, người nghe qua không? Ba người áp ta, ta áp tiểu ác bá, tiểu ác bá lại đi áp ba người, hắc hắc... Cỡ nào hoàn mỹ chuỗi thức ăn a!”

“Thần kinh!” Nghe vậy, Hạ Dư Đồng buồn cười cười mắng.

Một lần nữa khởi động xe xuôi dòng xe cộ, mỗ ác bá vừa cười vừa mở miệng.

“Bánh nếp, trước đừng gọi điện thoại nói cho ba người chuyện này, chờ ngày mai chúng ta cùng nhau đến Cao Hùng nói với hắn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta không nghĩ để ba người sát đi lên, dù sao bị ném ngã ở đạo quán, vẫn so với ngã trên sàn đá cẩm thạch an toàn hơn...”

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-long-tong-tai>